

Giới thiệu Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ

Thể loại: Trọng sinh, cổ trang, võ hiệp giang hồ, trúc mã, song tính sinh tử, CAO H, HE.

Couple: Hắc hóa bá đạo công x Chính khí ôn nhu thụ

Edit + Beta: Snail

Vốn là võ lâm minh chủ nên Trình Dục cùng người bạn tốt của mình là Phượng Thăng Minh cùng nhau chống đỡ nửa bầu trời võ lâm chính phái.

Đệ đệ Trình Dục thân là song nhi, gia nhập Kỳ Lan giáo thủ đoạn cực kỳ tàn bạo, sau khi Trình Dục dẫn dắt mọi người diệt Kỳ Lan giáo không đành lòng tận mắt nhìn đệ đệ chết, liền muốn rời đi một đoạn thời gian, nào biết trên đường bị tập kích, tỉnh lại, lại trở thành đệ đệ...

Mà, bạn tốt của mình, lại khóa y lại, mạnh mẽ phá thân y...

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 1

Edit + Beta: Snail

“Thích một người, chung quy sẽ muốn theo đuổi...”

Thanh nhẹ một tiếng, thanh niên khuôn mặt tuấn nhã, dung nhan như hoa quýnh, nhìn lại đôi hàng mi đen như mực.

“Có điều quyết chiến sắp đến, Thăng Minh, huynh không thể nhĩ nữ tình trường vào lúc này. Nếu như quá nóng ruột nóng gan, chỉ sợ...”

Đôi con ngươi của Phượng Thăng Minh sâu thẳm còn hơn bầu trời đêm không trăng không sao, sâu kín nhìn Trình Dục trong nháy mắt, cũng mờ mờ trong nháy mắt. Ánh đèn ám áp chiếu trên gương mặt y, oán ngọc bóng loáng như ngọc hoặc lòng người, Trình Dục rất đẹp, thanh niên chỉ mới hai mươi thêm bốn, chính là lúc phong độ nhẹ nhàng, huống hồ thừa kế nghiệp cha trở thành Võ Lâm Minh Chủ cao quý, địa vị cũng cao, không biết dẫn tới bao nhiêu nữ tử giang hồ, tiểu thư khuê các thăm thương trộm nhớ, chỉ nói y trí tuệ hơn người, võ công cực cao, đối xử với mọi người cũng hòa nhã, mà chỉ có bạn tốt cùng lớn lên từ nhỏ của y là Phượng Thăng Minh, biết Trình Dục cũng không thể tính là người quá thông minh, y ấn nhẫn, y hòa nhã, tuy cùng lớn lên với Phượng Thăng Minh, phụ mẫu chưa nói, không biết ai lớn ai nhỏ, nhưng Trình Dục vẫn cả thấy mình là ca ca, đồng thời cũng chiều cổ hủn.

Dù cho muốn diệt Kỳ Lan giáo trước mắt, hủn lôi kéo y, nói mình thích một người, Trình Dục cũng không mắg hủn, mà chỉ trấn an cổ vũ, đồng thời cũng cẩn thận khuyên bảo giờ phút này cố gắng đừng nhớ nhưng...

Phượng Thăng Minh mỉm cười, dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế khiến Trình Dục nháy mắt một cái, âm thầm cảm khái đây là di truyền của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân năm đó.

“Đừng lo lắng, ta sẽ chờ.”

Trình Dục nhẹ nhàng thở ra, suy nghĩ một chút, lại nói: “Không biết Thăng Minh coi trọng khuê tú nhà ai?”

Phượng Thăng Minh nói: “Y... cũng không xem là khuê tú nhà ai.”

Trình Dục cười nói: “Nhớ đến trước đây phụ thân hy vọng huynh ta mỗi người thành gia lập nghiệp, con cháu đầy đàn, rốt cục cũng có người thực hiện được nguyện vọng của lão nhân gia.”

Mắt Phượng Thăng Minh tối sầm lại, nói: “Chỉ là...”

“Hử?” Trình Dục hơi nghiêng đầu, đây là riêng biệt của y, động tác biểu thị chính mình đang lắng nghe.

“Dục đệ, đệ sẽ có người mình thích? Nếu là có...” Phượng Thăng Minh dường như gian nan trong nháy mắt, nói, “Có thể sẽ dễ ý... cùng hủn, không có con nối dòng?”

Trình Dục lắc đầu, nói: “Không được, di mệnh của phụ thân, ta phải có con nối dòng, nếu nằng... nếu nằng không thể sinh dục, ta vô phương cưới nằng...” Y không hy vọng chính mình sẽ tam thê tứ thiếp, mà cũng không có khả năng để người phụ nữ khác ngoài thê tử ra mang thai mà không phụ trách, vì vậy chỉ có thể khẩn cầu ti lệ đừng nhỏ như vậy, vừa lúc yêu phải nữ tử không thể sinh dục, nếu như yêu, chỉ sợ y... hoặc là làm đàn ông phụ lòng, hoặc là làm đũa con bất hiếu.

Kỳ thật di mệnh của Trình phụ là để một trong hai người y cùng đệ đệ có con là được, Trình Yên là đệ đệ ruột của y, nguyên danh Trình Sóc, hai người bọn họ là một mẹ cùng nhau (*thai*), một trứng song sinh. Nhưng không biết có phải do Trình mẫu trứng độc hay không, Trình Yên lại có đặc thù của nữ tử, vì vậy mẫu thân đổi tên cho hủn là Trình Yên, thậm chí cho hủn giả làm con gái, mà sau đó, hủn vào Kỳ Lan giáo, trở thành hộ pháp ma giáo, khôi phục lại tên Trình Sóc, giết người không chớp mắt...

Nhớ tới đệ đệ mình, trong mắt Trình Dục hiện lên vài tia đau đớn, cho tới bây giờ y luôn cho rằng Trình Sóc là đệ đệ mình, đệ đệ tốt, lúc trước, quan hệ của hai người rất hòa thuận, tuy rằng phụ thân vì nguyên nhân thân thể không muốn thấy hủn nhiều, nhưng mẫu thân vẫn lén thương yêu như cũ, mà phụ thân cũng cảm thấy chính mình tạo nghiệp chướng, thường thường đi tìm Trình Sóc trao đổi tình cảm với hủn. Nhưng Trình Sóc thay đổi, thậm chí không phải bởi vì nguyên nhân thân thể mà thay đổi – hoặc là cũng có nguyên nhân thân thể, ngày đó Trình Dục vùng trộm đem tuyệt thế kiếm pháp phụ thân truyền cho mình, gat Trình Sóc dạy cho hủn, Trình Sóc không biết đó là kiếm pháp gì, nhưng trong lòng cũng mơ hồ hiểu được tuyệt diệu trong đó, nhưng Trình Dục lĩnh hội, hủn lại học đến ba ngày cũng không xong, sau đó một đám người hầu đi tới nhìn thấy, sau lưng nói tư chất tiểu thư Trình gia thật kém, ngay cả một nửa huynh trưởng cũng không bằng.

Trình Sóc vì thế tức giận hạ độc Trình Dục, giết hạ nhân kia, chạy đi, lần nữa biết đến thanh danh của hủn, hủn đã là ma đầu giết người không chớp mắt, võ lâm người người muốn tru diệt, khoảng cách lần bao vây tiểu tử trước đó, Trình Sóc thậm chí mở phá bụng một phu nhân mang thai, chỉ vì lấy hài nhi trong bụng ra ngoài chơi đùa, loại thủ đoạn này, Trình Dục không khỏi cảm thấy lạnh tâm.

“Trình Dục, ta muốn hỏi đệ một vấn đề.”

Khó có được hủn lại kêu tên mình, Trình Dục làm ra bộ dáng chăm chú trang nghiêm, cẩn thận lắng nghe.

“Ta chỉ là nêu ví dụ... Dục đệ, nếu ta muốn ở bên đệ, nhưng chúng ta đều không có con nối dòng, đệ không chịu theo ta, ta lấy cái chết bức bách, đệ có thể đáp ứng ở bên ta không?”

Trình Dục ngây người, cả kinh thoáng qua trong lòng, lẽ nào Phượng Thăng Minh thích đàn ông, muốn lấy cái chết bức bách nam tử kia để thành chuyện tốt? Sợ Phượng Thăng Minh thật sự làm ra chuyện gì, Trình Dục vội vàng nhấm mi, hiện lộ chính mình không tán đồng. Nói: “Ta sẽ không đáp ứng, huynh và ta đều không có con nối dòng, dưới cừu tuyền làm sao gặp phụ mẫu ta? Nếu A Sóc... Trình Sóc có thể có con, ta cũng không cầu nệ như thế, nhưng Trình gia không có huyết mạch, nếu huynh lấy cái chết bức bách, há chẳng phải bất hiếu bất nghĩa?”

Trình Dục là người nói lời giữ lời, y rất ít nói dối, thậm chí sẽ không nói dối, Trình phụ dạy bảo rất nghiêm khắc, hơn nữa không dạy Trình Dục âm mưu quỷ kế có đôi khi cũng có thể dùng, chỉ cần dùng trên người kẻ ác... Ông chưa kịp dạy Trình Dục liên qua đôi, cho nên Phượng Thăng Minh vẫn luôn giúp y, thậm chí rất nhiều người xem Trình Dục là lãnh tụ tinh thần, lại kim lòng không dậu nghe lời Phượng Thăng Minh, nếu không có Phượng Thăng Minh, Trình Dục chưa chắc có thể làm tốt chức võ lâm minh chủ này.

“Đệ nói là...” Phượng Thăng Minh trầm ngâm.

Trình Dục lại cười nói: “Thăng Minh rốt cục là coi trọng ai? Chẳng lẽ thật sự coi trọng đàn ông? Kỳ thật ta sẽ không trách huynh... có điều phụ thân hy vọng huynh có con nối dòng...” Phượng Thăng Minh khác

y, Trình Dục y giữ mình cẩn thận, mà Phụng Thăng Minh nằm đó bởi vì làm Đường chủ, bị kéo đi thanh lâu, một năm cũng sẽ đi hai ba lần, Phụng Thăng Minh đã định trước sẽ là người tam thê tứ thiếp, Trình Dục không phản đối, ngược lại hy vọng hẳn có thể sinh nhiều đứa nhỏ, toàn vẹn như lời Trình phụ nói – con cháu đầy đàn.

Phụng Thăng Minh buồn mắt, chỉ nói: “Chỉ cần có con nối dòng, bất luận ở bên ai, cho dù là đàn ông cũng không sao cả?”

Trình Dục gật đầu: “Thăng Minh, hết thảy tùy tâm ý huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edit + Beta: Snail

Gió mát nhu hòa, nhu hòa như nhành liễu mềm mại rũ xuống, tinh tế phất qua mặt nước, có chim hót ríu rít, cá nhảy trong nước.

Mặt trời đỏ chiếu rọi xuống, lại có khí tức sát phạt xuyên qua, thăm thẳm bên hồ, thăm thẳm trong xương, gió mát mặc dù nhu hòa, nhưng không hòa tan được hàn khí thấu cốt.

Chỉ một kiếm, tiếng leng keng mơ hồ, kiếm quang hoa mỹ chợt lóe lên.

Phụng Thăng Minh rạch bị thương gân chân của Trình Sóc, Trình Sóc lập tức quỳ xuống, dung mạo cùng Trình Dục hầu như không khác biệt, chỉ là màu mắt một chút cũng không giống Trình Dục trong suốt như ánh mặt trời, mà tràn đầy khát máu sắc lạnh. Hoi hoi gọi lên khỏe miệng, Trình Sóc cười nói: “Thế nào, tới đây giết ta không phải ca ca tốt của ta sao?”

Võ Lâm Minh tập hợp đại đội chính nghĩa chỉ sẽ đem Kỳ Lan giáo gần như diệt giáo, mà Trình Dục không muốn đem cực hình của Võ Lâm Minh gia tăng trên thân đệ đệ, vì vậy chỉ để người dứt khoát tiễn hấn đi, sạch sẽ, thống thống khoái khoái, so với hấn tra tấn những người đó thì kiểu chết này tốt hơn nhiều.

Lời tuy như vậy, thế nhưng sau khi mệnh lệnh truyền xuống, Trình Dục lại ngồi nằm khó an, hầu như ngay cả viên mắt đều muốn đỏ lên. Y thiếu chút nữa thì muốn đích thân đi, Phụng Thăng Minh ngăn cản y, Phụng Thăng Minh nói, hẳn sẽ giúp y, giúp y giết Trình Sóc. Hấn biết Trình Dục không xuống tay được, Trình Dục đối với kẻ không có thuốc chữa khác đều có thể dứt khoát, nhưng không cách nào dứt khoát với đệ đệ của mình.

Đôi mắt phượng của Phụng Thăng Minh hơi rũ xuống, càng có vài phần tư vị phong lưu, một kiếm thứ hai, rạch cổ tay Trình Sóc, Trình Sóc hung hăng cắn răng, đau đến phát run, nhưng trong mắt hẳn không lộ ra chút thống khổ nào, toàn bộ bị oán độc che giấu, chỉ thấp giọng cảm hận nói: “Ta chỉ hận lúc trước không độc chết y! Tên hư tình giả ý kia... ngay cả tiểu An của ta cũng thích y... A—”

Phụng Thăng Minh dứt khoát lưu loát rạch bị thương một tay một chân hẳn ta, hẳn không trực tiếp cắt đứt gân tay gân chân đối phượng, chỉ vì ngày sau có thể hoạt động, bóp chặt cầm Trình Sóc, nhủ mảy nhìn đôi mắt vừa tương đồng lại vừa có chút bất đồng với Trình Dục, tinh tế đánh giá gương mặt hầu như giống Trình Dục như đúc kia.

Dung mạo hai người bọn họ rất giống nhau, gần như một khuôn đúc ra, nhưng sẽ không ai nhận sai hai người bọn họ, Trình Sóc lệ khí quá nặng.

“Ta nhớ rõ lúc trước đại phu có nói qua, người, có thể mang thai.”

Đồng tử Trình Sóc hơi co lại, trong lúc nhất thời hoàn toàn không thể minh bạch ý tứ của hẳn, đột nhiên mờ to hai mắt.

Hắn... có ý gì?!!

Đã là ngày hè.

Gió sớm khẽ vuốt, hương sen tươi mát tự nhiên, nhưng không cách nào xoa dịu tâm tình phiền não.

Trình Dục đứng trong đình, kinh ngạc nhìn một ao lá sen xanh biếc.

Phụng Thăng Minh nói Trình Sóc đã chết, chưa chịu chút tra tấn nào. Trình Dục hồi lâu không nói lời nào, cuối cùng, lại khàn khàn lên tiếng: “Rốt cục cũng cho dân chúng bị hại một câu trả lời.” Tuy rằng... y vì tư tâm, không giao Trình Sóc cho Hắc đường Võ Lâm Minh chuyên thi triển cực hình. Chỉ để hẳn không thống khổ mà chết.

Phụng Thăng Minh nhẹ giọng nói: “Không sai. Hơn nữa... là câu trả lời tốt.”

Trình Dục hít sâu một hơi, nói: “Thăng Minh, huynh có thể... tạm thay chức Võ Lâm Minh Chủ hay không? Ta muốn đi Tư cốc.” Tư cốc mai táng thân nhân y, Trình Sóc đã chết, y nên tự mình đi gặp mặt một lần.

Tư cốc hiểm trở, từ trước đến nay chỉ khi trong lòng Trình Dục hết sức không bình thường mới đi, y để hẳn tạm thay mặt Võ Lâm Minh Chủ, hiển nhiên là không muốn hẳn đi theo, nhìn Trình Dục hồi lâu, Phụng Thăng Minh nói: “Được.”

Trình Dục cười nói: “Đa tạ Thăng Minh.”

Qua loa dặn dò rất nhiều sự vụ, Trình Dục thậm chí không lưu lại lâu, khởi hành ngay hôm đó, đi Tư cốc trước.

Hiện cũng không phải thu đông, buổi trưa trong núi càng thêm nóng bức, không có tơ liễu nổi lên vì gió, càng không có quạt hương bồ tăng thêm cảm giác mát lạnh.

Tư cốc hiểm trở, trong núi cũng nhiều mãnh thú, Trình Dục bái phụ mẫu xong, một mình một người bước chệch trong cốc, mỗi khi nghĩ đến Trình Sóc trong lòng liền đau xót, đi được một dặm đường, nhìn thấy một chỗ đất bằng phẳng trống trải, trên mặt có một huyết động, đúng là nơi y luôn chạy tới tĩnh tu ngày trước.

Trước đây nơi này, y cũng từng mang Trình Sóc đến. Viên mắt nóng lên, nhịn không được dùng tay áo lau đi.

Chậm rãi đến bên cạnh huyết động, đứng thẳng một lúc lâu, không muốn rời đi cũng không muốn vào, ánh mặt trời càng mãnh liệt, lá cây màu xanh phơi dưới nắng đều xuất ra một tầng dầu. Trên người Trình Dục ra chút mồ hôi, thờ ra một hơi, rốt cuộc nâng bước đi vào bên trong. Bước chân còn chưa gẫm xuống, bỗng nhiên một trận chim ưng gáy lên, ngẩng đầu nhìn thấy một con ưng lớn cúi người vọt về phía mình, còn không kịp rút kiếm, con ưng kia dường như biết võ, tránh đi chiêu thức y công tới, bỗng nhiên đánh úp về phía thiên trì huyết của y. Toàn thân Trình Dục run lên, chỉ khó khăn nghĩ đến hậu quả khi thiên trì huyết bị tập kích, trước mắt tối sầm lại, mắt đi trì giác...

...

Rất đau...

Toàn thân vô lực... xương cốt đều như phát ra tiếng kèn kẹt.

Nhưng dường như không phải đau đầu, chỗ tay chân đều có chút đau đón mơ hồ, đau đón kỳ quái, giống như bị vũ khí sắc bén làm bị thương, chẳng lẽ con chim kia lại rạch từng đường trên người y? Nhưng con đau này tựa hồ biến mất khá nhanh, dần dần trong cơ thể trống rỗng, cái gì cũng không có...

Vì sao vẫn chưa tỉnh lại? Chẳng lẽ y đã chết? Không, chết rồi sao lại cảm thấy đau đón, hoặc là được người cứu.

Một ly nước lạnh gọi vào mặt, Trình Dục cố sức mở mắt ra, mờ mờ một hồi, thấy bạn tốt Phụng Thăng Minh ngồi bên cạnh bàn, trường sam màu xanh nhạt, tuấn mỹ phong lưu, chỉ là trong mắt vừa như lạnh, lại vừa như nóng, cảm ly không trên tay.

Thăng... Minh...?

Trình Dục chống người dậy, muốn đứng lên, trên thực tế y đích xác đang bò lên, tuy rằng tay chân đều đau dữ dội, nhưng vẫn nhịn xuống. Phụng Thăng Minh nheo mắt phụng lại, dường như có loại cảm giác như hai người khác nhau với Phụng Thăng Minh ôn hòa, cười dịu dàng mà Trình Dục nhìn thấy thường ngày, lời kéo xiềng xích trong tay, trong mắt Trình Dục còn mang theo mờ mờ, liền bị kéo lấy xiềng xích đang trôi tay y giam vào trong ngực hắn.

Phụng Thăng Minh tựa như mê luyện mà sờ gò má y, lửa tình nóng cháy thiêu đốt trong mắt, còn có tình dục nói không nên lời.

Trình Dục bị hắn nhìn chăm chăm liền run lên một cái, thần trí hơi tỉnh táo. “Thăng Minh...”

Phụng Thăng Minh giật mình trong nháy mắt, ánh mắt lập tức sắc bén, tóm tóc của y bắt y ngửa đầu, lạnh lùng, từng câu từng từ nói: “Ai cho phép ngươi gọi ta là Thăng Minh?”

Trình Dục vừa gãy giữa, vừa không biết chuyện gì xảy ra, vẫn mờ mờ, Phụng Thăng Minh nhìn thấy ánh mắt hiện tại của y, lúc trước muốn làm đệ đệ người trong lòng lại phiền não vì không chiếm được người trong lòng vậy mà giờ lại bình tĩnh hơn nhiều, tình dục cũng tăng vọt, hoặc là hiệu quả của chuyện trước đó hẳn vì có thể nhịn chán ghét trong lòng mà ăn xuân được...

Thật sự ghê tởm.

Coi vật áo Trình Dục ra, bức bách y mở ra hai chân ngồi trên đùi mình, còi bỏ quần lót, đem tính khí tráng kiện chống đỡ hoa huyết giữa hai chân y.

Xúc cảm kỳ quái truyền đến, Trình Dục chợt tròn to mắt, chỉ kịp cúi đầu liếc nhìn vật kinh người kia thế nào, lập tức, Phụng Thăng Minh hung hăng thẳng lưng, đâm rách màng xù nữ, xò xuyên đến chỗ sâu nhất trong cơ thể y.

“Ư... A—” Không nhin được tiếng rên thảm thiết, Trình Dục nắm chặt xiêm y bạn tốt, đau đến phát run, một chút cũng không hiểu được vật dưới thân kia sao lại xuất hiện, vì cái gì bạn tốt muốn đè y...

Không đúng, hoa huyết... Chẳng lẽ y, y... y trở thành Trình Sóc? Nhưng sao lại có thể?!

Còn không kịp nghĩ rõ ràng, Phụng Thăng Minh đã nắm hông y hung hăng cắm rút, từng cái từng cái, không lưu tình đâm mạnh vào, đâm đến chảy máu cùng kéo ra mị thị đỏ tươi, Trình Dục chỉ cảm thấy đau đến trời đất mù mịt, cảm giác kỳ dị bị đàn ông cắm vào nơi kỳ quái yếu ớt nhất, quả thực đau đến khiến y muốn ngất đi.

—

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đau... không... đau quá...”

Bất ngờ không kịp đề phòng bị người khai bao đùa giỡn, Trình Dục đau đến sắc mặt trắng bệch, thân thể bất đồng tuyến lệ phát triển thành thật rơi xuống từng giọt nước mắt, muốn ngăn cũng không ngăn được. Chỗ tư mật bị dục vọng của nam nhân đâm vào, thật giống như miệng vết thương bị cây gậy sắt nung đỏ đâm chọc, vừa thô lại nóng. Đâm đến nỗi khiến y run run, tựa như ngũ tạng lục phủ đều bị đâm lệch vị trí.

“Huynh... đang... làm gì...”

Đứt quãng, gần như là cắn răng muốn nhìn xuống thân thể run bần bật, Trình Dục quán lấy xích sắt trên tay đẩy ngực Phượng Thăng Minh, tay run run nỗ lực muốn đẩy hẳn ra.

Rất đau, khổ hình này so với y luyện võ bị thương còn khó chịu hơn nhiều! Hơn nữa kẻ xâm phạm y vậy mà lại là bạn tốt của y. Y... trước đây y chưa từng để hẳn làm nhục Trình Sóc!! Đến cùng Thăng Minh đang nghĩ gì? Chẳng lẽ chỉ là muốn đề thử song nhi sao? Bộ dáng Trình Sóc giống hệt mình, sao hẳn lại xuống tay được chứ?

Phượng Thăng Minh kéo lấy hai tay y, đem hai tay y đều vặn ngược ra sau người, một phen bắt lấy, một tay kia lại xé xiêm y trước ngực của y ra, hung hăng cắn đóa hồng anh trên ngực y, cắn rất dùng sức, hầu như muốn cắn nát đóa hoa kia.

Trình Dục đè xuống tiếng kêu đau gần như muốn bật thốt lên, chặt chẽ nắm lấy xích sắt giữa hai tay, giống như làm vậy có thể san sẻ bớt chút thống khổ của mình.

“Không muốn... đừng đâm nữa...”

Kìm lòng không đậu cầu xin tha thứ, đúng là tâm lý phản xạ sợ bị nam nhân xâm phạm.

Địa phương không nên tồn tại liên tục bị đâm chọc, vẫn đâm đến chỗ cực sâu, hơn nữa rõ ràng đâm đến đáy tựa như còn có thể đi vào bên trong, vừa đau lại vừa có tư vị lạ lùng khác thường. Rõ ràng đau muốn chết, nhưng còn có loại cảm giác khuây khỏa khó tả, điều này so với việc biết mình biến thành Trình Sóc càng khiến Trình Dục khó tiếp thu hơn.

Màng tử nữ bị đâm rách, còn sót lại một chút màng bị côn thịt thô to ra vào mài mòn mất, miệng vết thương cũng bị cọ sát. Nơi yếu ớt bị đối đãi tàn nhẫn. Gần như khiến người phát run. Đồng thời trước ngực... đầu vú bị cắn nát!!

“Đau... đau...”

“A a...”

“U...”

Làm sao cũng không nhịn được tiếng kêu gào thảm thiết nơi cửa miệng, Trình Dục không ngừng giãy giụa, muốn thoát ra khỏi giam cầm của Phượng Thăng Minh. Mới vừa giãy giụa hai cái, đầu vú trước ngực bị hàm răng kéo xé một cái, đau đến toàn thân y phát run, cả người run lay bầy.

Phượng Thăng Minh nhả đầu vú kia ra về mặt liền biến lạnh, nheo mắt lại lạnh nhạt nói: “Lúc người mổ phá bụng người khác, cho người ăn xuân được ném vào để súc sinh cường dâm, sao không nghe bọn họ cầu xin tha thứ?”

Biết hẳn không lưu tình đại khái cũng là vì cảm thấy Trình Sóc không đáng để hẳn lưu tình, Trình Dục run run môi, thân thể này trời sinh miễn cảm hơn nhiều so với chính y, ở phương diện cảm giác đau cũng vô cùng dễ dàng bị tác động. Y biến thành đệ đệ y... sự thật rõ ràng như thế.

Hàm răng Trình Dục run run, cố gắng nhịn xuống áp lực bị côn thịt xỏ xuyên qua nói: “Ta... đại ca ta... y... a... ắt... không... để người... làm... chuyện... như vậy... như vậy...”

Mồ hôi trên trán y rơi như mưa, hoa huyết lại giống như y không phải chủ nhân của mình, cho nên không kiêng nể gì hút bao lấy kẻ xâm nhập, khiến cho nó thoải mái vui sướng.

Phượng Thăng Minh tựa hồ ngay cả trả lời cũng khinh thường, chỉ híp đôi mắt phượng lại, vô cùng nhanh chóng tàn nhẫn cắm rút trong hoa huyết của y, không để y hoa thịt co quắp mutants vào, giống như đang hoàn thành nhiệm vụ vậy...

“Coi như ta... coi như ta làm nhiều chuyện ác... A a---” Đôi chân run rẩy đôi mắt đỏ bừng, gần như thật sự muốn khóc lên, vừa rồi chỗ sâu trong địa phương kỳ quái của cơ thể bị đâm đến, vừa đau đớn lại vừa có khoái cảm lạ lùng, khiến thân tâm y thiếu chút nữa liền hồng mắt. “Y có để người... Y có để người đề ta sao!!”

Trình Dục hét lớn: “Y không để người đề ta! Có phải không! Ta biết y sẽ không để người đề ta!”

Phượng Thăng Minh mở mắt, bóp chặt cầm y, thản nhiên nói: “Y không để ta đề người. Là tự ta muốn đề người.”

Viên mắt Trình Dục đều đỏ, nửa ngày nói không ra lời, từ trong hàm răng kiềm nén tiếng rên rỉ nặn ra lời chất vấn, nói: “Y là bạn tốt chí giao của người, nhiều năm như vậy... làm sao người có thể... làm sao có thể đề đệ đệ y...”

Trong lúc nhất thời Phượng Thăng Minh có chút hoảng hốt, đại khái là do ăn xuân được quá nhiều. Vậy mà lại cảm thấy Trình Sóc có vài phần giống Trình Dục.

Nhớ đến lần đầu tiên hắn bị trường bối an bày đến thanh lâu mở mang kiến thức, tuy rằng cũng có thể cùng người đạt được cá nước thân mật, nhưng trong lòng đều nhớ đến Trình Dục, từ rất lâu, hắn đã biết là không bình thường. Nhưng chẳng bao giờ nghĩ đến tìm một người tương tự để tiết dục. Huống chi là Trình Sóc kẻ cố tính cách như vậy.

Thở dài một tiếng, ôm chặt lấy Trình Dục, mặc kệ trong lòng người này nghĩ thế nào, chỉ nghĩ dù sao chờ y sinh đứa nhỏ liền giết chết y, cho y toàn thân, Trình Sóc rất sợ chết, chung quy vẫn không muốn chết như vậy, y cho hắn cơ hội này. Chỉ cần có đứa nhỏ... Chỉ cần có đứa nhỏ, hắn lại lừa gạt Trình Dục, để người nọ cùng đứa nhỏ nhỏ máu nhận thân, coi như song phương đều có con nối dòng, Trình Dục sẽ cân nhắc ở bên hắn...

“Trình Dục... Trình Dục... Dục đệ...”

Động tác dịu dàng đi đôi chút, lại càng kiềm nén kích động. Phượng Thăng Minh ghé vào tai y không ngừng gọi tên người trong lòng, từng tiếng, từng chữ, chữ chữ kiềm nén, chữ chữ thâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Dục đột nhiên mở to hai mắt, gần như là vẻ mặt khiếp sợ.

Chương 4

Edit + Beta: Snail

Bạn tốt đề mình, hấn đang đề mình, không... thực tế là đề Trình Sóc có bộ dạng không khác nhiều với y.

Ôm y kêu tên y, khuôn mặt y cùng đề đề tương tự nhau, trước khi quyết chiến hấn thăm dò y, hiện tại lại là tù cấm căn bản không nên xuất hiện...

Tất cả mọi thứ, đều đang chứng minh, Phượng Thăng Minh thích mình...

Hấn thích chính mình...

Hấn vậy mà lại thích mình.

“Huynh... A a ư... Huynh...”

Trình Dục bỗng nhiên như phát điên mà giãy giụa, không giãy ra được y liền muốn đứng thẳng lên né tránh cơn thịnh. Phượng Thăng Minh nhíu mày không kiên nhẫn nắm chặt y, nhưng hạ thân không dừng cuộc chinh phạt lại, không ngừng tấn công chỗ sâu trong hoa huyết đang chảy máu của Trình Dục.

“Người cử động nữa, ta liền bẻ gãy tay người.”

Trình Dục liên tiếp bị đá kích hầu như đã không còn tỉnh táo được, run run rẩy rẩy muốn giãy giụa như cũ, Phượng Thăng Minh quả thực nắm tay y vặn một cái, đau đớn kịch liệt truyền đến từ cổ tay, cả người Trình Dục run rẩy, hoa huyết càng quần chặt hơn, gắt gao hút bao lấy Phượng Thăng Minh, khoái cảm tê dại đều dâng lên não hai người.

Phượng Thăng Minh kêu lên một tiếng đau đớn, trên khuôn mặt tuyệt thế xuất hiện một tia trào phúng, nắm đôi bờ mông tựa như noãn ngọc tách ra càng rộng, nói:

“Không phải cam nguyện chịu nhục cũng không muốn chết sao, hiện tại sao lại noi

theo liệt nữ trình tiết thế? À, cũng không tính là liệt nữ trình tiết, lần đầu phá thân liền ướm thành như vậy, không phải trời sinh dân đảng, còn có thể là cái gì? Trình Sóc, người như người vậy, sao lại có thể là đệ đệ y...”

Trình Dục một chút cũng không nghe lọt lời ‘tán dương’ mình của hắn, khoải cảm truyền đến, gần như khiến y đối với tình cảnh hiện giờ của mình vô cùng thanh tĩnh, giọng nói khàn khàn, cổ tay phát đau lại không dám giãy giụa, đành phải khoắc trên người hắn, vừa đau vừa sáng khoái đến thần trí không rõ thấp giọng nói: “Người làm sao có thể... Ừ a... người đây là... phản bội... phản bội...”

Phượng Thăng Minh bóp chặt quai hàm y, hung hăng tàn nhẫn nhìn lại đôi mi mục phong lưu, “Người có tư cách gì đánh giá ta và y?”

Một phen đẩy Trình Dục trên mặt đất, Phượng Thăng Minh áp người lên, bắt được mắt cá chân y kéo rộng ra hai bên, lộ ra nơi bí ẩn đang chảy máu. Màu da cánh hoa là màu hồng nhạt, không quá lớn, nhỏ hơn so với nữ tử, trước đó bởi vì bị côn thịt to lớn tiến công mà tạo ra một cái miệng nhỏ chưa khép kín, không ngừng co rút phun ra chất lỏng trong suốt.

Phượng Thăng Minh cau mày gõ gõ trên cánh hoa kia, gõ đến khi côn thịt Trình Dục hơi hơi cứng lên, sau đó trực tiếp lại đâm vào hoa huyết của y.

“A... Không... Không muốn...”

Lại bị côn thịt khủng bố kia đâm vào bụng, thật sự là có chút không tiếp thụ được người vĩnh viễn luôn thân thiết dịu dàng mắt cười trong suốt ngày xưa lại làm loại chuyện này với mình, cũng tuyệt đối không ngờ hắn có một mặt như vậy, hắn đây là phản bội hữu nghị cùng thân tình cùng nhau lớn lên từ nhỏ giữa bọn họ.

Mắt nóng đến rơi lệ, Trình Dục siết chặt quả đấm không muốn bắt chước nữ tử chịu nhục mà khóc, thế nhưng nước mắt lại càng không ngừng chảy xuống, bởi vì Phượng Thăng Minh mà thương tâm thống khổ. Bụng dưới gần như bị hắn đâm đầy, căng đến khiến bụng y vừa nóng vừa đau, còn không ngừng đâm chọt nơi kỳ quái kia, nếu không phải dường như hắn có điều kiêng kỵ, cũng không muốn đâm chỗ kia, chỉ sợ hiện tại Trình Dục đã không chịu nổi tiết tấu này.

Phượng Thăng Minh cũng không muốn ham chiến, ngược lại, hắn tựa như mơ hồ có ý đẩy nhanh.

Nói đến Phượng Thăng Minh vốn chỉ là muốn trực tiếp tiết tình ra, sau đó đổ vào chỗ đó của Trình Sóc, dù cho Trình Sóc có giống Trình Dục, cũng là hai người bất đồng, chỉ là đại phu chết tiết kia, lại nói tên kia không giống nữ tử, thân thể không cách nào thành thực trong chốc lát, trước hết thao vài lần thao đến chín mười mới tốt, tồn tại của Trình Sóc lại không thể bị người khác phát hiện, đành phải đích thân hấn đến. Vì thế trong lòng hấn ngầm bức mình, cũng không biết là giận người khác hay là giận chính mình. Trước đây cùng gái lầu xanh cũng có thể làm, là vì che giấu tâm tư đối với Trình Dục của mình, nhưng đối với Trình Sóc, lại khó có thể xuống tay. Tên đó giống người trong lòng của mình... giống như thế...

Hung hăng đâm rút mấy trăm cái, người dưới thân không ngừng rên rỉ lúc hấn bắn vào trong cơ thể, Phượng Thăng Minh híp mắt phượng, bóp chặt cầm Trình Dục, âm sắc từ tính mang theo vài phần băng lãnh, nói: “Ta sẽ không xem ngươi là y. Vĩnh viễn sẽ không.”

Trình Dục bụm mặt khẽ khóc, trên bụng một mảnh bạch dịch, quả thực không thể tin chính mình thế nhưng đạt tới cao trào. Một tia ý niệm cuối cùng muốn thắng thần nói ra thân phận của mình đều mai một trong đầu, dưới tình huống như vậy y làm sao có thể nói cho Phượng Thăng Minh y là Trình Dục? Y phải dựa vào chính mình thoát ra ngoài... Nhất định phải thoát ra ngoài, tìm ra nguyên nhân tại sao lại trở thành Trình Sóc.

Y là Võ Lâm Minh Chủ, không thể chết được, đại hội võ lâm còn chưa mở, sau khi diệt Kỳ Lan giáo nói thế nào cũng phải có thời gian mở đại hội võ lâm...

Phượng Thăng Minh... Phượng Thăng Minh... Chờ y khôi phục thân phận, nhất định phải đánh một trận lớn với Phượng Thăng Minh!

Trình Sóc nghĩ như vậy, trong lòng lại chua xót. Hận không thể khóc lớn một hồi mới tốt, nhưng từ trước đến nay y ân nhân đã quen, lúc trước rơi lệ, hiện tại lại chảy không được bao nhiêu nước mắt, chỉ là rầu rĩ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 5

Edit + Beta: Snail

Mưa phùn như hái hoa tặc len lén vào khuê phòng nữ tử, khi đến lặng lẽ, khi đi cũng lặng lẽ, nhanh đến nỗi người muốn đuổi theo mưa nhưng ngay cả đuôi cũng không sờ tới được, giống như đám tặc từ trước đến nay khó bị người ta bắt được.

“Phượng đại hiệp...”

Nặng âm như hoàng kim tình luyến, cảnh liễu lung lay trên con đê dài, nữ tử mặc áo màu hồng nhạt như hoa đào, hàm răng cắn cắn môi, lại thật sự không nhịn được, thu lại tay áo, hành lễ nhỏ với Phượng Thăng Minh. “Tiểu nữ tử Từ Oánh, đã lâu không gặp Phượng đại hiệp, không biết Minh chủ cùng Phượng đại hiệp... gần đây có tốt?”

Phượng Thăng Minh quần tóc bằng trầm gỗ, bó y đơn sơ. Một thân trang phục đơn giản, chung quy không giấu được lộ ra nét lỗi lạc phong lưu từ trong xương. Mắt phượng mang theo chính khí nội liễm không nói ra được, mi mắt thật dài tỏa ra một mảng bóng ma tối đen, cùng đôi con ngươi như hắc diệu thạch nổi bật lẫn nhau, càng hiện ra vài phần hào hoa phong nhã, hấn ôn hòa hòa cười, nói: “Vừa diệt Kỳ Lan giáo không lâu, Minh chủ đại nhân cùng ta, đương nhiên đều tốt.”

Trên mặt Từ Oánh phủ một tầng mỏng màu hồng, nói: “Vậy không biết Minh chủ... bao giờ trở về?” Trình Dục đã không ở đây khá lâu, vẫn luôn là Phượng Thăng Minh cầm giữ sự vụ.

Phượng Thăng Minh hơi hơi buông mi, cười nói: “Điều này ta cũng không biết, Minh chủ đến Tư cốc, nói vậy nhất thời nửa khắc không về được. Từ cô nương có chuyện quan trọng muốn nói với y? Nếu không phải việc tư gì, ta có thể nhắn giúp.”

“Muội... Mẹ muội... Bà muốn... Bà muốn... giúp mặt tạ ơn Trình minh chủ, bà... bà... lần trước, minh chủ giúp chúng ta... chúng ta...” Nàng nói, mà tựa như không nói được, khuôn mặt đỏ bừng đến đầu cũng không dám ngẩng lên, nói cái gì mà mẹ nàng muốn tạ ơn, kỳ thật là chính nàng muốn gặp Trình Dục một lần, nếu là mẹ nàng muốn tạ ơn, sao lại để nữ hài tử nhà mình đến nói? Chỉ là nàng tình cờ nhìn thấy Phượng Thăng Minh, thật sự nhịn không được, tìm một cái cớ như vậy, hỏi thăm thăm tích Trình Dục một chút.

“Cái này... chờ Trình Dục về, ta sẽ chuyển lời cho y.”

Từ Oánh giương mắt nhìn nhìn hấn, Phượng Thăng Minh cười cười, Từ Oánh nhìn đôi mắt mượt mà đen nhánh của hấn, cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng.

...

Phù Vân son trang được mưa phùn thanh tẩy, cánh sắc son trang liền càng hiện ra vài phần tươi mát.

Trình Dục cẩn thận nghiên cứu xích sắt trên tay mình, còn có trên chân, dây xích trên chân không thô to, cũng không nối tiếp với bất kỳ chỗ nào, chỉ là gút gao siết chặt cổ chân, vừa vặn chế trụ hai huyết vị nhỏ ra, tuy rằng thời gian lâu dài không có cảm giác gì, nhưng nếu muốn động nội lực, sẽ phát hiện sau khi huyết đạo bị chế trụ nội lực liền tiêu tán.

Phượng Thăng Minh rạch bị thương kinh mạch Trình Sóc, nhưng không cắt đứt, võ công của y tuy rằng bị hao tổn, lại không bị hủy đi, dây xích trên tay quấn chặt cổ tay, là hàn thiết, hàn thiết vừa nhẹ lại vừa cứng, dây xích thật sài nối tiếp đến giữa giường, mà gian phòng này rất lớn, y hành động thậm chí không gặp chút trở ngại gì, nhưng, chiều dài thiết kế vừa vặn, không dễ y ra ngoài được, cũng không hoàn toàn hạn chế hành động của y, trong trang thậm chí có người hầu cầm điếu, đưa cơm cho y, hầu hạ y mặc quần áo, đồng thời... còn giám thị y, để y uống từng chén thuốc đen tuyền.

Trình Dục vốn không định uống, nhưng người cầm điếu dường như cũng có võ công, khoa tay múa chân nói đó là ý của Phượng Thăng Minh. Trình Dục không biết Phượng Thăng Minh muốn làm gì, tù cầm đệ đệ y, để đệ đệ y uống thuốc, còn đề... còn đề...

Mỗi lần Trình Dục nghĩ đến Phượng Thăng Minh trong lúc kích tình gọi tên mình, liền cảm thấy lồng tơ phía sau cổ dựng lên từng sợi một, tuy nói Phượng Thăng Minh gọi y là Dục đệ, nhưng y luôn cảm thấy chính mình là ca ca, tuy phụ thân nói huynh đệ bọn họ tương xứng, nhưng chưa đề cập đến tuổi của Phượng Thăng Minh, có lẽ y lớn hơn chút, bị hắn gọi là đệ đệ, chẳng qua là năm đó đánh đổ với hắn, thua cuộc. Mà hiện tại, trong lòng Trình Dục tràn đầy phức tạp.

Y xem Phượng Thăng Minh là đệ đệ, nhưng Phượng Thăng Minh muốn thao y.

Hoa huyết vốn không thuộc về mình bị người đâm vào, mạng xử nữ cũng phá, hiện tại Trình Dục cũng không còn cảm giác mãnh liệt khi bị người đè đến trở tay không kịp mà thiếu chút nữa tan vỡ, hoàn toàn bình tĩnh lại, không dám nghĩ tới chi tiết ngày đó, lúc này điều duy nhất Trình Dục nghĩ, chính là đi, chạy đi.

Chuyện tính sổ với Phượng Thăng Minh, về sau lại nói.

Trình Dục biết nơi này là Phù Vân son trang, Phù Vân son trang Phù Vân son trang, bản thân Trình Dục có Phù Vân son trang, Phượng Thăng Minh nói đùa cũng muốn mờ một cái, không ngờ hắn thật sự mờ, còn xích y trong này.

Chuông gió linh đình lan đan vang lên, tựa như mưa lạnh bắn vào lòng người, thân thể Trình Dục cứng đờ, trở lại bên giường, xốc chăn treo lên giả bộ ngủ.

Phượng Thăng Minh đẩy cửa ra, nhú mị nhìn người đang ngủ trên giường kia.

Nơi này, vốn nên là chỗ hắn cùng Trình Dục ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit + Beta: Snail

Hai Phù Vân son trang, một chỗ của Trình Dục, một chỗ của hắn, lúc trước Phượng Thăng Minh kiến tạo nơi này, chính là muốn cho Trình Dục một kinh hi, thậm chí muốn sau khi theo đuổi được y, để y đến đây ở.

Phù Vân son trang cùng thôn trang Vô Lâm Minh Chủ của Trình Dục, bài trí cũng không hoàn toàn tương tự, nhưng có một căn phòng – cũng chính là phòng ngủ Phượng Thăng Minh, lại giống nhau.

Lúc trước Phượng Thăng Minh kiến tạo phòng ngủ này, có thể nói trong lòng đang mang cảm xúc hắc ám nhất, khi đó Trình Dục suýt chút nữa cùng nữ tử thành thân, hắn cũng thiếu chút nữa, liền muốn hạ được Trình Dục, sau đó bắt người đến nơi này tù cầm, là lấy xích sắt hiện tại đang xích Trình Sóc kia, vốn đều là dùng để đối phó Trình Dục.

Hắn đối với Trình Dục cuối cùng vẫn không xuống tay được, không đành lòng tổn thương y, không đành lòng nhốt y lại, cho dù trong lòng cuộn cuộn tất cả đều là ý niệm ‘xuống tay đi, xuống tay đi, chỉ cần xuống tay là có thể có được y’, thậm chí kiến tạo nơi này, may mà cuối cùng Trình Dục uyển chuyển cự tuyệt mối hôn sự kia, nếu không, Phượng Thăng Minh nghĩ, có lẽ chờ sau khi Trình Dục cùng nữ nhân kia có đứa nhỏ, hắn liền thật sự nhện không được nhốt người nọ ở đây hung hăng yêu thương.

Nơi này đối với Phượng Thăng Minh mà nói, cũng thuộc về Trình Dục, cho nên nhìn Trình Sóc ngủ bên trong, trong lòng hắn liền tràn đầy không vui.

Đi đến trước giường, nhú mị lạnh lùng nói: “Không cần giả bộ ngủ. Ta biết ngươi tỉnh.”

Thân thể Trình Dục không hề cương cứng, thậm chí hô hấp đều không loạn trong nháy mắt.

Giọng nói từ tính trầm thấp của Phượng Thăng Minh vang lên: “Ta nói ngươi đang giả bộ ngủ, không phải là vì đang thăm dò ngươi, mà là quần áo ngươi cũng không cởi, giày vẫn còn mang kia.”

Trình Dục mở mắt ra, trong lòng biết không thể gạt được, chậm rì ngồi dậy, ngồi ở trên giường, buông mắt xuống, bộ dáng ngoan ngoãn, thoạt nhìn vô cùng thuận theo, ‘quạt cường’ duy nhất, chỉ là không chịu giương mắt nhìn Phượng Thăng Minh.

Phượng Thăng Minh không tin người như Trình Sóc sẽ bị mài đi góc cạnh nhanh như vậy, càng cảm thấy hiện tại y càng thuận theo lại càng thấp phần cổ quái, nhưng hắn cũng không để ý trong lòng y tính toán cái gì, nay hắn là đao thớt, Trình Sóc là thịt cá, cho dù Trình Sóc biết sau khi hắn dễ y mang thai sinh đứa nhỏ xong liền giết y, Trình Sóc lại có thể thế nào?”

“Nghe người hầu cầm báo cáo, ngươi không muốn uống thuốc?”

Trình Dục thấp giọng nói: “Đó là thuốc gì?”

Phượng Thăng Minh nói: “Là thuốc tốt cho thân thể ngươi.”

Trình Dục lạnh lùng nói: “Ngươi đừng quên, ta biết y lý, đại ca ta đã dạy ta...”

“Không cho phép ngươi nhắc tới Trình Dục!”

Trình Dục nghe vậy ngẩng đầu, mắt đen nhìn chằm chằm mắt Phượng Thăng Minh, nói: “Không cho ta nhắc y, có phải bởi vì hắn thẹn hay không? Có phải bởi vì tự trách hay không? Có phải bởi vì cảm thấy có lỗi với y hay không? Nếu như ngươi hô tên tự trách hối hận, vì sao không thả ta, hoặc là dứt khoát giết ta?”

Phượng Thăng Minh thân nhiên nói: “Không ngờ kẻ rất sợ chết như ngươi, hiện tại cũng có thể nói ra đạo lý lớn.”

Trình Dục biết lấy tính cách Trình Sóc sẽ không nói ra loại lời này, Trình Sóc bị Kỳ Lan giáo nhiễm đen, ít nhất y cảm thấy là lỗi của Kỳ Lan giáo, bản tính Trình Sóc một chút cũng không xấu.

Gia nhập Kỳ Lan giáo, là vì Trình Sóc rất sợ chết, bị người của Kỳ Lan giáo bắt được, trực tiếp cầu xin tha thứ, cho nên trở thành người trong giáo, mà thủ đoạn độc ác sau đó, là vì y vui giận bất định, khát máu thích giết người, phảng phất giống như cổ ý, dù loại tính cách của y, đều có ý tương phản với Trình Dục.

Có đôi khi Trình Dục ngừng lại, cũng sẽ nghĩ, nói không chừng Trình Sóc chỉ là giận mình mà thôi, cho nên một bước sai, từng bước sai. Đời này mình nên xin lỗi y, nhưng mỗi khi nghĩ như vậy, lại nghĩ đến những người bị Trình Sóc giết, lại cảm thấy Trình Sóc làm vậy như vậy, cần bản không nên đồng tình.

“Nếu ta đã trải qua một tràng thảm họa diệt giáo, tình tình biến hóa cũng là chuyện đương nhiên.”

Phượng Thăng Minh nói: “Trình Dục cho người nhiều lần cơ hội như vậy, hy vọng người cải tà quy chính, là chính người không nắm chắc. Rơi vào kết cục này, cũng bắt quá là người tự tìm.”

Trình Dục biết Phượng Thăng Minh là đang nói chuyện cùng Trình Sóc, nhưng nghe hắn nói như thế một cổ khí lại vọt lên đầu, y tự nhận từ nhỏ đến lớn, mỗi một việc y làm đều là hành hiệp trượng nghĩa, chưa bao giờ y mạnh hiệp yếu ức hiếp người hiền lành, lại càng sẽ không bởi vì thân ở địa vị cao mà trách móc chửi mắng người ở địa vị thấp, thế nhưng vì sao? Ông trời lại khiến y biến thành Trình Sóc, chẳng những để y biết bạn tốt tồn tâm tư với mình, còn khiến y lâm vào hoàn cảnh như thế.

Nếu như lúc đó liền chết, đó cũng là giải thoát, nhưng nếu lỡ như y trở về làm Trình Dục, vậy làm sao đây? Để Trình Dục cùng Trình Sóc cùng chết?

Đại hội võ lâm thì sao? Huyết mạch Trình gia thì sao? Di mệnh phụ thân thì sao?

Dù loại ý niệm lật qua lật lại trong lòng, ngoài mặt lại không nói câu nào.

Phảng phất như nhìn ra không phục trong mắt Trình Dục, Phượng Thăng Minh bỗng dung nghĩ đến cuộc đánh cược cùng Trình Dục năm đó, đáng đáp không phục của Trình Dục sau khi cược thua bị chính mình cố ý gọi y là Dục đệ, nói: “Loại người tính tình như người căn bản sẽ không tin tưởng hai chữ báo ứng, nhưng người của hôm nay, đích thật là báo ứng.”

“Báo ứng là nên báo ứng, chẳng qua báo ứng này lại báo sai người...” Nói, Trình Dục không nhận được, lại nói thêm, “Đại ca ta nếu biết người nhốt ta, còn ép buộc ta như vậy, y sẽ tức giận.”

Phượng Thăng Minh lạnh lùng nói: “Ta sẽ không để y biết.”

Trình Dục sùng sốt, đại khái cũng minh bạch hắn đang nghĩ gì. Trong lòng dâng lên một dòng khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit + Beta: Snail

“Sau này, mười hai tới mười lăm, ta sẽ ngủ lại trong phòng người.”

Toàn thân Trình Dục cứng đờ, tất nhiên hiểu được “ngủ lại” trong miệng hắn không phải đơn thuần chỉ là ngủ chung, “Vì sao muốn chọn mười hai tới mười lăm?”

Phượng Thăng Minh nói: “Thời điểm người dễ dàng thụ thai nhất.”

Trình Dục trợn to mắt, ngón tay nắm thành quả đấm, đầu khớp xương phát ra tiếng răng rắc, tuyệt đối không nghĩ tới Phượng Thăng Minh lại muốn Trình Sóc giúp hắn sinh một đứa nhỏ. Trách không được muốn cho y uống... uống thuốc từ âm tràng dương, thì ra đúng là muốn cho y điều dưỡng tốt thân thể để sinh con sao?

Thấy y bỗng dung bài xích với sự thật đã biết trước như thế, Phượng Thăng Minh thần nhiên nói: “Nếu người ngoan ngoãn, chờ sinh đứa nhỏ xong, ta có thể phế võ công người, lại dùng được sửa lại dung nhan người, từ nay về sau người có thể làm người bình thường, không cần phải chịu chết... Thế nào, cuộc mua bán này, người chỉ lời không lỗ.”

Trình Dục nghĩ thầm, nếu là Trình Sóc, lúc này sẽ nói cái gì? “Người không sợ sau khi ta sống sót... tìm cơ hội nói chuyện này với đại ca?”

Phượng Thăng Minh thần nhiên nói: “Y sẽ không tin người.”

Trình Dục hiểu rõ, trong lòng biết cái gọi là “không tin” của hắn, căn bản không phải chính mình không tin, dù sao thân thể Trình Sóc đặt ở đó, nếu Trình Sóc thật sự cáo trạng với mình, coi như dung mạo y bị sửa lại, lộ ra thân thể, mình cũng muốn tin vài phần, Phượng Thăng Minh căn bản là chuẩn bị lừa gạt y, khiến y an phận một chút, sau đó giết y. Phượng Thăng Minh đối với người của tà phái, chưa bao giờ giữ chữ tín, có thể nhất tuyệt hậu hoạn nhất lao vĩnh dật thì chưa bao giờ mềm lòng.

Bởi vì mình lý giải hắn mà âm thầm cười khổ, nhất thời nét mặt không khỏi lộ ra vài phần, đôi lông mi dài của Phượng Thăng Minh cau lại, lại cảm thấy kỳ dị, chỉ ở trước mặt Trình Dục hắn mới luôn có cảm giác bị nhìn thấu, cũng vì hai người tâm linh tương thông mà vui sướng, vì sao hiện tại, lại cảm thấy Trình Sóc giống Trình Dục như vậy? Trước đây hắn gặp qua Trình Sóc không dưới trăm lần, nhưng lại chưa bao giờ cảm thấy hai người tương tự.

Trình Dục rù mắt, nói: “Đại ca ta không thích người, cho dù hai nhà Phượng Trình có con nối dòng, cũng sẽ không ở bên người, ngược lại sẽ nghi ngờ...” Nghĩ đến đây, lại nghĩ ban đầu mình bị đã ửng công kích, có thể đã chết hay không? Nhất thời nhưng lại không hề cảm thấy sợ hãi, chỉ là có chút xót xa, đời này tự nhận cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với người khác, kết quả chẳng những chết thảm, còn rơi xuống loại tình trạng này, cho dù biến trở về, ngày sau lại phải ở chung với Phượng Thăng Minh như thế nào?

“Nếu y không ở bên ta...” Phượng Thăng Minh nhất thời dừng lại một chút, Trình Dục cho rằng hắn sẽ nói không buông tay gì đó, Phượng Thăng Minh lại mỉm cười, lộ ra mấy phần lãnh ý, nói: “Tốt nhất người vẫn nên cầu nguyện y ở bên ta, nếu không, người sống, cũng vô dụng.”

Trình Dục nhắm mi mỉm cười nói: “Phượng đại hiệp đường đường là đại hiệp chính phái, sao có thể có tác phong tà phái như vậy...”

Phượng Thăng Minh sùng sốt, Trình Dục cũng lập tức sùng sốt.

Yên tĩnh không nói gì, nằm đó Phượng Thăng Minh đánh cược cùng Trình Dục, hai người đổ xúc xắc, ai điểm số lớn, người đó liền thắng, liền thành ca ca, Trình Dục lắc xí ngầu được ba con sáu, dựa vào nhĩ lực nghe được, thật vất vả lắc thành công, lòng tràn đầy vui sướng, cảm giác chính mình nhất định sẽ thắng, mà Phượng Thăng Minh lại giữ trong lòng bàn tay một viên xí ngầu, ném ra bốn con sáu. Trình Dục hí mắt mang theo thần sắc không phục, dưới ánh mặt trời rực rỡ lại cười đến sáng lạn, nói: “Phượng đại hiệp đường đường là đại hiệp chính phái, sao cũng cần đùa giỡn tâm nhân như vậy?”

Phượng Thăng Minh xòe bàn tay ra, đem viên xí ngầu kia đặt vào trong tay Trình Dục, cười nhẹ nhàng, “Nguyên cuộc nguyên chịu thua, Dục đệ, ngày sau ta sẽ gọi đệ là Dục đệ.”

...

Phượng Thăng Minh âm u liếc nhìn Trình Dục, quyền đầu nắm chặt, nửa câu cũng không nói mà rời đi, tìm Trình Dục như nỏ trống, lại thầm nghĩ, hắn là hắn không phát hiện đi, nghĩ như vậy, lại có vài phần phiền muộn, cho dù phát hiện, thì thế nào? Người thông minh đến đâu, dù cho đoán ra chân tướng, cũng sẽ không tin sự thật hoang đường như vậy.

...

Trắng sáng như nước, đèn sáng như ban ngày, Phượng Thăng Minh không ở dưới ánh trăng, cũng không ở dưới đèn, lại ở trong một tiểu đình của son trang một mình uống rượu, một mình rót rượu, tranh sáng tranh tối, đúng như lòng người đen tối không rõ.

“Đệ chưa bao giờ hiểu ta... Trình Dục, kỳ thật đệ chưa bao giờ hiểu ta... Đệ chỉ nhớ rõ nẫu thân ta là mỹ nhân xinh đẹp đệ nhất thiên hạ, lại quên phụ thân ta là lão giáo chủ Ma giáo năm đó... Đệ chỉ nói ta một thân chính khí, lại không biết trong lòng ta cũng có hắc ám, hắc ám của ta đều là đối với đệ, đệ cũng không biết ta giam cầm Trình Sóc, ta muốn giam cầm đệ... ta muốn giam cầm đệ! Là đệ...”

Trình Dục ngồi trước cửa sổ, trắng sáng vừa lúc chiếu trên người y, dưới ánh trăng y nhìn tiểu đình kia chỉ có một số ít đèn lồng soi sáng, tai nghe lời nói mang theo bi thương của Phượng Thăng Minh, mắt thấy hắn si, lại vẫn ngồi yên.

Này xưa cùng Phượng Thăng Minh ngủ chung, thỉnh thoảng nói đến thế tử tương lai, chỉ nghĩ huynh đệ bình thường đều là như vậy, lại không ngờ Phượng Thăng Minh tồn tâm tư như thế với mình, trong lòng

Phượng Thăng Minh, hẳn rất khó đi...

Một tay cầm bầu rượu ném xuống đất, âm thanh lạnh lạnh khiến Trình Dục hoảng sợ, dưới chân Phượng Thăng Minh không dưới hai ba mươi vỏ rượu, từng vỏ từng vỏ mở phong ấn, Trình Dục đặt nắm tay bên miệng, nhẹ nhàng cắn một cái, trơ mắt nhìn hẳn uống rượu, không cách nào lên tiếng ngăn lại, huống chi lấy thân phận hiện tại của y, có thể nói gì đây?

“Tội gì...”

Trình Dục không khép lại cửa sổ, chỉ lăm bắmr “Thăng Minh, tội gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit + Beta: Snail

Đêm dần khuya, Phượng Thăng Minh loạng chò loạng choạng đứng lên, lưu lại vỏ không, loạng chò loạng choạng mà đi, Trình Dục chờ đến khi không nhìn thấy bóng dáng hẳn nữa, mới đóng cửa sổ, kéo kéo dây xích trên tay, cởi áo khoác cùng giày, nằm trên giường, nhìn ánh nến mờ tối, trước mắt chợt lóe bóng lưng Phượng Thăng Minh uống rượu dưới ánh đèn lờ mờ. Thở sâu một hơi, hai mắt nhắm lại.

“Phanh!”

Âm thanh cửa bị đá văng khiến Trình Dục bừng tỉnh, Phượng Thăng Minh một thân mùi rượu, mắt phượng hung hăng nhìn chăm chăm Trình Dục, còn nhớ xoay người đóng chặt cửa lại, trong nháy mắt tựa như đã thú điên cuồng bị buộc tới đường cùng, hai mắt ầng ầu huyết sắc, hô hấp gấp rút, đi về phía Trình Dục, da đầu Trình Dục run lên, đang do dự có muốn lui vào trong giường hay không, Phượng Thăng Minh đã đến bên giường, một phen kéo lấy tóc y, nói “Ta hỏi ngươi, Trình Dục có thể ở bên ta hay không?”

Trình Dục không nói, tóc gần như bị kéo đứt, đau đớn khiến y nhắm mi, nhưng một câu y cũng không nói.

Phượng Thăng Minh nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Ngươi nói hay không?!”

“Ngươi uống say.” Trình Dục ngửi được mùi rượu trên người hẳn, là Hoa Điều (*đậm trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc*) thượng hạng mười năm, loại rượu này uống một vỏ liền say như người chết, huống chi nhiều như vậy? Phượng Thăng Minh căn bản là làm cần làm ầu.

Nhìn thẳng y, lại từ trong mắt y nhìn ra sự dịu dàng, còn có lo lắng, đây rõ ràng là Trình Dục.

“Dục đệ? Không... Không phải...” Hắn lắc đầu, mơ hồ nhớ được bản thân giam cầm không phải Trình Dục mà là Trình Sóc, hai người bọn họ tuy rằng giống nhau, nhưng không phải một người, không phải một người...

Mắt phượng nheo lại, muốn nhìn rõ hơn, nhưng càng nhìn càng cảm giác y là Trình Dục thấp giọng gọi: “Dục đệ...”

“Ngươi uống say...” Trình Dục khẽ nói, thoáng nghiêng đầu, lực tay Phượng Thăng Minh nắm y càng lớn hơn, hầu như ép y không thể không ngửa đầu nhìn hẳn.

Liên kéo tóc y ép y nâng đầu lên, Phượng Thăng Minh nửa híp mắt, trực tiếp hôn lên môi y, đồng tử Trình Dục hơi co lại, Phượng Thăng Minh liền ép y vào giữa giường, đã nói mười hai đến mười năm, nhưng hôm nay liền muốn phá vỡ.

“Ư... Không...”

Hô hấp lập tức bị cướp đoạt, thở ra hít vào trong lồng ngực hầu như đều là Phượng Thăng Minh, Phượng Thăng Minh hôn rất kịch liệt, miệng lưỡi dây dưa còn không tính, thậm chí lưỡi còn đâm vào lưỡi y, đâm vào yết hầu y, hẳn không thể nuốt hết toàn bộ hô hấp của y, người cũng chiếm đoạt. Lửa nóng vạn phần.

Trình Dục chưa kịp đóng khớp hàm, bị tiến công chiếm đóng thành trì, trong lòng cực kỳ hối hận, sau đó vỏ luận lưỡi Phượng Thăng Minh trơn trượt quấn quanh khiêu khích thể nào, lửa nóng mút vào thể nào, đều nắm chặt quyền đầu ngay cả hử cũng không hử một tiếng. Dù cho đầu lưỡi bị quấn quít mà tê dại từng trận, trong môi cũng không tự giác muốn nuốt nước miếng, nhưng y chỉ chịu đựng, không muốn chính mình lộ ra dáng dấp thỏa hiệp nào.

Sau khi Phượng Thăng Minh ép người vào giữa giường, toàn bộ thân thể đều nóng như lửa, hẳn chỉ cảm thấy mình đang đè Trình Dục...

Đúng! Là Trình Dục, là Trình Dục!

Khát vọng nhiều năm, ngủ chung nhiều năm, rõ ràng dục vọng căng đến phát đau, hô hấp bật hơi đều là hơi thở cực nóng, nhưng lại không thể để Trình Dục phát hiện, mà Trình Dục luôn vô tri vô giác ngủ bên cạnh hẳn, điềm tĩnh an nhiên, tuyệt không biết nội tâm hẳn là dục niệm cùng đau khổ giằng giũa điên cuồng. Hẳn chỉ có thể nhịn, chỉ có thể nhịn!

Nếu có một ngày nhịn không được thì sao?

Trước đây hẳn không dám nghĩ đến điểm này, nhưng hiện tại huyết dịch đều muốn chảy ngược, phát điên mà nghĩ chính mình đã nhịn không được, đã sớm nhịn không được! Nhất định phải ăn y! Nhất định phải nuốt y! Đem y nhào nát, biến thành chính mình, đem y hung hăng nhào nặn vào trong thân thể chính mình!

Một phen xé quần áo Trình Dục ra, miệng lưỡi lửa nóng tự tràn ra chút nước bọt dưới khóe môi, hôn đến cổ lại hôn đến xương quai xanh, cuối cùng cắn viện đầu đó trước ngực y hung hăng mút vào, Trình Dục kéo dây xích đem cổ cùng nửa cánh tay Phượng Thăng Minh quấn lại, nỗ lực đè xuống cảm giác mặt đó tay hồng khi chỗ tư mật bị người xâm phạm.Tuy rằng y không có nội lực, nhưng cho hẳn một cú, khiến hẳn ngắt đi chung quy vẫn là có thể.

Phượng Thăng Minh tựa như hoàn toàn không nhận thấy con mồi bên dưới đang vận sức chờ phát động mà chuẩn bị chạy trốn, chỉ không ngừng gặm cắn trước ngực y, trên lồng ngực trắng nõn mút ra từng đám hồng ngân, đầu lưỡi không ngừng quấn quít lấy thủ du, trêu đùa không dứt.

Trình Dục run một chút, vẫn đang do dự, y biết nếu mình muốn một đôn trứng đích, phải dùng lực rất lớn, nếu dùng lực quá lớn... cô là nơi yếu ớt, nếu y không cẩn thận, lại có thể thương tổn Phượng Thăng Minh, hiện tại Phượng Thăng Minh cũng không dùng nội lực bảo vệ cần cổ. Lỡ như thật sự khiến hẳn nguy hiểm đến tính mạng thì sao? Người luyện võ hiển nhiên càng mình bạch nơi nào là cực kỳ yếu ớt, nhưng tay y căn bản là không chạm đến gân, dây xích này nếu muốn siết chặt khiến người ta thỏa hiệp, cũng chỉ có thể siết đằng trước, sau gáy bị siết chặt cùng vỏ dụng, nhưng đằng trước...

“Ừm...”

Bỗng nhiên một tiếng rên rì không thể kiềm nén tràn ra từ yết hầu, không ngờ Phượng Thăng Minh cười quần y, mò nắm đến giữa bắp đùi y.

Do dự nửa liền gạo nấu thành cơm.

Trình Dục cắn răng, rốt cục nhịn không được, nói: “Thăng Minh, xin lỗi.”

Y lại tìm góc độ hơi nghiêng, lập tức quấn quanh cổ Phượng Thăng Minh, uy hiếp dùng lòng bàn tay đặt trên huyết thái dương hẳn, thấp giọng nói: “Ngươi buông ta ra!”

Người luyện võ trời sinh cảnh giác, khi yếu huyết bị chế trụ sẽ hiện ra vài phần tinh táo, trong mắt Phượng Thăng Minh xuất hiện vài tia sáng, nhưng lại tựa như càng có vẻ mê ly hơn, hẳn trào phúng cười, nói: “Trình Dục, nếu đệ muốn giết ta, liền giết đi, nhưng ta nhất định phải có được đệ...”

Trình Dục kinh hãi, mùi rượu quá nặng, tâm ma quá sâu, lúc này hẳn đúng là thần trí không rõ, bởi vì rượu tính mà đem dục vọng đè nên rất lâu bộc phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Edit + Beta: Snail

Trong lòng quýnh lên, nhìn không được liền muốn xuống tay, Phượng Thăng Minh chỉ dùng tay bắt được xích sắt quán quanh, bắt quá công sức lật tay một cái, ngược lại Trình Dục bị trôi lên.

Trong mắt Phượng Thăng Minh tất cả đều là dục niệm với mình, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt mình, Trình Dục té cả da đầu, nhìn không được nuốt nước miếng, “Người... Người đừng xằng bậy...”

Lần đầu tiên có thể nói là y không phản ứng kịp liền cùng Phượng Thăng Minh phát sinh quan hệ, tới nhanh đi cũng nhanh, nhưng dù sao cũng là chuyện bất thành lĩn, bởi vì chưa chuẩn bị tốt, người cũng mong lung, cho nên thậm chí không kịp phản hận, cộng thêm thứ bị phá là hoa huyết... Không được tự nhiên không được tự nhiên, chung quy không phải chính bản thân y.

Nhưng hiện tại y hầu như đã nhận rõ cục diện hiện giờ của hai người, nhanh như vậy muốn y tiếp thu cái hiện thực gọi là ‘dưới người’, y lại vô cùng không muốn tiếp thu. Huống chi...

“Trình Dục... Trình Dục...” Phượng Thăng Minh nhìn chằm chằm Trình Dục, chậm rãi xé y phục trên tay, tiếng vải bị xé vang lên, Trình Dục hầu như cảm giác tim mình muốn nhảy ra khỏi yết hầu.

“Phượng... Phượng Thăng Minh, người dám!” Chung quy nhìn không được lớn tiếng ngăn cản.

Tuy tính tình Trình Dục ôn hòa, nhưng dù sao cũng ở lâu trên vị trí cao, một tiếng này, quả thực có vài phần lực chấn nhiếp.

Đường như hắn bị tiếng xưng hô này kích thích, Phượng Thăng Minh hung hăng nhủ mảy, lập tức xé y phục trên thân Trình Dục thành mảnh nhỏ. Dùng thêm vài phần nội lực, đương nhiên là cực kỳ lớn, cộng thêm có dây xích phụ trợ, Trình Dục gần như khóc không ra nước mắt. Hiện tại Phượng Thăng Minh ngay cả thần trí cũng không quá tỉnh táo, chỉ sợ y nói cái gì, đều chẳng qua là đang kích thích hắn, khiến tình huống hiện nay càng họa vô đơn chi.

“Trình Dục... Dục đệ... Ta suy nghĩ đã lâu... Suy nghĩ đã lâu đáng giãy giữa của đệ dưới thân ta... Lần đầu tiên ta để đệ thấy máu, liền thấy một điểm... làm đêm động phòng hoa chúc của chúng ta...” Phượng Thăng Minh không ngừng hôn mặt mũi Trình Dục, vừa hôn vừa tựa như tâm tình ni nơn.

Vài cái liền xé quần áo Trình Dục xuống, Trình Dục trần truồng hai đùi, bắp thịt căng chân buộc chặt, vừa định đập kẻ trên người mình xuống, Phượng Thăng Minh liền bắt được mắt cá chân y. Bắt lấy mắt cá chân, một tay còn thuận thế sờ lên trên, mò mẫm đùi y... sau đó, quả nhiên mò đến sau mông y.

“Dục đệ, nghe lời...”

Nghe cái đầu!

Trình Dục không ngừng giãy giữa, dù cho Phượng Thăng Minh dung túng y giãy giữa, chỉ vừa cời y phục mình, vừa thường thức thân thể mềm dẻo thon dài của y không ngừng vận vẹo run rẩy, y biết Phượng Thăng Minh đang xem xét mình, thậm chí như xem cuộc vui.

Thế nhưng con mẹ nó Phượng Thăng Minh ngay cả quần áo của chính hắn đều đã cời hết! Từ lần trước không thể không thẳng thắn tương kiến hắn, nhưng y không muốn dưới tình huống như vậy thẳng thắn tương kiến hắn chút nào!

Trình Dục muốn đánh cuộc một phen, đánh cuộc lúc này thần trí hắn thật sự không tỉnh táo, sau đó... Y hiện tại trước tiên... trước tiên trấn an hắn. Nói không chừng y có thể nhân cơ hội chạy trốn, nếu như chạy không thoát, như vậy cũng có thể mượn cơ bụng bít cho qua. Phượng Thăng Minh không phải cho rằng mình là Trình Sóc sao?

Dù cho bị vạch trần, chính mình cũng có thể thoái thác là vì muốn trì hoãn hoan hảo mà tìm lý do.

“Thăng Minh... Thăng Minh... Huỳnh bình tĩnh một chút...” Trình Dục tận lực làm mềm âm thanh.

Phượng Thăng Minh tách chân Trình Dục ra, không ngừng sờ vào khe mông y, Trình Sóc nhìn xuống cảm giác kỳ quái mãnh liệt, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật... Thăng Minh, cũng không phải ta không muốn ở bên huỳnh...”

Động tác Phượng Thăng Minh dừng một chút.

“Chỉ là... chúng ta hiện tại quá nhanh, hơn nữa huỳnh không thể trôi ta lại, Thăng Minh... hiện tại huỳnh cời trôi cho ta, chúng ta từ từ đến... Chúng ta từ từ đến, như vậy tốt hơn.”

Phượng Thăng Minh nheo mắt, hiện ra vài phản trào phúng yêu nghiệt, đến bên lỗ tai Trình Dục, trầm thấp gần từng chữ: “Trình Dục, ta biết đệ đang có ý đồ gì, hôm nay, đệ đừng mong chạy.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lập tức chọc thủng ý tưởng trong lòng Trình Dục, Phượng Thăng Minh đâm một đầu ngón tay vào cục huyết âm áp, Trình Dục đau đến cả kinh, lập tức đầu óc đều muốn phát nổ, kịch liệt giãy giụa, nghĩ thì tốt đẹp, hiện tại y bị người chế trụ, võ công cũng không dùng được, làm sao có thể thoát thân được?

“Phượng Thăng Minh, ta thật sự tức giận!”

Trình Dục cắn răng, thấp giọng nặn ra từng câu từng chữ, tuy rằng y đối với bạn tốt mang ý tưởng dò xét mình mà cảm giác bị phản bội, chẳng qua chuyện tình cảm này, vốn cũng không do chính mình không chế, y ngược lại có chút thương tiếc hắn, có điều thương tiếc không có nghĩa là nhất định sẽ đáp lại, huống hồ Phượng Thăng Minh vậy mà lại nghĩ ra biện pháp mang thai hộ, hầu như muốn y giáo huấn hắn một trận thật nặng. Hay dùng roi bên trong Hình đường, quất hắn vài roi, khi nào có năng lực, nhất định phải quất hắn!

Phượng Thăng Minh thờ dài tựa như hoài niệm nói: “Từ nhỏ đến lớn, đệ chưa từng phát câu với ta, ta biết đệ thương cảm ta phụ mẫu đều mất, nhưng mà... ai bảo đệ tốt với ta như vậy? Ai bảo đệ chưa từng phát câu với ta... Nếu như đệ ngang tàng một chút, ta cũng không đến mức thích đệ.” Khi nói chuyện, lại xen vào một ngón tay.

Mồ hôi trên trán Trình Dục đã chảy tới mắt, Phượng Thăng Minh hoàn toàn là vu tội, y đối xử tốt với hắn, chẳng lẽ lại là sai lầm?

“Ta coi người... coi người là đệ đệ...”

“Có đệ đệ nào sẽ đối với ca ca như vậy sao?” Bỗng dưng tăng thêm hai ngón tay, bốn ngón tay chen vào trong huyết, Trình Dục hít sâu một hơi, “Ta... A... Người... Người...”

“Ta phạm sai lầm, đệ thay ta gánh, ta phạm sai lầm, đệ đến chỉ bảo ta, ta phạm sai lầm... Đệ chưa bao giờ thật sự tức giận, Trình Dục... Đệ là gì của ta? Không thân chẳng quen, dựa vào cái gì? Đệ... dựa vào cái gì?” Bốn chữ cuối cùng, không ngờ mang ý tối tăm trầm thấp.

Trình Dục gần như là chửi ầm lên, “Phượng Thăng Minh, thứ phụ thân dạy dỗ đều bị người học từ trong bụng chó sao?! Cái gì là nhân nghĩa, huynh đệ bằng hữu?! Người không hiểu?!”

Phượng Thăng Minh cười lạnh, mắt phượng lại mang theo một tia dịu dàng kỳ dị, bẻ cằm Trình Dục ép y ngửa đầu nhìn mình, “Ý của đệ, là năm đó nếu đổi thành người khác, đệ cũng sẽ đối xử tốt với tên đó như thế?”

Dịu dàng của Trình Dục, hầu như tầng tầng chu đáo tỉ mỉ dệt thành lưới võng, chỉ cần được y dịu dàng đối đãi qua, đều sẽ lưu luyến, sao y có thể đối xử tốt với hắn như vậy, tốt đến nỗi dù hắn muốn bỏ qua một đoạn tình này, chung quy đều làm không được. Y làm sao có thể như vậy!

Trong nhất thời Trình Dục không nói ra lời, ngược lại không phải bởi vì vấn đề này y trả lời không được, mà là một tay kia của Phượng Thăng Minh tách móng y ra, đục vọng lửa nóng cọ trên móng y. Hành động này mang tính uy hiếp vô cùng lớn, trong khoảng thời gian ngắn, y không dám nói ra lời gì kích thích hắn.

Đáng tiếc là, y trầm mặc, đối với Phượng Thăng Minh cũng là một loại kích thích.

Vén lên vạt áo dưới, đỡ đầu đục vọng dữ tợn, chống đỡ ngay miệng hậu huyệt Trình Dục, hung hăng tiến thẳng vào.

Trình Dục kêu lên một tiếng đau đớn, mào nhứ chặt, thân thể thon dài căng chặt như dây cung, đau đến mất tối sầm lại.

“Nhịn một chút... Dục đệ, nhịn một chút...”

Thương tiếc lau mồ hôi trên trán Trình Dục, đôi mắt Phượng Thăng Minh đọng đầy nhu tình, nhu tình như nước vậy, “Rất nhanh liền tốt, rất nhanh liền không đau...”

Lời thì nói như vậy, hắn lại không để ý miệng hậu huyệt gắt gao siết chặt cùng bên trong tràng thịt vì đau đớn mà co rút lại, kiên định từng tắc từng tắc tiến vào trong.

Đau... Đau chết...

Nhất định muốn nứt ra rồi, đáng chết... chiều sâu vật này đã đủ, sao còn có thể đi vào trong...

Trình Dục bị hấn xâm nhập dọa đến có phần tan vỡ, âm thanh khàn khàn, nói:
“Người ghét bỏ ta đối xử tốt với người... Ta... Về sau mỗi ngày ta đều quát roi người... Ta... Mỗi ngày ta đều quát roi người...”

Phượng Thăng Minh đi vào tám phần, rên rỉ một tiếng, còn muốn đi vào trong lại không đâm vào được, chỗ sâu trong cơ thể Trình Dục gắt gao hợp lại cùng nhau, chống đỡ ngoại địch.

“Đệ không nở... Dục đệ, chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đệ không nở... Ừm... Trong thân thể đệ thật thoải mái... Thật chặt...” Kỳ thật Phượng Thăng Minh bị siết có chút đau, nhưng hưng phấn khi có được người trong lòng khiến hấn hoàn toàn không phát hiện được đau đớn kia. Hơi hơi giật giật, người dưới thân run nhẹ. Phượng Thăng Minh hôn hôn khoe miệng Trình Dục, kích thích phần eo, rút ra một tắc lại cố gắng đi vào một tắc rưỡi, bên tai nghe Trình Dục nỗ lực đè nén tiếng rên, từng cái từng cái, đem tính khí thô to xâm nhập vào trong thân thể y.

Thân thể mới của Trình Dục tuyến lệ rất phát triển, lập tức liền đọng đầy nước mắt, chỉ là trong mắt không có ai oán, mà tích tụ đầy phần uất. Thì ra đối xử tốt với người khác, đối xử tốt với bằng hữu, cũng sẽ tạo thành hậu quả đáng sợ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 11

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“A... Ừm...” Dừng sức đè nén tiếng rên, Trình Dục nhìn đến toàn thân buộc chặt, nơi yếu đuối bị đi vào cực sâu. Vừa đau lại vừa có tư vị không nói ra được...

“Trình Dục... Trình Dục... Ta đang làm đệ... Đệ cảm giác được không? Ta ở trong thân thể đệ.”

Trình Dục quay đầu đi, cắn chặt răng không muốn nghe hắn nói, trong âm thanh Phượng Thăng Minh tràn ngập tình dục, hơi thở nóng bỏng phun vào tai y, sau đó thậm chí ngậm lấy vành tai y, đầu lưỡi khẽ liếm.

“Người... A... Người đủ chưa!”

Lần lượt như đóng cọc đem trụ thể trắng kiết đâm vào trong thân thể mình, đâm đến trước mắt y biến thành màu đen, đòi mạng là chỗ sâu trong tròng vách tường còn bị ma sát đến phát run.

Phượng Thăng Minh làm sao lại cảm thấy đủ? Hắn cảm thấy một chút cũng không đủ, hắn muốn hưởng thụ bữa tiệc lớn này thật tốt, đem Trình Dục ăn sạch sành sanh. “Thật chặt... Trình Dục... Đệ thật chặt...”

“Câm... Câm miệng...”

Phượng Thăng Minh trực tiếp kéo cao chân Trình Dục, đè lên đỉnh đầu y, tư thế như vậy, khiến môn y hoàn toàn lộ ra ngoài, Trình Dục gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người... Người dám...”

Phượng Thăng Minh đè nặng bấp đùi y, tách kẽ môn y ra, chiếm đoạt miệng huyết đang hiển lộ trước mặt mình kia. Hậu huyết co rút buộc chặt mút lấy hắn, từng chút từng chút, tựa như muốn nuốt hắn vào vậy.

Phượng Thăng Minh nhìn thấy dục hỏa càng thêm khó nhịn, híp mắt, hung hăng rút ra lại đâm vào, liên tục vài cái, Trình Dục nhịn không được “A” lên tiếng.

“Thoải mái không? Trình Dục... Ta muốn thao hồng đệ, bắn đầy đệ, làm cho bụng đệ đều là tinh dịch của ta...”

“Đâm chết đệ... Đâm chết đệ... Ừm, Trình Dục, ta muốn đem đệ thao đến chết...”

Trình Dục bị từng câu nói dâm loạn của hắn khiến cho xấu hổ đến hận không thể chết đi, y vẫn cho rằng Phượng Thăng Minh trời sinh là nhân vật tấm lòng rộng mở, cho dù trụ lạc cũng không trụ lạc đến nỗi nào, nào ngờ ngay cả những lời này cũng có thể nói ra.

“Vô sỉ... Ngươi... Vô sỉ...” Hậu huyết bị thao đến nhũn ra, còn phát ra tiếng nước phốc phốc, khó có thể chống đỡ cơn thịnh hức vào, đành phải nổi giận cho giặc, khi hắn cắm vào sẽ bao lấy hắn khiến hắn sáng khoái, Trình Dục quả thực thống hận thân thể này, sao lại dễ dàng như vậy liền trở nên dâm đảng. Chỉ là nếu hoa huyết cảm giác được thân thể tan tác cũng cho qua, nhưng hậu huyết... hậu huyết này y cũng có, làm sao còn có thể lừa mình dối người nói hoàn toàn do nguyên nhân thân thể?

Dục vọng thô dài nhiều lần ra vào khe mông trắng nõn, miệng huyết hơi hơi phỉếm hồng, cửa vào ướt át bị cắm vào không thể co rút lại, tựa hồ càng thêm đói khát. Mồ hôi trên trán Phượng Thăng Minh theo hai gò má nhỏ giọt trên thân thể Trình Dục, cổ họng giật giật, rốt cục nhìn không được đồng thời đâm vào tiểu huyết, còn cắn một viên đậu đỏ trước ngực y mút vào đùa bỡn.

Trước ngực cũng bị chơi đùa dâm loạn, quyền đầu của Trình Dục siết đến vang lên răng rắc, đầu ngón tay vòng quanh xích sắt kia, nội tức cũng cuộn cuộn không ngừng.

Võ công của Trình Sốc không tính là quá yếu, không mạnh bằng y, cũng không mạnh bằng Phượng Thăng Minh, nhưng nội lực thiên hạ đều không khác biệt lắm, chỉ có tính âm dương bất đồng mà thôi, y chỉ cần vận công, hành tẩu theo kinh lạc nhất định, vẫn có thể khôi phục võ công chính mình khi là Trình Dục...

Chỉ cần dây xích trên cổ chân y hơi thả lỏng, hoặc là cho y thêm chút thời gian.

Lại cảm mấy trăm cái, Phượng Thăng Minh càng vào càng dùng sức, tiếng bắp thịt va vào nhau vang lên gần như che phủ tiếng nước dính đập, Phượng Thăng Minh nhẹ giọng rên khẽ, đê ngực và chân Trình Dục xuống, dùng tốc độ chạy nước rút, vọt vào cơ thể mỹ vị đến không cách nào hình dung được của Trình Dục, như là chính phạt, như là tàn sát bừa bãi. Dù sao chính là muốn đem cả thân lẫn tâm người

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 12

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

phía dưới đâm nát, như vậy hẳn có thể thương yêu thật tốt, đem người phùng trong lòng bàn tay thật tốt.

“Trình Dục... Ta yêu đệ...”

Phượng Thăng Minh thấp giọng nói bên tai Trình Dục, đâm vào rút ra càng thêm dùng sức.

Trình Dục bỗng nhiên mở to hai mắt.

Chương 12

Edit + Beta: Snail

“U... Ừm... Ha a...”

Côn thịt tiến sâu vào cơ thể một chút, toàn thân Trình Dục lại run lên một cái, sáng khoái đến da đầu đều muốn nổ tung, y khẽ giật mình, vội vàng cắn răng nhin xuống, Phượng Thăng Minh hí mắt thờ đơ, cho dù không nghe Trình Dục rên rỉ, cũng bị cảm giác hậu huyết bỗng nhiên thắt chặt nhắc nhở.

Hơi hơi điều chỉnh tư thế một chút, hẳn rút ra hơn phân nửa dương cụ, lại hung ác cắm vào trong huyết thịt, chuẩn xác húc đến địa phương phía trước, Trình Dục run rẩy thân thể, liều mạng muốn nhin xuống tiếng rên đầy khoái cảm.

“Thoải mái không? Có phải được ta đâm vào rất thoải mái...”

Trình Dục hận đến ngứa răng, một đôi mắt ướt nước ửng đỏ trừng hẳn.

“Không nói?”

Mắt phượng của Phượng Thăng Minh hàm chứa ý cười, cắn môi y ma sát vuốt vào nhiều lần, đầu lưỡi gần như muốn tham nhập vào môi Trình Dục.

Trình Dục cố gắng nghiêng đầu sang một bên, Phượng Thăng Minh tách ra một chút lại đâm rút vài cái, sau đó bỗng nhiên hung hăng đâm chọt đến điểm kia.

“A... A a---”

Trong nháy mắt Trình Dục kêu to lên, ngay cả bản thân cũng nghe được giọng điệu đầy sáng khoái của chính mình. Điều này so với hầu hạ dưới thân Phượng Thăng Minh còn khiến y khó có thể tiếp thu hơn.

“Người mẹ nó... Ta... A a... A... Người...”

Trình Dục nắm quyền, đốt ngón tay trở nên tái nhợt, nhưng lại vẫn không ngừng được tiếng rên. Cơ hồ không đợi y có thời gian thích ứng, nghiệt căn kia đã bắt đầu hung hăng tàn sát bừa bãi trong cơ thể y, hầu như có hai ba lần luôn đâm đến điểm khiến toàn thân y phát run.

Phảng phất như được mở ra một công tắc, một khi bắt đầu, rên rỉ lại không dừng được nữa.

Dương cụ của Phượng Thăng Minh húc đến rất sâu, còn ma sát qua một nơi kỳ quái, khiến dục vọng trước bụng y gần như muốn bắn ra, vì sao lại như vậy chứ?

“Dục đệ... Trình Dục... Đệ bị ta đâm đến chảy nước... Tiểu huyết chảy nước, phía trước cũng chảy nước...”

Dịch trắng từ chóp dục vọng chính mình ứa ra ào ạt, lời phản bác của Trình Dục bị va chạm đến phải nuốt ngược trở vào. Phượng Thăng Minh làm một hồi chỉ cảm thấy chưa đã ghiền, rút dương cụ ra lật người dưới thân đè xuống giường, bức bách y quỳ gối nhếch mông lên.

Tư thế này giống như thú vật giao cấu khiến mặt Trình Dục đỏ tới mang tai. Phượng Thăng Minh rất nhanh liền nắm hông y đưa dương cụ vọt vào.

“A a a---” Trình Dục dựa trán vào xích sắt quấn quanh trên tay, hậu huyết đau xót, dương cụ thô to đã lại vào chỗ sâu trong thân thể y.

“Phượng Thăng Minh...!”

“Trình Dục... Đệ thật chặt... Ừm... Làm lâu như vậy nhưng vẫn chặt như thế...”

Môi Phượng Thăng Minh không ngừng dao động trên vai cùng cổ Trình Dục. Cuối cùng tay cũng mò mẫm đến đầu vú trước ngực y chơi đùa.

Trình Dục bị động tác hết nhào lại nặn của hắn làm cho kích thích không ngừng, trong nháy mắt trong lòng chợt hiện lên ý tưởng: không bằng cứ tiếp tục như vậy... kỳ thật cũng thoải mái...

Không được! Sao y có thể nghĩ như vậy!!

“Ừm... Ừm a---” Phụng Trọng Minh đang bình thường bỗng nhiên dùng lực đạo hầu như muốn đâm nát y, Trình Dục bị húc không ngừng tiến về phía trước, lại bị hắn giam cầm kéo về, thường xuyên qua lại, Trình Dục kêu đau không ngừng, thậm chí hông mình cũng hơi hơi lay động, muốn nghênh hợp động tác của Phụng Trọng Minh, muốn đạt được khoái cảm càng ngày càng sâu để khu trừ đi đau đớn.

Nghênh hợp được một nửa, cuối cùng vẫn không nhìn được khoái cảm thấu tận xương tủy kia, chỉ có thể bị động hầu hạ.

Hai mắt Trình Dục đầy sương mù, miệng rên rỉ, rốt cục không đè nén được tiếng thở dốc thoải mái.

Điều này... Khốn kiếp...

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

Edit + Beta: Snail

Một đêm điên loạn đảo phụng, eo cũng sắp bị vặn gãy.

Phụng Trọng Minh uống rượu, bởi vậy đem Trình Dục lật qua lật lại thao mấy lần, phát tiết một phen, liền thiếp đi. Trình Dục cố sức nâng cánh tay mềm yếu lên, gỡ trâm cài tóc trên đầu Phụng Trọng Minh xuống, lúc lấy xuống thấy gương mặt ngủ say thanh thản của người nọ, đáng vẻ hào hoa phong nhã không giảm, hàm răng ngửa đến muốn đâm cây trâm vào cổ hắn.

Thế nhưng cuối cùng vẫn không đâm vào.

Trình Dục giấu cây trâm đi, để phòng bất cứ tình huống nào, Phụng Trọng Minh phải người giám thị y cực kỳ nghiêm ngặt, loại đồ vật có thể lợi dụng để mở khóa gì đó, căn bản sẽ không xuất hiện trong phòng này, thậm chí ngay cả đồ sứ, đều sẽ không cho y đến quá gần, vài thứ duy nhất, đều là cổ ý nung ra, ném xuống đất dù có rạn cũng không vỡ.

Tâm tư Phụng Trọng Minh kín đáo, nếu hắn thật sự muốn giam cầm một người, chỉ sợ cho dù y là Võ Lâm Minh Chủ, cũng có khả năng, hiện tại có thể y không trốn thoát được đi? Huống chi... y vốn tin nhiệm hầu như vậy, căn bản không ngờ được hắn sẽ có tâm tư này, nếu trước đây Phụng Trọng Minh sớm động tâm tư, hơn nửa động tâm đối với y, chỉ sợ y nhất định đã bị tù cầm.

Trong hậu huyết có thứ gì đang chảy, hơn nửa còn chậm rãi chảy ra, Trình Dục cố sức tách tứ chi đang quấn lấy nhau của hai người, đập Phụng Trọng Minh một cước.

Ngắm lại vẫn chưa hết giận, hơn nửa cái đập kia liên lụy đến hông y, đau đến mặt y tái nhợt đi, sợ rằng người bị đập cũng không đau bằng người đập, nhìn lại nhìn, cuối cùng nhìn không được đánh một quyền vào mắt Phụng Trọng Minh.

Y mới bị thao hồi lâu, tuy rằng còn tỉnh táo, nhưng đã vô cùng mệt, một quyền này cũng chưa dùng tới lực đạo quá lớn, mắt Phụng Trọng Minh thoát nhìn vẫn như cũ, lông mi dài, hô hấp không chút thay đổi.

Trình Dục bỗng nhiên có cảm giác suy sụp.

Nói đến y hiện tại cũng chỉ có thể đánh hắn, trừ đánh hắn, còn có thể làm gì? Chờ sau khi khôi phục công lực thậm chí là khôi phục thân phận, y phải chủ trì đại cục vô lâm, cứ như vậy, y phải dùng lý do gì, kéo dài khoảng cách với Phụng Trọng Minh đây?

Nhiều năm như vậy, y cùng Phụng Trọng Minh thân như tay chân, nếu điều Phụng Trọng Minh đi quá xa, người trong vô lâm tuyệt không chỉ nghĩ hoặc hai người bọn họ gây gỗ hoặc có kế hoạch khác gì đó. Bọn người đó đầu tiên sẽ nghĩ, Phụng Trọng Minh hầu như chủ trì một nửa sự vụ vô lâm, trong đó liên lụy rất nhiều, nếu như biến thành người khác... vô lâm sẽ biến thiên.

Nếu trong vô lâm chỉ có chính phái còn tốt, đáng tiếc còn có rất nhiều môn phái nhỏ, còn có một vài môn phái trung lập, trong lòng những người nắm quyền như bọn họ biết rõ, không thể động được. Phụng Trọng Minh là phụ tá đắc lực của y, y muốn nhắm mắt làm ngơ, muốn bảo trì khoảng cách nhất định với hắn, giấu lại rất có đạo lý, nhưng nếu thật sự thực thi, thì khó lại càng khó.

Hoặc là dứt khoát tìm một nhiệm vụ, khiến Phụng Trọng Minh ra ngoài mười năm tám năm, hoặc là chính mình tìm một nhiệm vụ, bản thân ra ngoài mười năm tám năm? Sự vụ trọng yếu không hẳn cần xử lý ở Phủ Văn son trang, y cũng chưa hẳn cần phải thoái vị nhượng hiền...

Toàn thân Trình Dục chấn động, chỉ cảm thấy chính mình nghĩ được một phương pháp tốt, đã có thể khiến quan hệ giữa y cùng Phụng Trọng Minh không còn kỳ quái nữa, lại không cần giao phó thác của phụ thân ra nhanh như vậy...

Nghĩ thế, bỗng nhiên có hy vọng, tinh thần Trình Dục cũng khá hơn chút ít, chẳng qua thân mình luôn đau đớn thời thời khắc khắc nhắc nhở y, hiện nay tình cảnh của y còn không tốt lên nhanh như vậy.

Trình Dục quan sát cảm cổ trên cổ tay cùng cổ chân, suy nghĩ nếu dùng cây trâm mở những ổ khóa này, cần phải tốn bao lâu? Y nhất định phải tìm thời điểm Phụng Trọng Minh không ở đây... ngay cả người hầu cầm cũng phải che giấu.

Nên làm sao đây, cần phải vạch kế hoạch thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Edit + Beta: Snail

Phượng Thăng Minh mơ một giấc mơ đẹp, rất đẹp rất đẹp, trong mơ chẳng những hắn chiếm được người trong lòng, còn đem người trong lòng ăn sạch, cái gọi là tiêu hồn thực cốt, không ngoài chuyện này.

Chậm rãi mở đôi mắt nhấp nhem ra, còn có mấy phần mê man, toàn thân đã không còn bị thương khi uống rượu đêm qua, ngược lại có một loại thần thanh khí爽 nói không ra lời...

Sau đó, hắn nhìn thấy Trình Sóc che kín thân thể thành thành thật thật lui trong góc giường. Tâm tình tốt lập tức ngã vào đáy cốc.

“Người...”

Phượng Thăng Minh mơ hồ nhớ tới chuyện hôm qua, sát khí lập tức cùng áp suất thấp phiêu tán. Hắn sớm nên nhận ra thế nào sẽ là... Trình Sóc... Trình Sóc. Sao hắn lại không phân biệt được chứ?!

Trình Dục lẳng lặng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói: “Buông tay đi, hiện tại buông tay còn kịp, miễn cho chân hãm sâu vào bùn, đến lúc đó muốn rút cũng không rút ra được...”

Vốn đã thâm gián, lời này càng như châm ngòi nổ, Phượng Thăng Minh thoáng áp lên người bên cạnh, bóp chặt cổ y.

Trình Dục khẽ nâng đầu, bị ép ngửa mặt, khăn giọng, nói: “Dù người bóp chết ta, cũng hiểu là ta nói thật.”

Phượng Thăng Minh lạnh lùng nói: “Ta nói rồi, nếu ta buông tay với y, thì người phải chết.”

“Tốt xấu gì cũng có lời mấy ngày nay, dù sao đều là sống lâu, có thể có vài ngày cũng không tệ, người nói có đúng hay không?”

Phượng Thăng Minh buông tay ra, lập tức xuống giường mặc quần áo mang giày, Trình Dục giống như ghét bỏ động tác của hắn quá chậm, sợ hắn không bị mình chọc giận bỏ đi, lại nói: “Hơn nữa, đại ca ta thích nữ tử dịu dàng, người không biết sao?”

Động tác của Phượng Thăng Minh ngừng lại một chút.

Trình Dục nói: “Người vừa không phải nữ tử, lại không dịu dàng, không bằng sớm hết hy vọng, sớm ngày cưới một cô nương sinh vài đứa nhỏ mập mạp, hai nhà lại kết quan hệ thông gia, chi phúc vi hôn, tuy không thể thực tiếp ở bên y, nhưng như vậy cũng vô cùng tốt đẹp...”

Phượng Thăng Minh quay đầu hung tợn nhìn chằm chằm y.

Trình Dục lập tức ngậm miệng, không nói tiếp.

Phượng Thăng Minh quả nhiên bị y chọc giận, mặc xong quần áo liền xuất môn, lúc qua cửa phát ra tiếng “rầm rầm”, cho dù Trình Dục đã chuẩn bị sẵn sàng cũng không khỏi hoảng sợ.

Trình Dục thầm đếm đến hai mươi, xác nhận thật sự trong khoảng thời gian ngắn hắn sẽ không trở về, mới cây trâm đã giấu ra. Trước đó vẫn sợ Phượng Thăng Minh tỉnh lại, khiến hy vọng ít ỏi của y tan biến, nay, là thời cơ trời cho.

Trình Dục cời bỏ xiềng xích trên chân, vận nội lực, theo kỹ kinh bát mạch đem nội công tâm pháp độc môn vận chuyển một lần, lại dùng nội lực kéo xích sắt ra...

Chất liệu xiềng xích Phượng Thăng Minh lựa chọn đều vô cùng tốt, y chỉ có thể chọc nổi lòng vật này, không để nó chế trụ huyết đạo của y, nhằm đến lúc đó trình diễn màn kim thiên thoát xác. Sau đó, lại đem cây trâm giấu vào vật áo, gắn xiềng xích lại lần nữa.

Chỉ qua một lúc, người hầu cầm gõ cửa, không đợi người bên trong đáp lời, liền đẩy cửa ra tiến vào, một mình gã chuyển một thùng tắm lớn đến, ngoài cửa còn đặt vài thùng nước ấm, chờ gã chuyển thùng tắm xong, lại đem nước ấm đổ vào. Bộ dáng Trình Dục suy yếu, nói: “Người ra ngoài đi...”

Người hầu cầm khoa tay múa chân hỏi có muốn gã giúp y hay không.

Trình Dục nhắm mắt lại, nói: “Ra ngoài.”

Người hầu cảm nghĩ hôm qua y lại hầu hạ một lần, gặp phải đã kích, vì thế cũng không ép buộc, trực tiếp ra ngoài cài cửa lại.

Trình Dục kéo thân thể mềm nhũn vào nước, ở chỗ bên cạnh thùng tắm không có nước tháo dây xích trên tay, xiềng xích trên tay còn khó mở hơn trên chân một ít, mất khá nhiều thời gian.

Nước bốc lên hơi nóng khiến cả người Trình Dục đều là mồ hôi, không ngừng lau, mà đồng thời, y cũng không ngừng loay hoay, cời bỏ dây xích trên tay...

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit + Beta: Snail

Leng keng một tiếng, không biết qua bao lâu, xiềng xích trên tay rốt cục được cời ra, Trình Dục thở phào nhẹ nhõm, quấn lại dây xích trên tay, dùng phương pháp đặc thù quán hai vòng, vừa lúc che lại cái khóa, nhìn qua tựa như còn đang khóa.

Nhanh chóng tẩy trừ thân thể, chịu đựng chưa xột một nhọc nằm lại trên giường, đem trâm cài tóc để vào khe hở giữa ván giường, giả bộ đang đắp không cẩn thận đánh rơi.

Phượng Thăng Minh phát hiện mất trâm cài tóc, đầu tiên nghĩ tới chính là có lẽ thứ này sẽ giúp Trình Sóc chạy trốn. Trở lại phòng ngủ tìm cây trâm kia, Trình Dục đã giả vờ như không có việc gì nằm bên trong cùng đắp chăn ngủ.

Phượng Thăng Minh lờ kéo xích sắt, hiển nhiên vẫn khóa trên người y, kỹ xảo mở khóa không phải ai cũng biết, hắn cùng Trình Dục là do số trời run rủi mà học được, tựa hồ hắn quá cẩn thận rồi...

Tuy nói như vậy, có điều Phượng Thăng Minh biết, cho dù khả năng chạy trốn của Trình Sóc rất thấp, hắn cũng sẽ không để y chạy, làm hỏng một chút kết quả sẽ là hai nhà Phượng Trình không có huyết mạch, nhưng hắn càng lo lắng Trình Sóc sẽ chạy tới chỗ Trình Dục cáo trạng.

Phượng Thăng Minh thu cây trâm vào trong lòng, cũng không phát ra tiếng vang, cứ như vậy rời đi, Trình Dục mở mắt ra, lờ kéo xích sắt, nhẹ nhàng thở ra.

...

Cách mười lăm còn bốn ngày, chuyện chạy trốn như lửa sém lông mày. Có điều nếu muốn nhanh chạy trốn chút, vẫn là không được, nhất định phải chuẩn bị sung túc, trước tiên bảo đảm tuyệt không sai sót, mỗi ngày ngồi gần cửa sổ, lần mò đại khái địa hình, chờ thời điểm đêm dài người tỉnh, lại chạy ra ngoài thăm dò không đến nửa nén hương.

Phượng Thăng Minh không để lại nhiều người làm, trong sơn trang này, đại bộ phận đều là tâm phúc của hắn, xem ra võ công cũng không yếu, bọn họ áp dụng chế độ gác luân phiên, mỗi phiên có mười lăm người, đến ngày thứ ba, Trình Sóc đã có chút nắm chắc. Nhưng y vẫn phải đợi đến đêm mới có thể động thủ.

Đêm đó, Phượng Thăng Minh đến đây, đuôi mày khòe mắt hắn chứa đầy sầu lo, thoạt nhìn tâm tình vô cùng tệ. Áo mũ chỉnh tề, rất có phong thái như cũ, nhưng lại có vài phần buồn bực.

“Hôm nay chưa đến mười lăm.”

Trình Dục nói, y cũng không muốn trước khi chạy trốn còn làm một trận với Phượng Thăng Minh, huống chi sau khi làm, thế lực y chống đỡ không nổi, lỡ như trốn không thoát thì làm sao đây?

Phượng Thăng Minh lạnh lùng liếc y một cái, rốt cục đưa y một chiếc bình nhỏ.

Trình Dục không nắm chắc được hắn có ý gì, nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được. Chẳng lẽ hắn muốn y uống thuốc độc? Hoặc là, rốt cục hắn hỏi hắn khi giam cầm y ở chỗ này?

Trình Dục vì mình nghĩ đường lui chỉ có hai con đường, một là chạy đi, hai là chết, có thể sống y đương nhiên sẽ không chọn đường chết, có điều nếu Phượng Thăng Minh muốn dùng cái này chặt đứt niệm tưởng của chính hắn, nói không chừng, y nên thành toàn cho hắn.

Ông trời khiến y trở thành Trình Sóc nhất định có lý do, nếu y uống thuốc độc chết, đó chính là số mệnh an bài, nếu y uống thuốc độc... y sẽ trở về sao?

Trình Dục nghĩ tới đây, không đợi Phượng Thăng Minh mất kiên nhẫn, trực tiếp tiếp nhận chiếc bình, mở miệng bình ra rót vào miệng.

“Phụt! Khụ...” Một mùi vị kỳ dị từ đầu lưỡi xuyên vào, Trình Dục còn chưa rót được một phần ba đã nhịn không được phun thứ đó ra.

“Đây là thứ gì?”

Phượng Thăng Minh nói: “Đồ của ta.”

Kỳ thật Trình Dục cũng mơ hồ nghĩ được mùi đặc thù, đoán ra mấy phần, nhưng vẫn không dám tin, nghe vậy sắc mặt có chút trắng bệch, “Ngươi... Ngươi... Ngươi... đem thứ này cho ta uống?”

Phượng Thăng Minh nói: “Ai nói là cho ngươi uống?”

Trình Dục tức mà không biết nói sao, lau đi dịch trắng bên môi, nói: “Vậy ngươi đem thứ này... bỏ vào trong bình đưa ta làm gì?”

Phượng Thăng Minh nói: “Để ngươi đổ vào nơi đó của ngươi.”

Trình Dục cả kinh nói: “Ngươi...”

Phượng Thăng Minh nhăn mi nói: “Ta sẽ không chạm vào ngươi nữa.”

Trình Dục nhẹ nhàng thở ra, Phượng Thăng Minh lại nói: “Trình Dục mất tích.”

Trình Dục giật mình trong lòng.

“Nếu y chết, ta sẽ để ngươi chôn cùng.”

Trình Dục mím môi, cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Edit + Beta: Snail

Trình Dục nhìn ra được, Phượng Thăng Minh rất lo lắng. Hiện tại cách thời gian y đi Tư Cốc cũng không quá lâu, chắc Phượng Thăng Minh đã từng đi tìm mình, hoặc là, cho người tìm mình? Càng có thể là theo dõi...

Nếu Phượng Thăng Minh cũng khẳng định y mất tích, như vậy chỉ sợ cho dù y trở lại Tư Cốc, cũng không tìm thấy thân thể của mình.

Trong lòng Trình Dục đau xót, lấy trình độ coi trọng mình của Phượng Thăng Minh, tuyệt đối sẽ đi tìm mỗi góc ngách, tuy rằng trước đây y tưởng là tình huynh đệ, mà giờ đã biết là ái tình, hiện tại đã qua lâu như vậy, Phượng Thăng Minh không tìm được y, điều này chứng minh y có khả năng đã chết rất lớn, thậm chí ngay cả thi thể đều bị ác điều hoặc đã thú ăn mất.

Thật sự chuyện xấu gì y cũng chưa từng làm, kết quả lại ngay cả hài cốt cũng không tìm được.

Phượng Thăng Minh nhìn chăm chăm y, nói: “Bộ dáng ngươi giống như rất khổ sở.”

Trình Dục gھếu cợt cười, nói: “Dù sao y là đại ca ta, có phải không?”

Phượng Thăng Minh nói: “Cái gọi là thân huynh đệ, chẳng qua là đúng dịp giáng sinh trong bụng mẹ mà thôi.”

Trình Dục trào phúng: “Cái gọi là nghĩa huynh đệ, cũng chẳng qua là mượn cớ che lấp dị tâm?”

“Ngươi!”

Tâm tình hiện tại của Trình Dục rất không tốt, cho dù y biết tâm tình Phượng Thăng Minh cũng không tốt, y muốn tìm một người trò chuyện, tìm người chửi mắng lẫn nhau, như vậy mới phát tiết ra được rầu rĩ cùng ảm ức trong lòng. Vì thế y bắm nát không tha mà trào phúng tiếp: “Kỳ thực ta biết ngươi chỉ coi trọng dung mạo của y, ngươi thấy ngoại hình y không tệ, có phải không? Cho nên bộ dáng ta và y giống nhau, liền bị độc thủ của ngươi.”

Phượng Thăng Minh cắn răng nói: “Ngươi biết cái gì?”

Trình Dục nói: “Cái gì ta cũng không biết, ta chỉ thấy được, một đại hiệp chính phái, thế nhưng vì lợi ích bản thân làm ra việc này, nếu sự tình này lộ ra, chỉ sợ danh tiếng của ngươi mất hết.”

“Tùy ngươi nói thế nào.” Phượng Thăng Minh tuyệt không muốn dây dưa với y, chỉ cau mày nói: “Ngươi nhanh đem thứ đó rót vào đi.”

Trình Dục nghe vậy càng bực mình trong lòng, tốt xấu gì y cũng là một nam nhân, bây giờ lại muốn y làm chuyện như thế, trong mắt hơi hơi đỏ lên, sắc mặt trầm xuống. “Nếu ta không rót, ngươi đợi sao?”

“Người muốn ta tự mình làm?”

Vì thế Trình Dục nhấm mì xúc chân lên, hướng hạ thân chính mình loay hoay mãi, Phụngơng Thăng Minh tiến lên một bước, tựa hồ muốn kéo chân ra, Trình Dục lập tức kéo lại, tức giận nói: “Người làm gì?”

Phụngơng Thăng Minh nói: “Làm sao ta biết người không cố ý đổ sạch nó?”

Trình Dục nói: “Ta có thể đem nó đổ đi đâu? Đổ chỗ nào người cũng sẽ phát hiện, huống chi thứ này... thứ này cũng không phải đồ là có thể đổ được.” Y nói, càng có chút đáng vẻ tức giận.

Phụngơng Thăng Minh nhìn chăm chú vào y, chỉ cảm thấy thần thái lúc này của Trình Sóc, thể nhưng vô cùng quen thuộc, quen thuộc tựa như Trình Dục... Hắn cùng Trình Dục ở chung sớm chiều, Trình Dục lại là người trong lòng hắn, nhất cử nhất động của người trong lòng, hắn đều vô cùng chú ý... dù sao cũng là huynh đệ ruột sao?

Trình Dục là một đại hiệp, một đại hiệp được người bồi dưỡng ra, y có trí tuệ rộng lớn, tính tình ôn hòa, hành vi sấn sóc... Nhưng đại hiệp cũng có thời điểm tâm tình không tốt. Thời niên thiếu mỗi khi tâm tình Phụngơng Thăng Minh không tốt, hắn liền kéo Trình Dục ra đánh một trận, Trình Dục chưa bao giờ cự tuyệt, cho tới bây giờ đều sẽ bên hắn, mà bởi vì tâm tình hắn thường xuyên không tốt, Trình Dục giúp hắn thư giải, này đây cũng là Trình Dục gần tiếp phát tiết, cho nên rất ít khi tâm trạng y ba động quá lớn.

Từ lúc chào đời đến nay, tâm tình Trình Dục không tốt nhất là đoạn ngày Trình phụ qua đời kia. Trình phụ thân là Võ Lâm Minh Chủ, trước khi qua đời nắm tay Trình Dục, cúi đầu giao phó hậu sự, tỷ như khiến Trình Dục dốc hết tâm lực, cả đời xử lý Phù Vân sơn trang, tỷ như khiến y nhanh chóng thành gia lập nghiệp con cháu đầy đàn không cần kéo dài, tỷ như khiến y đối xử với địch nhân, quân pháp bất vị thân không cần nương tay...

Sau khi nói xong một ít, Trình phụ kéo tay Phụngơng Thăng Minh, dặn hắn chiếu cố Trình Dục, dặn hắn cũng phải thành gia lập nghiệp sớm một chút...

Ngày đó Trình Dục lần đầu tiên tìm Phụngơng Thăng Minh đánh hồi lâu. Còn buộc hắn cùng y giống như kẻ vô lại ngoài chợ mà mắng nhau hồi lâu. Đại khái mắng linh tinh như “Rau cũng cũng không xào, mà cũng không quét, chỉ biết có ăn”(?). Vừa khiến người cảm thấy phát cáu, lại khiến người cảm thấy buồn cười.

Phụngơng Thăng Minh nghiêm mặt, xúc chân lên, vẫn như cũ nhìn chăm chăm Trình Dục ần nhẩn đem đồ vật đưa vào chỗ kia, mới lui về phía sau vài bước.

Hắn muốn đi tìm Trình Dục, nhất định phải tìm được...

Cho dù Trình Sóc giống y, nhưng chung quy không phải là y.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Edit + Beta: Snail

Thời gian chạy trốn liền chọn ngày thứ ba sau khi Phụngơng Thăng Minh rời đi.

Ngày đầu tiên, người hầu cầm đã giúp Trình Dục chuẩn bị rất nhiều thứ. Tỷ như một ít thức ăn nước uống. Sau khi Phụngơng Thăng Minh đi, người hầu cầm cũng không hà khắc với Trình Dục, hoặc là nói, dù muốn hà khắc cũng không hà khắc được.

Bởi vì Phụngơng Thăng Minh vắng mặt, Trình Dục liền hùng hổ, làm ra một bộ dáng rất không phân phải trái, mỗi ngày kéo dây chuông làm ám ĩ người hầu cầm, để gã chuẩn bị thức ăn nước uống cho mình, còn có một chút đồ vật nhỏ chơi đùa – bàn cờ, cừu liên hoàn...

Người hầu cầm muốn coi y như không khí, thể nhưng Trình Dục chỉ cần làm bộ tức giận đến ngực phát đau, nhìn chăm chăm gã nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp muốn tự sát, muốn cáo trạng hoặc là muốn tuyệt thực, gã liền không thể không làm theo.

Chung quy Phụngơng Thăng Minh muốn dưỡng tốt thân thể y, nếu như tức giận, không thích hợp mang thai, cũng không tốt.

Người hầu cầm cần nhắc những thứ kia cũng không phải yêu cầu quá phận gì, cũng sẽ không tạo thành hậu quả gì, vì thế làm theo.

Trình Dục phát huy trọn vẹn kỹ xảo diễn xuất, đem tình trạng ngày xưa của Trình Sóc học đến vô cùng nhuần nhuyễn, sai bảo người hầu cầm đến xoay vòng vòng, làm gã vô cùng mệt mỏi, mà cùng lúc đó, y cũng tích cốp đủ chút thức ăn...

Y chọn mạng đi một ít thứ không hông quá nhanh.

Y không kịp tìm ngân lượng trong Phù Vân sơn trang này của Phụngơng Thăng Minh, bởi vậy, đành phải thu thập đồ vật tại chỗ đủ để về được Phù Vân sơn trang của mình. Nhất là thức ăn, y chỉ cần một ít thức ăn, đủ để y chạy trở về là được.

Thân thể của mình, đại khái sẽ không tìm về được. Nếu Phụngơng Thăng Minh thật sự phát hiện dấu vết để lại, tuyệt đối sẽ không nói mình mất tích. Trước đó y không về được, như vậy hiện tại, vừa vặn y có thể trở về.

Dạ hắc phong cao, Trình Dục kéo xích sắt ra, trộm một bộ y phục của Phụngơng Thăng Minh để thay vào người, lại lị dụng khe hở lúc nhân mã bên trong đổi phiên gác mà chạy đi.

Nếu Trình Dục muốn thoát khỏi một nơi, trên đời này, có lẽ chỉ một mình Phụngơng Thăng Minh mới có thể ngăn cản y, bởi vì trên đời này, bọn họ là người hiểu nhau nhất.

Vì thế Trình Dục thành công chạy thoát.

...

Bầu trời giang hồ lại thay đổi!

Mọi người trong Phù Vân sơn trang, đều nghĩ như vậy.

Thời điểm tin tức Trình Dục mất tích vừa truyền về Phù Vân sơn trang, bọn họ đều không thể tin được, lão ma ma hầu hạ qua Trình Dục thậm chí khóc lớn một trận, cáo bệnh trên giường. Thừa lúc liễu bên bờ rừng lá, Trình Dục trở về, Phù Vân sơn trang một mảnh vui mừng.

Trình Dục vừa trở về, hầu như liền nhận được mọi người trong trong ngoài đến nhìn ân cần thăm hỏi. Liên tiếp gắng co gần nửa canh giờ.

Đây mới là cảm giác gia đình, gia đình chân chính. Nghĩ đến đây, Trình Dục lại nhớ đến một Phù Vân sơn trang khác. Phù Vân sơn trang kia rất thiếu hơi người, giam người còn tốt, ở lại lâu dài, sẽ không có ai thích.

“Trang chủ.” Hạ nhân Phù Vân sơn trang ôm quyền với Trình Dục.

“Ừ.” Trình Dục gật đầu. Lúc này y đã đốt sạch bộ y phục có ý rạch nát nhìn không rõ bộ dáng cũ, thay lại y phục của mình, đồng thời còn dịch dung bịt lại hoa huyết dưới hạ thể. Y là nam nhân, mà đồng thời, bất cứ nhân tố ở phương diện nào khiến y có thể bại lộ “thân phận”, y đều muốn bài trừ.

“Lúc trước tin tức trang chủ mất tích truyền ra, Nhị trang chủ đến Tư cốc tìm ngài, vừa khởi hành mấy ngày... Điều này... Có thể báo cho ngài ấy biết một tiếng hay không?”

Trình Dục trầm ngâm một chút, thành thật mà nói, y tuyệt không muốn nhanh tìm Phượng Thăng Minh trở về như vậy, cũng tuyệt không muốn nhanh lấy thân phận Trình Dục đổi mặt hán như vậy.

Biết hán thích chính mình, mọi thứ đều cảm thấy là lạ. Trình Dục nhớ trước đây có một cô nương, rất lớn gan, trực tiếp tự mình hướng y cầu thân. Lúc ấy y liền có chút luống cuống tay chân, thiếu chút nữa không xử lý tốt. Chung quy cô nương kia là thích y, y không nói rõ ràng, cô nương không từ bỏ ý định, y nói rõ ràng, lại tổn thương tâm nàng, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, còn không bằng nói rõ ra.

Hiện nay biến thành Phượng Thăng Minh, y biết rõ hán thích mình, nhưng trở về lại không tránh hán được, cũng không thể trực tiếp cự tuyệt, càng không thể cho hán thấy chính mình phần nộ khi bị hán làm những chuyện kia, chẳng lẽ phải giả bộ như không có việc gì, hoặc là mình trực tiếp cưới vợ, sớm chặt đứt tâm tư của hán?

“Ta sẽ đích thân viết thư.” Trình Dục nói.

Hạ nhân kia ứng tiếng “Dạ”, liền cáo lui.

Trình Dục hít sâu một hơi, chuẩn bị giấy và bút mực, thật sự viết một phong thư, để chìm ung được son trang huân luyện đi tìm Phượng Thăng Minh, vài con chim ung kia đều có thể trực tiếp tìm người, nhanh hơn bồ câu đưa tin một ít, đồng thời, cũng tránh cho bồ câu vừa vào rừng sâu núi thẳm đã bị chìm ung hoặc ác điều khác ẩn mất.

“Thăng Minh, hết thấy mạnh khỏe, có thể trở về.

Trình Dục.”

Sau khi Trình Dục viết phong thư này, rất nhanh liền đưa nó ra ngoài, đồng thời lại soi gương hồi lâu, bảo đảm bản thân thật sự cùng bản thân lúc đầu giống nhau như đúc.

Dung mạo Trình Sóc và y rất giống, gần như là giống như đúc, mà điều duy nhất không giống, không sai biệt lắm chính là thần thái.

Thoạt nhìn tuyệt không sợ hãi.

Tâm Trình Dục buông xuống chút, đồng thời lại mơ hồ có chút vui sướng khi người gặp họa nghị, chờ hán phát hiện không tìm được “Trình Sóc”, sẽ nghĩ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Edit + Beta: Snail

“Trình Dục!”

Đám mây trắng nổi, ánh vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời, hào quang nhuộm nửa phiên giang sơn.

Một tiếng hô hoán tựa như tri tri trở hồi lâu, bỗng nhiên vang lên. Trình Dục quay đầu, một người nhanh chóng đến trước mặt y, ôm chặt lấy y, nhánh cỏ trong tay y lập tức rơi xuống đất, rơi xuống trên giày, rất nhanh lại lặn sang một bên. Nam nhân hầu như siết chặt đến y không thở nổi, thân thể cũng có chút run run.

Người bị ôm không phải nữ tử mảnh mai, bởi vậy có thể thấy được, người ôm dùng lực đạo lớn bao nhiêu.

Do dự một chút, cố gắng không để mình suy nghĩ, không để mình cảm thấy không khỏe – hán thích mình.

Trình Dục nói: “Thăng Minh...”

Phượng Thăng Minh buông y ra, trong mắt phượng nửa là vui, nửa là dè dặt tức giận, đã từng là hiệp khách phong thái lỗi lạc, nay lại có vài tia khí tức suy sụp, ngay cả cằm, cũng có bóng dáng râu vụn vừa cạo đi. “Đệ đi đâu?”

“Ta... ở trong Tư cốc, vào một sơn động.” Trình Dục dùng một chút, nói, “Thấy trong sơn động có đầm nước rất rộng, hơn nửa có cá sống, ta chỉ muốn xuống đầm nước bắt mấy con lên, không ngờ phía dưới, thấy có tia sáng...”

Phượng Thăng Minh nói: “Cho nên đệ liền bơi theo tia sáng kia?” Trong lời này của hán đã có ý chỉ tiếc rên rỉ không thành thép.

Trình Dục giải thích: “Trong sơn động rất tối, tuy rằng dùng hỏa chiết đốt một đồng lửa, nhưng vẫn còn tối, ta nghĩ sơn động này có thể đi thông đến nơi nào, nói không chừng có ẩn sĩ cao nhân gì đó...”

“Dục đệ, đệ xem nhiều thoại bản quá rồi.”

(*)thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Trình Dục cúi thấp đầu, lập tức ngừng đầu, nói: “Xin lỗi, Thăng Minh, làm hại huynh phải lo lắng.”

Phượng Thăng Minh nói: “Ta vẫn tốt, đệ cũng biết Đại hội võ lâm tháng bảy, hiện nay phải bắt đầu chuẩn bị, đệ một Võ Lâm Minh Chủ mất tích, truyền ra sẽ có bao nhiêu phong ba?”

Trình Dục cười nói: “Cho nên ta đã trở về. Lúc này trở về, vừa lúc không truyền tin tức ra.”

Phượng Thăng Minh thờ dài, lắc đầu nói: “Lần sau đừng như thế.”

Phượng Thăng Minh kéo y đến thư phòng Phù Vân sơn trang, nửa như oán giận nói: “Mấy ngày này đệ không ở đây, rất nhiều người đến hỏi thăm tin đệ có ở Phù Vân sơn trang không, trong đó phần lớn là cô nương, còn có bà mối, đệ thì tốt rồi, trốn đi thanh nhàn mất tâm mất tích...”

Lúc ấy tuy rằng không lộ ra tiếng gió, nhưng làm sao giải quyết những tin này, thật là một vấn đề khó. Nói ở đây, bà mối, các cô nương sẽ tới, nói không ở, chính là cho thấy Võ Lâm Minh Chủ đã lâu không về, chỉ sợ có chuyện.

Trình Dục nghe thấy từ ‘cô nương’, trong lòng vừa động, liền cười cười, làm bộ thờ ơ nói: “Thăng Minh, nói đến chúng ta cũng trưởng thành rồi, huynh có thích nữ tử nào chưa?”

Trong lòng Phượng Thăng Minh trầm xuống, nói: “Còn không có.”

Trình Dục thoáng suy tư một chút, nói: “Huynh có phải còn bận tâm ta chưa thành gia lập nghiệp hay không? Kỳ thật, Thăng Minh, ta cũng sắp rồi, hiện nay huynh có thể đi tìm cô nương mình thích.”

Phượng Thăng Minh quả thực muốn cắn răng, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười ôn hòa, phong thái tuấn mỹ không giảm nói: “Dục đệ có cô nương mình thích?”

Trình Dục nói: “Hán là... tính là có.”

“Cái gì gọi là hần là tính là có?” Phụng Trọng Minh nói, “Nếu đệ thích, ta đương nhiên phải giúp đệ đi xem, vị cô nương này bộ dáng xinh đẹp thế nào, tính tình lại hiền lương thực đức thế nào...” Liếc nhìn Trình Dục, cảm thấy lời này của mình không che giấu được âm dương quái khí, lại tu bổ nói, “Miễn cho sau này đệ chịu thiệt.”

Trình Dục nói: “Nàng là một cô bé, coi như hoạt bát chút ít, tùy hứng chút ít, kia cũng là bình thường. Ta vốn nên cung chiều nàng, nếu tương lai muốn trở thành phu thê, cũng không có gì thua thiệt hay không.”

Trong lòng Phụng Trọng Minh tựa như đè ép một tảng đá. “Nàng”... “Nàng”... Nội tâm Trình Dục thật sự đã có người để chọn, hơn nữa là người có chút hoạt bát, bốc đồng?

“Dục đệ, đệ phải suy nghĩ thật kỹ, chung thân đại sự dù sao cũng là chung thân đại sự, một khi quyết định liền khó sửa... Huống chi, Võ Lâm Minh Chủ phu nhân, phải nên tìm một tiêu thư khuê các...”

Trình Dục nói: “Thăng Minh, người trong lòng ta tuổi còn nhỏ, tuy rằng gia thế không quá hiển hách, nhưng nàng nguyện ý thay đổi vì ta, huynh ta đều đã trưởng thành, cũng nên quyết định.”

Phụng Trọng Minh trầm mặc, nói: “Là thời điểm đệ ở Tư cốc quen biết nàng?”

Trình Dục hơi cúi đầu, ho khan một tiếng, ngượng ngùng giống như bị vạch trần vậy.

Phụng Trọng Minh cảm thấy chỉ hận không thể túm y lại hung hăng hôn cắn thành mảnh vụn nuốt vào mới tốt, như vậy liền không cần nhìn bộ dáng say mê một mực muốn cưới cô gái nhỏ tuổi, tùy hứng, gia thế không tốt... của người trước mắt, gần như không giống nữ nhân tốt!

Nữ nhân như vậy, vì sao Trình Dục lại để ý?

Trong lòng Trình Dục biết tin tức mình tiết lộ ra, đã khiến Phụng Trọng Minh hoàn toàn tin tưởng có một nữ nhân như vậy, mỉm cười, vỗ vỗ vai Phụng Trọng Minh, nói: “Thăng Minh, huynh cũng đi tìm một người đi, nói không chừng hai huynh đệ chúng ta, còn có thể cùng song hỷ lâm môn.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 19

Edit + Beta: Snail

Mặt trời dần cao, cây cối trong Phù Vân sơn trang dần dần xanh biếc như muốn nhô ra đầu.

Trình Dục trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, Phụng Trọng Minh bồi hồi ở cửa phòng y vài vòng, tay khoác trên cửa, cuối cùng vẫn không đi vào.

Trình Dục nói muốn thỉnh bà mồi đi làm mai.

Trình Dục báo ngày mai tìm người định ra giờ lành tháng tốt.

Trình Dục nói y đã lấy cái tên dễ nghe cho đứa nhỏ sau khi cưới, là nam hay nữ y đều không ngại, đều đã lấy tốt.

Trình Dục nói...

Phụng Trọng Minh nhắm mắt lại, muốn loại trừ sát khí tràn đầy trong lòng. Lần trước có người làm mồi cho Trình Dục, Trình Dục do dự cự tuyệt, khi đó hần, cũng từng có sát khí, nhưng Trình Dục không dây dưa lằng nhằng, cắt đứt vô cùng dứt khoát – thân là người ở vị trí cao, không qua quyết là điều tối kỵ. Những năm gần đây, cũng chỉ có thân nhân cùng bằng hữu của Trình Dục, mới được hưởng thụ đãi ngộ không qua quyết, đệ dàng đối xử của y.

Nhưng lúc này đây, Trình Dục tự mình hạ quyết tâm, hơn nữa chẳng những hạ quyết tâm, y còn vui sướng như vậy chờ mong như vậy chia sẻ niềm vui với hần, nếu không phải y không biết mình thích y, chính mình thật sự muốn cho rằng y có ý, khiến hần tức giận đến ngực phát đau...

Phụng Trọng Minh trầm mặc đến đại sảnh, ngồi một lúc lại đi ra ngoài trang, hần tựa như đã không thể đợi nổi ở nơi này, muốn đi xem tình huống thi công bờ đê, chung quy sắp đến mùa mưa ở Giang Nam, bên này bị nước ngập cũng không tốt.

Còn chưa tới ngày mai, chỗ bà mồi, hần là có thể gian lận, Trình Dục sẽ tin tưởng hần, cũng sẽ tin tưởng bà mồi hần tìm đến, chỉ cần hần để bà mồi hợp ngày sinh tháng đẻ của Trình Dục cùng cô nương kia, không quan kết quả thế nào, đều nói không xứng, lại kéo đến một đồng vận khí linh tinh, thiên sát cô tính gì đó, đem khả năng thành thân giữa hai người phá hư sạch sẽ.

Đến lúc đó dù Trình Dục không ngại, cô nương kia cũng sẽ bị dọa, huống chi cha mẹ cô nương kia, sợ nước họa vào thân, cũng nhất định không dám gả con gái cho y...

Lường tình tương duyệt? Tính thời gian, mới có bao lâu, Trình Dục sẽ không thâm tình với nữ tử kia, hoặc là, chỉ là ảo giác.

Sau khi nghĩ như vậy, phóng ngựa trên bờ đê, xuống ngựa nhìn nhóm công nhân khổ nhọc cằn mẫn kia, nét cười bên môi Phụng Trọng Minh liền chân thành tha thiết vài phần.

“Phụng đại hiệp!” Một bộ khoái đáng người linh lợi chạy tới, lau mồ hôi, cười nói: “Không ngờ Phụng đại hiệp cộng vụ bề bộn, thế nhưng lại nhún được chút thời gian đến nơi này xem xét, thực sự là lòng dạ hiệp nghĩa.”

Phụng Trọng Minh nói: “Lần này sửa đê, là Minh chủ chủ trì, ta chỉ tới xem một chút mà thôi.”

Bộ khoái cười ha ha, nói: “Phụng đại hiệp cùng Trình minh chủ bình thường như hình với bóng, giữa các vị, vốn không cần phân biệt rõ ràng như vậy.”

Phụng Trọng Minh nghe vậy, tâm tình tốt lên không ít, nhẹ nhàng cười, quân tử như ngọc, tuấn mỹ phong tư khiến bộ khoái cũng ngẩn ra. Phục hồi tinh thần lại thấp giọng ho khan một tiếng, thăm than không biết phong thái mẫu thân Phụng Trọng Minh năm đó có bao nhiêu duyên dáng.

“Phụng đại hiệp...”

Từ Oánh nhìn thấy Phụng Trọng Minh liền vui vẻ, nàng mặc một thân váy Yên Hà, tua cò xinh xắn, son phấn nửa thoa, chính là thời điểm xinh đẹp nhất của cô nương. Đi đến trước mặt Phụng Trọng Minh thì lễ, bộ khoái khụ một tiếng, cười trộm cáo từ.

Mặt Từ Oánh đỏ lên, nói: “Phụng đại hiệp, muội nghe nói Minh chủ đã trở về...”

Phụng Trọng Minh nói: “Đúng, y vừa trở về không lâu.”

Mặt Từ Oánh càng thêm đỏ, hơi cúi đầu, trong mái tóc đen như mực lộ ra đôi tai đỏ bừng.

“Mẹ ta lúc trước hỏi... y, y... khi nào có rảnh...”

Trong lòng Phụng Trọng Minh vừa động, thầm nghĩ nếu để Từ Oánh kéo tâm tư Trình Dục về, để nàng chống lại người trong lòng Trình Dục, chiến tranh giữa nữ nhân nhất định sẽ khiến Trình Dục thất vọng với người trong lòng, nói không chừng lúc đó không cách nào thành thân. “Hiện y đang rảnh, Từ cô nương... bây giờ cô có rảnh không?”

Từ Oánh vui vẻ, lên thanh đáp: “Có rảnh!”

Lời vừa dứt liền cảm thấy mình không đủ rụt rè, mặt càng đỏ như tích huyết, không dám nhìn Phụng Thăng Minh.

Phụng Thăng Minh cũng không có bất cứ ý xem thường nào, ngược lại cười trấn an, nói: “Vây đợi lát nữa ta tuần tra đề sông xong, mang cô đi Phù Vân sơn trang. Hiện Từ cô nương có thể nói một tiếng với bá phụ bá mẫu.”

Ngư Từ Oánh phập phồng, hưng phấn nói: “Được... Được... Mọii lập tức, lập tức đi ngay!”

Xách lần vай lên, nhin không được chạy chậm vай bước, sau khi chạy mấy bước, mới buông lần vай, nhin xuống lòng tràn đầy vui sướng cùng xúc động muốn nhảy cẫng lên, về nhà báo cho cha mẹ biết.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đề Đề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Edit + Beta: Snail

Âm thanh đóng cửa rất nhẹ, nhưng so với tiếng mở cửa thì vang hơn một ít.

Trình Dục ngồi phía sau bàn, đem một xấp thư đặt dưới chặn giấy, nói: “Thăng Minh?”

Phụng Thăng Minh nói: “Ta nghe nói đề đã tỉnh.”

Trình Dục xoa xoa huyết thái dương, nói: “Hôm nay đã rất muộn, làm sao vậy, Thăng Minh, có chuyện gì không?”

Phụng Thăng Minh nói: “Từ cô nương muốn gặp đề một lần.”

Về mặt Trình Dục vô cùng kinh ngạc, “Từ cô nương nào?”

Người trong lòng không chú ý cô nương gì đó, khiến tâm tình Phụng Thăng Minh tốt lên một chút, “Cô nương Từ gia kia, đề từng giúp Từ phụ Từ mẫu, đã quên? Lúc trước, trước khi đề đi Tư cốc.”

Trình Dục lập tức nghĩ đến, thân là Vô Lâm Minh Chủ, không phải, chỉ cần thân là nhân sĩ chính phái, gặp chuyện bất bình đều sẽ rút đao tương trợ, ngày đó nhìn thấy vай tên côn đồ cướp đoạt tài vật của một đôi vợ chồng chất phác, y liền ra tay, mà phụ nhân kia liên tục nói lời cảm ơn, sau này còn đề khuê nữ đưa đồ qua cho y.

Đề khuê nữ mới lớn tặng đồ cho một nam tử trưởng thành, đây đương nhiên không tốt lắm, lúc ấy Trình Dục có chút ngượng ngùng, tuy rằng nhận lễ vật – một ít trứng gà nhà nông, thể nhưng lễ tiết lại không thể bỏ, uyển chuyển đưa ra điểm này với cô nương, âm thầm làm tốt chuẩn bị đồ dâng, dù sao da mặt cô nương nhà người ta mỏng, y vẫn biết.

Không ngờ cô nương chẳng những không cảm thấy y làm mất mặt mũi nàng, ngược lại cảm thấy hành động của y không sai, bởi vậy, Trình Dục vẫn nhớ rõ tên cô nương kia, “Là Từ Oánh cô nương?”

Phụng Thăng Minh nói: “Đề nhớ rõ nàng?”

Trình Dục mỉm cười, nói: “Nàng là cô nương tốt.”

Phụng Thăng Minh nhìn y một cái, nói: “Dục đề, nhưng đề đã từng nói qua với ta, đề có người thích.”

Trình Dục nói: “Ta đối với Từ cô nương, chỉ là tôn kính, không có tâm tư khác...”

Phụng Thăng Minh cười, lại ôm vай y, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Cái này còn không hẳn, phía sau chính nhân quân tử, nói không chừng còn một mặt khác.”

Trình Dục y hấn kẻ sát thân mình mà cứng đờ, nghiêng đầu thấp giọng nói: “Đừng nói hươu nói vượn.”

Phụng Thăng Minh cho rằng y bị mình nói trúng tâm tư, trong lòng liền có chút bất mãn, sắp đến càng gần, nhủ mi nói, “Dục đề, ta chỉ nói một chút mà thôi, đề sẽ không thật sự...”

“Không có!”

Y mới sẽ không giống Phụng Thăng Minh! Trình Dục đột nhiên quay đầu, môi cọ qua môi Phụng Thăng Minh, mặt mũi gần trong gang tấc, hai người đều sững sốt, Trình Dục lập tức đẩy hấn ra, bịch bịch bịch lui lại mấy bước, thiếu chút nữa vấp vào ghế dựa, lau môi.

Tâm tình vui sướng của Phụng Thăng Minh còn chưa xuất hiện, đã bị bộ dáng ghét bỏ, tránh như rắn rết của y chọc giận, cắn răng nói: “Đề đang làm gì?”

Trình Dục: “...”

Phụng Thăng Minh nói: “Làm sao? Đề ra ngoài một chuyến, trở về liền coi ta là kẻ thù? Ta đến gần đề đề liền muốn tránh, coi ta là ôn dịch?”

Trình Dục cúi đầu nói: “Ta không có...”

“Không có?” Phụng Thăng Minh nhủ nhủ mi, đến gần vай bước, đầu tiên đưa tay sờ sờ trán y, “Đề cũng không phát sốt...”

Lúc trước khi Trình Dục phát sốt, cũng từng có thời điểm vô cùng phồng bị, khi đó Phụng Thăng Minh chiều cổ y, y cũng thường xuyên sẽ bị hấn dọa nhảy dựng, người khác lại càng không cần nói, cho nên khi y bệnh, chỉ thân cận hấn.

Trình Dục lắc đầu, nói: “Gần đây tâm tư ta có chút loạn... Xin lỗi, Thăng Minh.”

“Bởi vì Trình Sóc?”

Trình Dục gạt mình trong lòng, suýt chút nữa cho rằng Phụng Thăng Minh biết cái gì.

“Mặc dù ta vì chính đạo vì đề mà giết hấn, nhưng chung quy là ta giết hấn, cho nên đề cảm thấy ta giết đề đề của đề, nhất thời nửa khắc không tiếp thụ được?”

Trình Dục muốn lắc đầu, nhưng lại nghĩ đến đây đúng là cái có thật hay, nhìn vào trong mắt Phụng Thăng Minh, phát hiện mắt phượng của hấn nửa híp, có vài phần sắc thái kỳ dị, cảm thấy rung mình, mặc dù biết hấn không đoán được chuyện linh hồn chuyển hoá, nhưng có lẽ sẽ nghĩ, Trình Sóc chạy trốn rồi mặt cáo với y. Nếu hấn biết được mình đã biết tâm tư của hấn, nói không chừng liền sẽ đập nôi chìm thuyền, ngay cả tình nghĩa bằng hữu cũng không muốn duy trì.

“Thăng Minh, gần đây ta có ma chướng...” Chậm rãi điều chỉnh tâm tình, Trình Dục mỉm cười, ôn hòa bình thản, khoác lên vai Phụng Thăng Minh, nói, “Huynh đừng nghĩ nhiều, cũng đừng lo lắng, không phải Từ cô nương muốn gặp ta sao? Hiện tại chúng ta liền đi gặp nàng, chuyện của ta đều đã xử lý tốt.”

Phụng Thăng Minh liếc y một cái thật sâu, cong khóe miệng lên, “Được.”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit + Beta: Snail

“Đây là điểm tâm mẫu thân muội làm, đây là... Đây là điểm tâm muội làm... Đây là bột gạo kê cha muội mài làm bánh dày...” Từ Oánh vừa nói, vừa đồ bưng mặt, hưng phấn vô cùng

“Minh chủ, mời ngài dùng.” Bận rộn đến bận rộn đi, lại thay Trình Dục pha một ly trà. Sau khi Từ phụ Từ mẫu ngó ý cảm tạ Trình Dục, liền muốn đến sau bếp nấu ăn khoản đãi, Trình Dục chối từ không kịp, cũng không tiện bỏ đi một mảnh tâm ý của người ta, liền tiếp nhận.

Nhìn chén trên bàn, mặt Trình Dục hơi hơi đỏ, càng lộ ra vẻ tuổi trẻ tuấn tú của y, Từ Oánh trộm nhìn y, thấy y cầm ly lên khẽ nhấp một ngụm trà, ngực nhảy thình thịch thình thịch, gần như muốn nhảy ra.

Hiệp khách trẻ tuổi, nhân phẩm tốt, đối đãi cũng tốt, năng thích y, vốn cũng là đạo lý hiển nhiên.

Phượng Thăng Minh mỉm cười, nói: “Đôi mắt của Từ cô nương, đều dừng trên người Minh chủ.”

Từ Oánh rụt lại, mặt càng đỏ hơn, mặt tựa như bôi son, ngay cả trên lỗ tai cũng đỏ ửng lên, núm ống tay áo bên phải, không dám nhìn phản ứng của Trình Dục khi nghe lời này, cúi đầu nói: “Phượng đại hiệp nói đùa.”

Trình Dục cúi đầu ho khan liếc nhìn, nháy mắt với Phượng Thăng Minh, Phượng Thăng Minh làm như không phát hiện, cười nói: “Từ cô nương huệ chất lan tâm như vậy, tương lại ai có thể lấy được Từ cô nương, thật sự là thiên đại phúc khí.”

Từ Oánh nghe hân nói trắng ra chuyện gã cười, càng thẹn thùng hơn chút, nếu nàng không thích Trình Dục còn tốt, một khi thích, đương nhiên trong lòng đều nhớ mong việc này, nghe vậy nói, “Muội, muội còn nhỏ, không gặp...”

Lời tuy như thế, nàng yên tĩnh cười, lại liếc nhìn Trình Dục.

Lúc này Trình Dục đã minh bạch ý đồ của Phượng Thăng Minh — nếu là lúc trước, y chắc chắn cho rằng hân muốn trêu ghẹo mình, nhưng hiện tại, y lại biết một tầng tâm tư khác của hân, hân muốn phá hỏng nhân duyên của mình.

Ồn hòa cười, Trình Dục nói: “Từ cô nương sáng dạ khéo tay, từ những điểm tâm liền có thể thấy được một hai, Thăng Minh nói không sai, sau này ai cưới Từ cô nương, tất nhiên là phúc khí của người nọ.”

Từ Oánh hết sức kích động, gần như muốn hoan hô, nếu không phải Phượng Thăng Minh ở đây, chỉ sợ nàng liền muốn tiến lên bắt lấy tay Trình Dục, hỏi y rằng nàng có thể theo đuổi y hay không, trong gang hồ không thiếu chuyện nữ truy nam, chỉ cần nàng nghiêm túc theo đuổi y, nhất định có thể!

Có điều, thêm vài phần rụt rè, hân là không sai.

Cố gắng bình phục lại tâm tình kích động, Từ Oánh ngược lại thấy may mắn vì Phượng Thăng Minh ở bên cạnh, khiến chính mình không thất thố, hơi hơi cong cong môi, lại nói, “Lời này của Minh chủ đại nhân cũng không tốt, muội còn là cô nương chưa lấy chồng.”

Trình Dục cười, nói: “Xin lỗi, ta vừa thấy cô thật giống như nhìn thấy một người thân thân thiết, trong nhất thời đã mất lễ nghi, mong Từ cô nương thứ tội.”

Người thân à... Từ Oánh có chút thất vọng, có điều lại có chút phấn chấn, Trình Dục chưa gặp nàng mấy lần, đương nhiên sẽ không thích nàng nhanh như vậy, “Không sao cả, Minh chủ trong lòng muội, cũng giống như đại ca, huynh đối xử với muội rất tốt... huynh đối xử với một nhà muội rất tốt. Một nhà muội đều rất cảm kích huynh.”

Trình Dục đứng dậy, nói: “Lúc trước bắt quá là một cái nhắc tay, Từ cô nương không cần để ý như vậy.”

Từ Oánh nghiêm túc lắc đầu, nói: “Đối với huynh mà nói có lẽ là một cái nhắc tay, đối với cả nhà muội mà nói, e rằng chính là một đời, chúng ta cảm ơn, là phải.”

Trình Dục hơi hơi sùng sốt, tim đập chậm một nhịp, trong lòng vừa động, nói đến Từ Oánh đích xác là một cô gái tốt, gia thế có lẽ không quá hiển hách, nhưng cô nương nhà người ta, không hiển hách chút lại có quan hệ gì? Nói không chừng y cùng nàng thật sự có thể thành đôi.

Chẳng qua, y đã nói ra một người yêu vô căn cứ rồi, huống chi Phượng Thăng Minh lại ở một bên như hồ rình mồi.

Trình Dục khẽ liếc nhìn về phía bên cạnh, thấy ngón tay thon dài như ngọc của Phượng Thăng Minh đang vãn vè một miếng bánh dày, chậm rãi cắn, cũng không giận, cũng không cười, tựa hồ là chăm chú nhìn mình. Chẳng qua cũng quá chăm chú đi.

Trình Dục kim lòng không đậu rùng mình. Cảm giác chính mình như miếng bánh dày kia.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit + Beta: Snail

Bái biệt Từ cô nương, một đường trở về, Trình Dục đều không nói gì, Trình Dục không nói lời nào, Phượng Thăng Minh cũng liền không nói.

Trở lại Phù Vân sơn trang, đi đến trước cửa, bỗng nhiên không muốn vào, quay đầu nhìn lại, Phượng Thăng Minh đang chăm chú nhìn mình.

“Thăng Minh, ta muốn... ra ngoài đi dạo.”

Phượng Thăng Minh cười nói: “Đi đâu dạo?”

Trình Dục do dự một chút: “Ta muốn đi tìm...” Nói được một nửa, không dám nói tiếp, càng thêm do dự.

Phượng Thăng Minh nói: “Tìm ai?”

“Tẩu tử tương lai của huynh.”

Trong nháy mắt thân thể Phượng Thăng Minh cứng đờ, Trình Dục rũ mắt xuống, nói, “Huynh đi theo... không tiện.”

Phượng Thăng Minh nặn ra một nụ cười, có chút ý tứ nghiêng răng nghiêng lợi, “Làm sao lại không tiện? Huống chi, nàng là đệ muội, không phải tẩu tử ta, Dục đệ.”

Trình Dục liếc hắt một cái, nói: “Thăng Minh, ta lớn hơn huynh.”

Kỳ thật năm sinh cụ thể của Phượng Thăng Minh bọn họ không biết, thế nhưng biết được thời gian mơ hồ, Trình Dục lớn hơn so với Phượng Thăng Minh.

Phượng Thăng Minh nói: “Nguyên đồ nguyên chủ thua, đệ đừng quên.”

Nhắc tới chuyện xưa, Trình Dục lập tức mềm lòng vài phần, khi cần quyết đoán thì nên quyết đoán, nói đến dễ dàng, nhưng giống như tình huống hiện tại của y, lại không thể nói rõ, muốn trực tiếp chặt đứt, thật sự rất khó.

“Thăng Minh, khi ta đi Tư Cốc, trên đường đi, còn nghe nói có tin tức của Kỳ Lan giáo.”

Phượng Thăng Minh nói: “Kỳ Lan giáo đã bị tiêu diệt, dư đảng đều đã diệt trừ bảy tám phần, huống chi giáo chúng Kỳ Lan giáo, đại bộ phận là bị ép vào giáo. Thà thì thà thôi...”

Trình Dục nói: “Nhắc tới cũng phải, đúng rồi Thăng Minh, huynh đối với... ừm... đi chung quanh một chút, có hứng thú không?”

Phượng Thăng Minh buông mắt, thu lại hung ác chợt lóe rồi biến mất, Trình Dục muốn làm gì?

“Tạm tạm, sao vậy?”

Trình Dục nói: “Chuyện Kỳ Lan giáo, ta không yên lòng, không bằng huynh giúp ta một tay, thăm điều tra xem, chỉ ít để bọn chúng không có cơ hội ngóc đầu lại, giả thành người thường lẫn vào chính phái chúng ta.”

Phượng Thăng Minh mỉm cười, nói: “Đệ cũng sắp thành thân, lúc này để ta đi, có phải quá vô tình rồi hay không?”

Trình Dục nghe lời nói nửa thật nửa giả của hắn, nhưng có vài phần lãnh ý, không khỏi nói, “Đương nhiên sẽ không để huynh đi lúc này, đợi sau khi ta thành thân, kỳ thật ta cũng muốn đi chung quanh một chút, chi là nơi này ta không bỏ xuống được, nếu như huynh bằng lòng đi, thì huynh cứ đi, huynh không muốn đi, vậy để ta đi.”

Phượng Thăng Minh nói: “Không thể cùng đi?”

“Cùng đi, chính sự sẽ bị trì hoãn...”

Phượng Thăng Minh trầm ngâm nửa ngày, cười nói: “Vậy cũng tốt, dù sao việc này, cũng sẽ không tốn quá nhiều thời gian của ta.”

Trong lòng Trình Dục nhẹ nhàng thở ra, cười thêm chân thật vài phần, “Vậy chúng ta đi thôi...” Y đi vào bên trong Phù Vân sơn trang.

“... Không đi tìm đệ muội?”

Bước chân của Trình Dục dừng một chút, nói: “Vẫn là để bà mối đi tìm đi, hiện tại bọn ta cũng coi như hôn phu thê, cố gắng không gặp mặt trước, như vậy mới may mắn.”

Phượng Thăng Minh hơi hơi mỉm cười, đuổi kịp y, nói: “Ngày lành tháng tốt có rất nhiều, đệ định chọn tháng mấy?”

Trình Dục nói: “Càng nhanh càng tốt.”

“Gấp như vậy?”

“Ta và nàng đều đã trưởng thành...”

Phượng Thăng Minh như cười như không nói: “Sao ta lại nhớ lần trước đệ nói tuổi của người trong lòng đệ còn nhỏ?”

Trong lòng Trình Dục gạt mình, trên mặt lại không lộ chút nào, nói: “Đối với ta mà nói, đương nhiên là nhỏ, chỉ là nhà nàng gấp gấp, cảm thấy nàng đã là cô nương lớn, thúc giục nàng.”

Phượng Thăng Minh nói: “Chỉ có nhà nghèo son đã mới nghĩ vậy...”

“Thăng Minh!”

Phượng Thăng Minh bắt đầu đi nói: “Ta chỉ tùy tiện nói thôi.”

Trình Dục nhú nhú mày, giống như thật sự bất mãn hắt hủi người trong lòng mình như vậy, nói: “Lần sau không cho phép.”

“Được.”

Đi đến trong viện, trời còn chưa tối, trăng sao đã lộ ra vài điểm, dù không sáng sủa, nhưng cũng thấy rõ là trăng rằm, gió nhẹ từ từ thổi tới, khiến người thân thanh khí sáng.

“Không lâu sau sẽ chia lìa, Dục đệ phải đón đầu... Hôm nay cảnh sắc không tệ, không bằng theo ta uống vài chén rượu?”

Trình Dục vốn định cự tuyệt, tuy tư lượng của y tốt, nhưng uống nhiều cũng sẽ mơ hồ, lỡ như say rượu tiết lộ cái gì...

“Dục đệ, đệ... có phải chán ghét ta hay không?”

Trình Dục cả kinh, nói: “Sao lại vậy?”

“Từ khi đệ trở về, đệ liền trốn tránh ta... Ta không phải chỉ loại trốn tránh kia, đệ không muốn ở bên ta, nhưng lại phải ở bên ta. Là... bởi vì ta giết Trình Sóc? Hay là...”

“Không phải!” Trình Dục vội vàng phủ quyết, nói, “Chỉ là gần đây ta thường nằm mơ thôi...” Y xoa xoa huyệt thái dương, thờ sâu, lại nhìn hai mắt hắn đã sáng ngời, gương mặt thư thái. “Nếu Thăng Minh có hứng thú này, ta đương nhiên muốn tháp tùng.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Edit + Beta: Snail

Rượu là rượu nhường lâu năm, nhưng ly hoàn toàn mới.

Ly phi thủy, rượu hoa lê.

Cờ xi màu xanh có thể tôn lên dung mạo hoa lê, mà ly phi thủy màu xanh, cũng có thể tôn lên hương rượu hoa lê mát lành. Trùng hợp là, hiện tại chính là đầu tháng năm, Phù Vân sơn trang còn có một cây hoa lê chưa rụng hoa.

Trắng sáng, hoa lê, Phụng Thăng Minh uống rượu, vừa uống vừa cười, sau khi uống xong, liền châm rượu cho Trình Dục.

“Để ta tự làm, Thăng Minh, huynh cũng uống.”

Trình Dục nhận lấy ly phi thủy, tình tế thường thức, không trực tiếp uống một ngụm. Y có chút kiêng kỵ, kiêng kỵ uống say bên cạnh Phụng Thăng Minh. Nhớ mang máng, từ lượng của Trình Sóc không tốt như mình. Nếu y uống say quá nhanh, thiếu vài phần lý trí, lỡ như nói mấy lời mê sảng, hoặc là... nhớ đến lúc trước, nổi giận, muốn cãi nhau với Phụng Thăng Minh thì nên làm sao cho phải?

Phụng Thăng Minh uống từng ly từng ly một, một ít rượu tràn ra từ khóe môi, chảy đến trên vạt áo, hương rượu hoa lê càng nồng, nồng đến dường như chỉ cần mùi thơm, cũng đủ khiến người say.

Trình Dục nhìn không được nắm tay hắn, nói: “Làm gì uống gấp như vậy?”

Phụng Thăng Minh cười đến hầu như khiến thiên địa trở nên thất sắc, môi dính rượu càng thêm đậm màu, hơi hơi nướng mị, trong con ngươi tràn đầy đa tình, nói: “Về sau đệ sẽ thành thân, mà ta cũng muốn đi xa, nói không chừng, đây là thời gian hiếm thấy chúng ta uống rượu với nhau, về sau...”

Hắn nói chưa hết, cười khẽ một tiếng, lưng lay ly rượu.

Trình Dục bỗng nhiên khó chịu, trong lòng chua xót căng đầy. Nếu Phụng Thăng Minh không thích y, bọn họ có thể cả đời làm huynh đệ thân thiết, dù cho đối phương thành gia lập nghiệp, cũng có thể ra ngoài cầm đuốc soi dạ đàm, ngủ chung với nhau.

Hiện tại, y lại phải tìm cơ cự tuyệt.

Kỷ thật không hẳn là sợ Phụng Thăng Minh động tay động chân với y, đã nhiều năm như vậy, sự cũng sớm bởi vì thói quen mà thành không sợ. Y là đang lo lắng, lo lắng cho Phụng Thăng Minh, sợ hắn càng lún càng sâu, không rút ra được. Mà y không thể đáp lại hắn. Cùng người thương sớm chiều ở chung lại không có được đáp lại, vậy cũng quá bi thảm rồi.

Trình Dục nhẹ nhàng thờ dài, nói: “Hôm nay, chúng ta không say không về!”

Nói xong, y liền một hơi uống cạn rượu trong ly.

“Keng—” một tiếng, còn chưa rót ly thứ hai, y liền không cẩn thận đánh đổ chiếc ly, về mặt mờ mịt.

Rượu lê hoa vốn là rượu lành lạnh, nếu là y trước kia, vào miệng là ngọt, nếm được nhanh nhẹn, hiện tại, từng ngụm nhỏ nhắm nháp thì thôi đi, bỗng nhiên một ngụm cạn sạch, vị sâu cay từ đầu lưỡi hiện ra, một mùi rượu xông lên đầu, xông đến khiến y có chút choáng váng.

“Dục đệ?” Phụng Thăng Minh không biết Trình Dục bị làm sao, đặt ly phi thủy lại ngay ngắn, quơ quơ tay trước mặt y.

Trình Dục cau mày nhìn tay hắn lắc lắc trước mặt, lắc đến y càng ngày càng choáng, cần cần đầu lưỡi, khiến mình tỉnh táo một chút, bắt lại tay hắn: “Huynh lay cái gì?”

Phụng Thăng Minh nói: “Vừa rồi đệ giống như choáng váng, ta còn tưởng đệ xảy ra chuyện gì.”

Trình Dục lại uống một ly, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn thật sự thoải mái, mỉm cười, nói: “Rượu này uống rất ngon. Ta thích, so với trước kia đều ngon hơn.”

Phụng Thăng Minh nói: “Nếu là đệ... gần đây thân thể không tốt, rượu này không uống cũng được.”

Trình Dục lắc đầu, nói: “Uống rượu cũng là chuyện tốt...” Dừng một chút, rồi nói tiếp: “Nhất túy giải thiên sầu, phiền não gì cũng không còn.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Edit + Beta: Snail

“Đệ có phiền não?” Con ngươi Phụng Thăng Minh vừa đen vừa sáng, để sát vào Trình Dục một ít.

“Ta... Ta...” Trình Dục nhủ nhủ mảy, gãi đầu, lại uống một ly rượu, nói, “Ta có phiền não.”

“Phiền não gì?”

Trình Dục cười với hắn, cười đến ôn nhuận, cười đến có vài phần tính trẻ con, “Ta không nói cho huynh.”

Tựa như nghĩ tới điều gì, lại cười cười, y chỉ vào Phụng Thăng Minh, vậy mà lại nói, “Người muốn trói ta lại, người thật là một tên xấu xa, tâm tư rất xấu rất xấu, trước kia ta đều không nhìn ra... Vì sao ta không nhìn ra?”

Mắt Phụng Thăng Minh tối sầm lại, bắt được tay y đang chỉ vào mình, tay Trình Dục chủ yếu để luyện kiếm, vì vậy mười ngón tay thon dài, móng tay cũng được cắt chỉnh tề...

Có điều, xúc cảm có chút không giống với trước kia, thoát nhìn, trong chuyển đi Tư Cốc, Trình Dục từng bị thương ở tay.

“Xấu xa! Người sờ tay ta.” Trình Dục cau mày, đem tay bị Phụng Thăng Minh vô ý vuốt ve khiến cho tê tê rút về, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tầng đỏ ửng, bộ dáng y có hơi hơi tức giận, cả người ửng đỏ càng tôn lên loại khí chất không nói ra được của y, so với bình thường ra vẻ đạo mạo lắm liếm quang mình để nhìn hơn nhiều. Chỉ ít một thanh niên hiệp khách, chung quy cũng nên buông lỏng một chút.

Phụng Thăng Minh nhìn bộ dáng này của y, không khỏi có chút miệng khô lưỡi khô, dường như đối với cử động của hắn Trình Dục có chút miễn cảm, nhưng cũng không phải đặc biệt rõ ràng, giống như cái hiểu cái không, lại tựa như cự tuyệt mà không cự tuyệt, mê người nhất, “Dục đệ... chẳng lẽ đệ say?”

Trình Dục lắc đầu, nói: “Từ lượng của ta không thấp như vậy, từ lượng Trình Sóc mới thấp... Ta cũng không phải đệ ấy...”

Phụng Thăng Minh nghe y nhắc tới Trình Sóc, trong lòng trầm xuống, nghĩ đến mấy ngày nay Trình Dục không bình thường, không khỏi tới gần y, thấp giọng thăm dò, “Dục đệ, có phải đệ... gặp qua Trình Sóc?”

Toàn thân Trình Dục chấn động, trong mắt đầu tiên lại xuất hiện ánh nước, nhưng nháy mắt một cái, lại nhanh chóng biến mất, cả người đều run lên, rõ ràng là bị chọc tức, nhưng y nhịn xuống, không có nổi giận.

Phụng Thăng Minh lập tức xác nhận một sự thật, Trình Dục chẳng những rất có khả năng đã gặp qua Trình Sóc, y còn biết tâm tư của mình đối với y. Chỉ là vì tình nghĩa qua lại với hắn, cho nên y không nói...

Phụng Thăng Minh không khỏi có chút hoảng sợ nói: “Dục đệ... đệ...”

Trình Dục gất gao trừng mắt nhìn hấn một cái, nói: “Ngươi còn coi ta là huynh đệ?” Ngừng lại một chút, lại lập lại, “Ngươi thực sự coi ta là huynh đệ?”

Phượng Thăng Minh không thể trả lời, trong lòng một luồng tà niệm, giật giấy để hấn thừa dịp lúc này Trình Dục say rượu, chế trụ y, sau đó dùng xiềng xích khóa y lại. Vậy không cần đối mặt với sau này y thành thân. Nhưng nếu thật sự đâm rách tầng cửa sổ giấy kia, Trình Dục nhất định sẽ “lưu đây” hấn.

Lại chắm một ly rượu Trình Dục, Phượng Thăng Minh thấp giọng nói: “Là ta không tốt, đệ uống rượu tiêu giận đi.”

Trình Dục không nghĩ ngờ gì, thật sự uống vào, một ly rượu này đã là ly thứ bốn, trước mắt Trình Dục hầu như trời đất đều xoay chuyển. Y muốn tỉnh táo một chút, muốn đi rửa mặt, lý trí miễn cưỡng nói cho y biết y không thể tiếp tục say. Chống bàn đứng lên, ngay cả bàn đều giống như không chống được, Trình Dục trực tiếp ngã sang một bên, Phượng Thăng Minh tiếp y vào ngực.

Trình Dục nhú nhú mũi, nhìn hấn một thoáng.

Người trong lòng gần mình trong gang tấc, đồng thời mắt uớt át liếc nhìn mình, mũi cũng nhuộm mùi rượu.

Cổ họng Phượng Thăng Minh giật giật, cắn bản không nhìn y nhú mũi, nhìn không được nương theo cảm giác say hôn lên.

Mũi rất ngọt, còn dính mùi thơm rượu hoa lê.

Trình Dục hơi hơi mở to hai mắt, một hồi lâu sau mới phản ứng lại, giãy giụa muốn đẩy hấn ra, nhưng lúc tay đẩy đến ngực hấn, đã mềm nhũn ra, không còn nửa phần khí lực, Phượng Thăng Minh âm thầm thở dài, xem như say rượu loạn tính là được, huống chi Trình Dục say thành dạng này, cho dù y biết mình cố ý chiếm tiện nghi, cũng không nói nên lời.

Nói không chừng... còn sẽ nhờ đó mà hủy bỏ hôn sự. Cũng nói không chừng, chính mình có thể ép y ra khỏi mai rùa.

Không thành công thì thành nhân.

Ôm ngang Trình Dục lên, Phượng Thăng Minh không chút cật lực ôm lấy một nam tử trưởng thành, đi về phía phòng ngủ Trình Dục.

Hấn muốn ở chỗ Trình Dục, đem Trình Dục ăn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Edit + Beta: Snail

Buồng người xuống, đặt trên giường, khép cửa sổ lại, cũng khép cửa lại, coi bỏ đai lưng Trình Dục, như bóc vỏ mà lột y phục của y, lộ ra thân thể trắng nõn, khung xương cân xứng, hai điểm đỏ thắm, gây lại xinh đẹp.

Có điều vẫn gây đi một ít...

So với trước kia, gây không ít, hoặc là đi Tư Cốc xảy ra chuyện gì, hoặc là thương tâm vì Trình Sóc chết... Có điều, còn một loại khả năng, nói không chừng Trình Dục phát hiện tâm tư của mình đối với y, đêm không thể chợp mắt, cho nên gây.

Phượng Thăng Minh vừa thương thức, vừa nắm lấy tay Trình Dục dường như phát hiện không bình thường đang đẩy hấn ra để sang một bên. Hiện tại y hầu như là tùy ý hấn đòi lấy, không cần phải che che giấu giấu như ngày xưa, không cần lên nhìn người nọ như ngày xưa, không cần khó có được cùng nhau tắm rửa như ngày xưa, còn phải giả bộ như không có việc gì, nhanh chóng dùng khăn vải lau thân thể y.

Hấn có thể dùng tay hấn, sờ khắp toàn thân y, cũng có thể dùng môi hấn, hôn khắp toàn thân y, còn có thể... dùng vật của hấn, cắm vào nơi bí ẩn nhất của Trình Dục.

Trình Dục say đến mơ màng, chỉ số thông minh còn có một chút, bị ánh mắt đánh giá nóng bỏng của Phượng Thăng Minh khiến lông tơ dựng thẳng lên. Đây là bản năng thân thể y, thậm chí không quan hệ đến tâm của y. “Thăng... Thăng Minh...”

Y hàm hồ phun hai chữ này ra, theo sát là quả mắng, “Ngươi đi... Nhanh lên! Ngươi... cút...” Rốt cục câu kinh nói ra một chữ cuối cùng. Kỳ thật y rất muốn nói chữ này, chỉ là tình nghĩa huynh đệ lúc trước ùn ùn kéo đến, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đồng thời Phượng Thăng Minh đối xử với y rất tốt, đều khiến y không muốn nói chữ kia ra.

Nhưng sâu trong nội tâm y cũng có chán ghét. Lúc khác không cảm giác được, nhưng khi Phượng Thăng Minh làm ra hành động uy hiếp đến trình tiết của y, y liền chán ghét.

Bởi vì chữ “cút” này làm đen mặt, Phượng Thăng Minh cúi đầu ghé vào tai y thăm dò, “Đệ biết... Ta thích đệ, có phải không?”

“Cút...” Sau khi Trình Dục say, vô cùng thành thực mà nhấn mũi phun chữ này ra.

Phượng Thăng Minh lập tức kéo hai chân Trình Dục ra, đè ép đến bên cạnh đầu y, lộ ra chiếc móng rất cứng, mà bộ phận sinh dục ngoài trừ lông tóc, làn da rất trắng, dường như có chỗ không thích hợp...

Đại khái là vấn đề ánh sáng.

Phượng Thăng Minh không muốn suy nghĩ nhiều, tìm hấn đập rất nhanh, cổ động hấn phải xuống tay nhanh lên. Tách mở móng Trình Dục, thấy bên trong khe móng lộ ra tiểu huyết, tiểu huyết khép chặt, chỉ có khe hở mà thôi, hơn nữa ngay cả khe hở cũng vô cùng nhỏ hẹp.

Nhưng màu sắc rất đẹp.

Giống như màu hoa anh đào.

Phượng Thăng Minh ngậm ngón tay mình, làm ướt, đâm vào tiểu huyết Trình Dục.

Trình Dục không khỏe mà giãy giụa một chút, vẫn không có khí lực gì, nửa híp mắt, không ngừng lặp lại, như thì thào nói: “Cút... Khốn kiếp... Cút...”

Phượng Thăng Minh thở dài, nói: “Hiện tại đệ cứ tức giận, về sau ta sẽ dễ dàng đệ thật tốt.”

Tuy nói như thế, lại đâm vào một ngón tay. Hai đầu ngón tay đi vào, đã cảm thấy bị siết chặt. Thật chặt, tựa như rất khó đi vào bên trong.

“Cút... Cút!” Trình Dục như đang nằm mơ, trong mơ y mở chân ra, mà bạn tốt muốn đè y.

Trong mộng liên không cần lo lắng xung đột với Phượng Thăng Minh, có thể tận tình mắng hấn.

“Khốn kiếp... Đau... Vô si...”

Trên trán chảy xuống mồ hôi, Trình Dục cúi đầu rên rĩ, trong lòng Phượng Thăng Minh thương tiếc, nhưng lại có vài phần tàn nhẫn. Hấn hy vọng lần đầu tiên của y với mình có thể có chút máu, cũng hy vọng lần

đầu tiên Trình Dục có thể đau một chút, như vậy y mới có thể nhớ kỹ. Đây là ý tưởng cố chấp của hắn, dù cho ý tưởng này rất vô căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ta muốn cắm vào.” Phượng Thăng Minh thấp giọng nói, rút hai ngón tay ra, liền đem dục vọng đã cứng đến phát đau của mình đặt trên miệng huyết.

Hắn không an ủi Trình Dục quá nhiều, đơn giản là muốn chiếm đoạt thân thể y trước, nên an ủi, bản năng Trình Dục nhận thấy nguy hiểm nhất định sẽ giãy giụa, nhưng nếu tiến vào trước, như vậy Trình Dục nhất định sẽ bởi vì đau mà choáng váng, bản năng biết gỡ đã đóng thuyền mà nhận mệnh.

Dù sao y đang say rượu, hưởng chi bản tính y ôn hòa lương thiện.

Trình Dục say rượu, hắn chỉ thấy qua một lần, một lần kia, vô luận hắn ăn đậu hủ thế nào, y đều sẽ không cự tuyệt, hơn nữa bị hắn cắn đau cũng sẽ không tỉnh lại, nếu không phải Trình Dục không thích uống nhiều rượu, hắn nhất định mỗi ngày chuốc say y...

Thăng lung, Trình Dục đau đớn kêu một tiếng, lập tức lại kêu tên hắn, “Thăng Minh!”

Dục hỏa của Phượng Thăng Minh càng tăng vọt, giọng nói khàn khàn: “Không sai, Trình Dục, là ta đang làm đệ.” Hung hăng đâm vào, bóp chặt đùi y, gần như là vào cả cây, cắm xuống đến cùng.

"A a —— a —— "

Cúc huyết bị phá ra đi vào chỗ sâu bên trong, đột nhiên thân thể bị căng đầy đâm xuyên qua, Trình Dục đau đến tỉnh táo trong nháy mắt, cong lưng lại muốn đẩy hắn ra.

Phượng Thăng Minh thoải mái thở dài một hơi, bắt lấy cổ tay Trình Dục đặt bên sườn y, hôn lên đôi môi run rẩy của y.

“Trình Dục... Dục đệ... Dục đệ... Ta tiến vào đệ... Ta tiến vào đệ...”

Trình Dục bị hân hôn đến mơ hồ không rõ, một hồi lâu mới không ngừng được nói: “Cút... Cút... Cút...!”

Phượng Thăng Minh từ môi y hôn tới cổ y, gặm cắn da thịt nhẵn nhụi, lại gặm đến xương quai xanh hơi gầy, tất cả của Trình Dục đều đang cảm dỗ hân, đồng thời lại cố chút không nỡ.

“Ta không ở cạnh đệ, đệ luôn sẽ gầy đi, nếu về sau đệ thật sự ở bên người khác, chỉ sợ người kia cũng chiều cố đệ không tốt...”

“Đau...”

Kỳ thật thần trí Trình Dục đã tỉnh táo hơn phân nửa, còn non nửa thần trí lại không muốn tỉnh táo lại, muốn thôi miên chính mình đó là mộng. Cau mày, hầu như cả khuôn mặt đều nhăn lại: “Ngươi... Khôn kiếp...”

Phượng Thăng Minh hơi hơi rút tính khí ra một ít, cảm thụ tư vị tốt đẹp vừa chặt vừa nóng trong cơ thể Trình Dục, thỏa mãn thấp giọng nói: “Đúng, ta khôn kiếp, ta là tên khôn kiếp nhất thiên hạ...” Không để ý tường thịt đau đến siết chặt hân, lại tàn nhẫn đâm vào.

“A..... a...”

Thân thể Trình Dục giật nảy ra, bởi vì bị Phượng Thăng Minh ngăn chặn mà không cách nào nhúc nhích. “Thả... Buông tay...”

Phượng Thăng Minh mất điếc tai ngơ, dùng cánh tay ôm lấy đầu gối y, ngón tay rảnh rỗi nhốt chặt dục vọng của y, nhẹ nhàng di chuyển, không để ý Trình Dục giãy giụa, càng tuốt càng ác, dần dần đem dịch trắng ở đỉnh chóp dục vụng bứt ra, thấm ướt toàn bộ cán, trên mặt Trình Dục nổi lên thẹn thùng, thoải mái thấp giọng thở dốc. Phượng Thăng Minh nhân cơ hội này nhất cử tiên công, mạnh mẽ đâm rút.

“A... U a... A...”

Cả người bị đâm đến lay động, trong mắt Trình Dục dần dần ướt át.

Cụ vật tàn sát bừa bãi trong cơ thể so với lần đầu tiên còn lớn hơn, lần đầu tiên của hai huyết trước sau, Phượng Thăng Minh không phải uống thuốc thì là uống say, hiện nay lại tỉnh táo chứa đầy dục vọng xâm chiếm y, bởi vì cầu rất nhiều năm mà không được, càng là dục hỏa khó nhin, chỉ có trùng điệp ra vào thân thể y mới có thể giải quyết.

“Đau... Nhẹ chút... A... Nhẹ chút...”

Trình Dục đáng thương khẽ gọi, tiểu huyết giữa mông bị kéo căng đến tê dại, bên trong tất cả đều là đau đớn, Phượng Thăng Minh hoàn toàn không áp chế được cảm xúc của mình, mỗi lần tiến công đều đi vào toàn bộ. Đâm đến âm cuối của Trình Dục vừa quỵen rũ lại mang theo đau đớn.

Chương 27

Edit + Beta: Snail

TRUYENFULL.VN

Tựa như nhìn thấy ánh sáng bạc nghìn dặm.

Tách chân, cả người đều bị Phượng Thăng Minh ngăn chặn, Trình Dục mơ mơ màng màng nhớ đến lúc trước, lúc trước, Phượng Thăng Minh còn là một đứa nhỏ, y cũng là một đứa nhỏ, ban đầu Phượng Thăng Minh im lìm muốn chết, sau này có quan hệ tốt với mình, sẽ cười lên giống như tiên đồng, nắm lấy tay mình, hướng mình làm nũng. Có đôi khi cáu kỉnh, cũng sẽ đẩy ngã mình, cười trên người mình muốn đánh nhau với mình.

Nhưng thời điểm bọn họ đánh nhau hầu như rất ít, thời điểm cãi nhau cũng rất ít...

Hiện tại, hẳn thật giống như lúc trước, cười trên người mình, cùng mình “đánh nhau”.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đừng đâm... Ừm hừ... A... A...”

Trình Dục lắc đầu, cả người bị hấn đâm đến nảy lên, bụng dưới bị lấp đầy, dương cụ thô to không chịu buông tha y, mỗi lần đều muốn đâm vào thật sâu mới bằng lòng bỏ qua.

“Ừm... Ừ a... Thăng... Đáng giết ngàn đao... Đau...”

Phượng Thăng Minh nhìn gương mặt tuần tú với hai gò má nhuộm đỏ của Trình Dục, so với hải đường ngày xuân còn muốn say mê hơn ba phần, trong lòng cũng như muốn say, sáp đến hôn lên môi y, tinh tế liềm, cắn, “Rất nhanh liền không đau... Rất nhanh...”

Trình Dục tê liệt trên giường không ngừng thở dốc, theo động tác Phượng Thăng Minh mà lay động. Y đối với lời của Phượng Thăng Minh hoàn toàn không cho là đúng, đầu óc dù không cách nào tỉnh táo tự hỏi tình hình hiện tại, nhưng cũng biết, lời nam nhân trên giường nói, là không thể tin tưởng.

Có điều ngoại trừ đau, đích xác còn có tư vị kỳ quái.

Vách tường bị vuốt ve, tê tê run run như lõi điện bỗng dưng đánh trúng y, sau đó mỗi lần đánh trúng, đều khiến y bất ngờ không kịp đề phòng.

“A... A a...”

Cong eo, dục căn cứng lên chứng tỏ y đã động tình thật sự, mắt Trình Dục đầy mơ hồ, môi bị Phượng Thăng Minh nhắm nhấp đến đỏ tươi, tinh tế thở dốc.

“Ừm... Ha a...”

Cau mày, cắn môi chịu đựng người kia xâm nhập, dục căn đâm vào thân thể chính mình, bỗng nhiên sáng khoái giống như lỗ chân lông giãn ra vậy, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào...

“A... qua trái một chút...”

Lắc lắc mông, muồn góc độ tiến vào của Phụng Thăng Minh chuyển đổi một ít, động tác Phụng Thăng Minh hơi dừng lại, thấy trong mắt Trình Dục tất cả đều là mê man say mê ánh nước, còn mang theo khát cầu không biết tên, cổ họng giật giật, hần khàn khàn nói: “Được, ta qua trải một chút.”

Càng thêm như gió táp mưa sa mà rút ra đâm vào, hầu như đem Trình Dục đâm đến rơi vào giữa giường.

Trình Dục “A a” kêu, sớm bị khoái cảm cùng men say khiến cho vầng đầu lạc hướng, cuối cùng thậm chí ôm lấy cổ Phụng Thăng Minh, khàn khàn cầu xin tha thứ.

“Đừng vào toàn bộ... A a... Quá sâu...”

Tiếng nước giao hợp càng thêm dính dấp, tiếng phốc phốc càng ngày càng rõ ràng. Phụng Thăng Minh đưa lưỡi thăm dò vào môi Trình Dục, dây dưa quấn quít cùng y.

Trình Dục rất phối hợp, khuấy động lung tung, đến tận khi đầu lưỡi của hai người đều khuấy đến tê dại từng trận, khoái cảm cường liệt đến da đầu ngứa ran.

“Trình Dục... Dục đệ...”

Phụng Thăng Minh kéo lấy chiếc eo rắn chắc của y, bức bách Trình Dục nâng nửa người trên lên, ngồi lên người hắn.

Hai chân đều bị ép ôm lấy eo hắn, hạ thể lập tức bị cắm vào đồ vật kia, Trình Dục nhắm mi rên rỉ một tiếng, tiếp tục ôm cổ Phụng Thăng Minh kêu “A a”.

Hiện tại y cái gì cũng đều quên, cái gì cũng không nhớ nổi. Chỉ có khoái cảm. Dục cắn thô to đâm vào bụng, rõ ràng hắn là cảm thấy bài xích. Vì sao ngoại trừ đau đớn, còn rất thoải mái...?

Thỏa mãn đến trong cổ họng phát ra tiếng ư ư, Trình Dục khẽ kêu không ngừng, chân cũng không khỏi quán lấy hắn càng chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 28

Edit + Beta: Snail

“Đau...” Sau khi xong việc, Phụng Thăng Minh thực tùy biết vị mà áp người trên đệm, lật người, lần thứ hai tiến vào. Trình Dục nước mắt giàn giụa, sắc mặt ửng hồng, mồ hôi tinh mịn lan khắp toàn thân, đem thân thể thon dài ông ánh hiện lộ tới cực hạn, ẩm như nhuyễn ngọc.

Vô lực cúi đầu gầy gầy kêu to, sợi tóc cắn trong miệng không phun ra được, Phụng Thăng Minh khát cầu y lâu lắm, huống chi chút kêu đau xin tha chỉ có thể trợ hứng mà thôi. Bắt lấy hai bên bờ mông chắc nịch, Phụng Thăng Minh tận khả năng đem chính mình hoàn toàn chôn sâu vào, hưởng thụ ôn nhuận căng chặt trong cơ thể Trình Dục.

Lại một lần nữa dịch nóng rót vào thân thể, Trình Dục khó chịu than nhẹ, lần nữa bị đi vào, lần thứ ba đâm được một nửa, y bỗng nhiên mở to hai mắt, bạo phát ra khí lực thật lớn mà gầy gầy, Phụng Thăng Minh thiếu chút nữa không ngăn chặn được y, đem lưng người nọ đặt tốt trên giường, nhận thấy người dưới thân run nhẹ, cẩn thận nhìn lên, mới phát giác sườn mặt Trình Dục hiện ra vẻ thống khổ, trên môi cắn ra vết máu.

Trong lòng Phụng Thăng Minh cả kinh, “Dục đệ, đệ không sao chứ!”

Trình Dục mở mặt nhìn hân, bụng đau khiến y co rụt lại, rũ mắt che bụng, không nói lời nào chỉ nhủ chặt mày, toát mồ hôi lạnh, kỳ thật cũng có thể vì đau đến không nói ra lời.

Phượng Thăng Minh bắt mạch y, chỉ cảm thấy mạch này vô cùng cổ quái lại biến đổi thất thường, đơn giản rửa sạch hai người một chút, mở cửa sổ khiến mùi tình dục trong phòng tản ra, để Trình Dục có thể thoải mái chút ít, hân không có hứng thú làm tiếp, chỉ lo lắng cho thân thể Trình Dục, muốn điều y đi tìm đại phu.

Vừa chạm vào Trình Dục, Trình Dục liền hơi nê vào trong giường, vừa lui một chút lại cứng đờ, hiển nhiên là thân thể vô ý thức phản kháng, không còn cách nào, Phượng Thăng Minh không thể làm gì khác hơn là buông màn xuống, đi tìm đại phu trong trang, thậm chí hân dùng tới kính công, kỳ thật cũng lắm chi vài bước đi đường.

Đại phu trong Phù Văn sơn trang là một lão già, họ Lưu, lại nói tiếp ông cũng biết vài phần tâm tư của Phượng Thăng Minh đối với Trình Dục, chẳng qua ông luôn cảm thấy, một ngày nào đó Phượng Thăng Minh sẽ thích một cô nương chân chính, như vậy liền sẽ không bởi vì niên thiếu vẫn làm bạn, mà nhận làm tình cảm đối với Trình Dục là tình yêu.

Y phục trên người Trình Dục không thể mặc được, Phượng Thăng Minh nhớ rõ xương quai xanh lõm xuống của y còn lộ ra ngoài, ngăn cản động tác xúc mần lên của Lưu thúc, hân kéo tay Trình Dục ra, đưa ông bắt mạch.

Lưu thúc chạm vào mạch, mặt hiện lên nét giật mình, trầm ngâm một hồi, thấy Phượng Thăng Minh không giấu được vẻ nóng, không khỏi nói: “Nhị trang chủ cùng nàng... đã bao lâu?”

Snail: Trong tiếng Trung, nàng hân y già cậu gì đó đều là 她 vậy nên hai người ông nói gì bà nói vị cũng không khó hiểu nhé:))

Phượng Thăng Minh cho rằng mình làm hơi quá, làm bị thương y, mặc dù không muốn nói chuyện chân gối cho người khác, nhưng lúc này không thể giấu bệnh sợ thầy, “Đây là lần đầu tiên.”

Sắc mặt Lưu thúc cổ quái trong nháy mắt nói: “Cậu nói là lần đầu tiên giữa các người, hay là lần đầu tiên của nàng?”

Ông biết Phượng Thăng Minh từng đi thanh lâu, bởi vậy Phượng Thăng Minh tuyệt không có khả năng là lần đầu tiên, Phượng Thăng Minh cũng biết ông hỏi không phải mình, sắc mặt trầm xuống, “Lưu thúc, không thể nói lung tung.”

Lưu thúc nói: “Đương nhiên ta biết không thể nói lung tung, nhưng mạch này không lừa người được...” Đều có đứa bé, chẳng lẽ đứa bé không phải của Phượng Thăng Minh?

Phượng Thăng Minh nghe vậy khí xông toàn thân, thiếu chút nữa nhịn không được phá vỡ công lực, nói: “Y... Y... Lưu thúc, ông nên biết, lấy cách làm người của Dục đệ, y sẽ không...”

Lẽ nào Trình Dục không phải lần đầu tiên? Lập tức nhớ tới Trình Dục ra ngoài một chuyến liền chuẩn bị cưới một cô gái, nói không chừng trước đó y đã cùng cô gái kia phát sinh chuyện gì, thậm chí bởi vì thân mình cô gái kia không sạch sẽ mà dính vào bệnh gì...

Phượng Thăng Minh chỉ cảm thấy đồ kỵ sắp thiêu cháy tim hân, còn tưởng rằng Trình Dục là lần đầu tiên, kết quả hân lại đến muộn! Thật không ngờ... Thật không ngờ!!

Trong nháy mắt hân nghĩ đến tất cả đều là nếu Trình Dục thật sự nhiễm bệnh gì, hân nhất định phải mắng y đáng đời, bệnh này nếu không chữa được, hai người bọn họ mới giao hợp qua, rất có thể cùng nhau không trị được, đến lúc cùng chết, khiến y hổ thẹn cả đời!

Phượng Thăng Minh không ngừng suy nghĩ vẩn vơ, ánh mắt Lưu thúc cũng lợi hại, run tay chỉ vào màn, “Cái này... Nàng... Nàng rốt cục có lai lịch thể nào?”

Ngắm lại nơi này là phòng ngủ Trình Dục, nhưng Phượng Thăng Minh lại cùng một vị cô nương...

Đây đến cùng là Phượng Thăng Minh đào góc tường Trình Dục, hay là Trình Dục đào góc tường Phượng Thăng Minh? Từ phản ứng của Phượng Thăng Minh, rất có khả năng là cái sau.

Chẳng lẽ Nhị trang chủ đang hoài nghi, trang chủ động vào người của hân, hơn nữa còn làm lớn bụng người của hân?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Edit + Beta: Snail

Phượng Thăng Minh cho rằng người xuất hiện trong phòng ngủ Trình Dục, không cần hỏi cũng biết là ai, nhưng xem bộ dáng Lưu thúc, dường như có ẩn tình khác, đề xuống tâm tư lo lắng, nói: “Có gì không ổn?”

Lưu thúc trầm ngâm một lúc, thử thăm dò nói: “Nhị trang chủ, cậu và Trang chủ từ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nên biết y không phải người như vậy...”

Phượng Thăng Minh nhịn không được cảm hận nói: “Ta đương nhiên biết y không phải người như vậy, y chính là nhất thời bị quý mẹ tâm hồn!”

Lưu thúc vừa nghe liền cho rằng Phượng Thăng Minh đang giận lấy, rõ ràng đề y còn giả bộ không đề ý, có chút bất mãn nói: “Coi như Trang chủ thật sự làm, vậy cũng là do nữ tử này không đúng, nhất định là nàng cảm dỗ cưỡng bức Trang chủ, Trang chủ... Trang chủ nói không chừng là trúng chiêu gì mới không kiểm được, lấy tính cách Trang chủ, sao lại có thể làm ra loại chuyện này? Nhị trang chủ, cậu nhất định không thể vì một nữ tử mà nảy sinh hiềm khích với Trang chủ, huống chi đứa nhỏ này là con ai còn chưa nói chắc đâu... Chưa chắc là Trang chủ...”

Phượng Thăng Minh nheo mắt, nghe được không thích hợp, “Đứa nhỏ gì?”

Lưu thúc thờ dãi, nói: “Cô nương trên giường đang hoài thai, chưa tới ba tháng, bởi vì thời gian không dài, sinh hoạt vợ chồng dễ gây sinh non...”

Đồng tử Phượng Thăng Minh hơi co lại, suýt chút nữa kinh hô: “Làm sao có thể?!”

Lại nghe Lưu thúc chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói: “Nhị trang chủ và Trang chủ cùng nhau lớn lên, sao kết quả lại thành cùng nhau thích một nữ tử? Huynh đệ ruột xua nay không ít người vì một nữ tử mà trở mặt thành thù, hồng nhan họa thủy này, nên bỏ qua, nghìn vạn lần phải bỏ qua, đừng cố chấp...”

Liếc nhìn Phượng Thăng Minh, thấy ánh mắt hân nặng nề, giống như thờ ơ, lại nói, “Cô nương trong sạch nhà ai sẽ sau khi có thai với nam tử khác lại dây dưa cùng cậu? Nếu là hoàng cung cũng cho qua, cậu không biết chuyện, có thể thấy được nàng dụng tâm hiểm ác...”

Phượng Thăng Minh tâm loạn như ma, không biết trả lời như thế nào, tuy Lưu thúc bỏ não hai người đoạt một mỹ nhân, cổ sự mình tu sạn đạo ám độ trần thương, nhưng lúc trước là mắng là thật sự sợ Phượng Thăng Minh vì mỹ nhân không cần huynh đệ, tâm ông hướng về Trình Dục, có điều chung quy vẫn mềm lòng, thấy Phượng Thăng Minh không nói lời nào, thời gian lại không nên trì hoãn quá lâu, liền nói: “Có điều, Nhị trang chủ, dù sao trong bụng cô nương này có thể có... đứa nhỏ của Trang chủ, nói không chừng chỉ là mê mẩn tâm hồn trong nhất thời, hiện tại thân thể nàng không thích hợp, nên để ta khai được, giúp nàng điều trị thật tốt, tránh cho lưu lại bệnh căn...”

“Ông đi đi...” Trầm mặc một lát, Phượng Thăng Minh rốt cục mở tôn khẩu.

“Dạ.” Lưu thúc lui xuống, trước khi đi đóng cửa lại, trong lòng vẫn có chút buồn bực, nếu lúc trước Phượng Thăng Minh cùng nữ tử này thật sự là một đôi, là Trình Dục vụng trộm động vào người trong lòng của bạn tốt, như vậy vì sao, Phượng Thăng Minh cùng nữ tử này lại ở trong phòng Trình Dục... đây?

Lại không quán bên kia ông nghi ngờ thế nào, Phượng Thăng Minh vuốt tóc mai, chạm rãi ngồi bên giường, xúc mần lên.

Trình Dục mở to mắt, sắc mặt tái xanh, ngoại trừ một cánh tay vươn ra ngoài bắt mạch kia, tay còn lại tùm lầy áo gối, đầu ngón tay niu thật chặt, khớp xương trắng bệch một mảnh.

Phượng Thăng Minh nắm tay y, từng cái từng cái tách ngón tay y, lấy áo gối ra, mười ngón tay đan vào nhau, thấp giọng gọi y, “Dục đệ...”

Trình Dục giống như không nghe thấy, nhìn chăm chăm mặt đất.

Phượng Thăng Minh lại nhẹ giọng nói: “Đệ có gì muốn nói với ta không?”

Mới Trình Dục giật giật, cuối cùng phun ra một câu: “Cút!”

Phượng Thăng Minh làm bộ không nghe thấy, ngược lại trách cứ y, “Đây là có chuyện gì? Trước đó vài ngày người ở bên ta thật ra là đệ đi, sao đệ lại không nói cho ta biết? Nếu không phải biểu hiện hiện tại của đệ Trình Sóc cần bản không có khả năng học được, hơn nữa hần cũng không thể nào biết quá khứ của hai chúng ta, ta còn tưởng rằng là hần dịch dung thành đệ... Thì ra là đệ biến thành hần sao? Như vậy, trong Tư cốc ta chỉ tìm được tân y của đệ, đệ hần là... xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khi đó ta lo lắng hần hùng, nghĩ thăm đệ nhất định dữ nhiều lành ít, nếu đệ đi, ta nhất định cùng đệ... Trời thương xót, không cướp đệ đi, lại trả đệ về bên cạnh ta...”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edit + Beta: Snail

Sự tình không thể tưởng tượng nổi như vậy, nhưng Phượng Thăng Minh lại đoán được, hoàn toàn chính xác, trừ điều đó ra, không có khả năng khác. Càng trọng yếu hơn là, khi hần thấy cảnh tượng trong Tư cốc kia, trong lòng thật xác định Trình Dục đã chết... Nếu không phải Trình Dục gửi thư đến, bút tích quen thuộc cùng giọng điệu quen thuộc, chỉ sợ hần đã ở Tư cốc bởi Trình Dục...

Vốn tưởng rằng Trình Dục chỉ trùng hợp thoát thân, nhưng đủ loại dấu vết để lại, bao gồm biểu hiện lúc trước của “Trình Sóc” dưới thân hần, đều xác minh ý tưởng không thể tưởng tượng này.

Có lẽ... đến lúc đó nên tìm một đạo sĩ đến...

Nếu đã như vậy, đương nhiên nên làm triệt để chút, ngăn chặn bất cứ khả năng nào khiến Trình Dục biến mất.

Trình Dục nhắm mắt, cắn răng, nửa ngày lại nói một câu, “Cút!”

Phượng Thăng Minh hỏi năng y dậy, để y dựa vào trong ngực mình, Trình Dục vô lực tránh thoát, hai má tái nhợt mất rừ xuống, bàn tay Phượng Thăng Minh đặt trước bụng y rót nội lực vào, nội lực ảm áp giống như nước suối, kỳ tích làm dịu đi đau đớn. Hần không ngừng hôn trán, mắt y, động tình không nhận được, tay theo vật áo mò vào ngực y...

Trình Dục bắt được tay hần, ho khan một tiếng, hét lớn: “Cút!”

Phượng Thăng Minh không để ý tới y, ôm người vào ngực, chỉ cảm thấy nằm mơ đều muốn cười đến tỉnh, chuyện kỳ dị như thế, may mắn như thế, hợp tâm ý hần như thế...

“Ha ha... Ha ha... Ha ha...” Sung sướng bật cười, tiếng cười thật thấp phảng phất bên tai, làm người ta kim lòng không đau cũng dờ thân thể.

Trong nhất thời Trình Dục có chút kinh sợ Phượng Thăng Minh hiện sẽ có tâm tư khác thường, nói đến thân phận bại lộ, lúc này y lại bất tiện như thế, nếu Phượng Thăng Minh lựa chọn vô dã mệ lại sút, đập nôi đâm thuyền, thực sự giám cầm y ca dôi, vậy cũng không ai có thể cứu được y. Cho dù hần không nghĩ như vậy, suy nghĩ hiện tại của hần, cũng nhất định bất lợi với y.

“Dục đệ, ta rất vui về...” Phượng Thăng Minh cong khoe miệng, ôm Trình Dục thật chặt, “Ta thật sự rất vui về...”

“... Không ngờ có một ngày, đệ lại thật sự có thể sinh con đường cái vì ta, không cần đề người khác thay thế...”

Trình Dục đánh một quyền vào mắt hần, Phượng Thăng Minh tùy ý y đánh, mắt rất đau, nhưng hần vẫn cười, khi y đánh quyền thứ ba mới ngăn cản y, bắt lấy hôn lên cổ tay y, “Đệ như bây giờ, về sau nhất định không tìm được vợ, chỉ có thể ở bên ta, huống chi đệ đã có đứa nhỏ của ta, đương nhiên chỉ có thể cùng ta, ta sẽ đối xử thật tốt với đệ, nếu đệ không bằng lòng, ta chỉ có thể chiều cảo thiên hạ, đệ có đứa nhỏ của ta, phải thành thân với ta...”

“Phượng Thăng Minh, người dám?!”

Mắt Phượng Thăng Minh đầy nhu tình, cười nói: “Trời cũng thành toàn cho đệ và ta, vì sao ta không dám?”

Đôi gò má Trình Dục tái nhợt, nói: “Người không nghĩ tới... cứ rấn ở bên ta, ta có thể sẽ hận người?” Một chữ “hận” nói trắng ra, lời này rời miệng, lại khó thu hồi, Trình Dục nói chuyện chưa bao giờ nguyên ý đã thương người, nhưng lần này, lại không bán khoán.

Sắc mặt Phượng Thăng Minh biến đổi, mắt phượng nửa tối, xoa nhẹ gò má Trình Dục, lại nhìn xương quai xanh gầy gò lộ ra của y, “Dù đệ hận ta, cũng không hận lâu dài, Trình Dục, nhược điểm lớn nhất của đệ, chính là vĩnh viễn khó xem thân nhân cùng bằng hữu thành địch nhân, dù cho biết rõ bọn họ đã là địch nhân, cũng sẽ mềm lòng như cũ.”

“Có một số việc, mềm lòng không được...”

Phượng Thăng Minh nhẹ nhàng cười, ấn lên môi Trình Dục một nụ hôn, Trình Dục muốn tránh đi, hần vẫn cố chấp hôn lên, hôn đến mấy lần, mới nói, “Nhưng đệ là Trình Dục, ta biết đệ sẽ mềm lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Edit + Beta: Snail

Biết y sẽ mềm lòng... Phượng Thăng Minh lại đương nhiên nói biết y sẽ mềm lòng. Hần thật sự chính là ý vào, ý vào việc y sẽ mềm lòng?

Trình Dục cúi đầu thờ dài, suy sụp nói: “Thăng Minh, có phải cho tới bây giờ người chưa từng coi ta là bằng hữu?”

Phượng Thăng Minh thấy y như thế, trong lòng đau xót, không khỏi nói: “Ta vẫn luôn xem đệ là bằng hữu... Chỉ là...”

“Chỉ là hiện tại thì không?” Ánh mắt Trình Dục đột nhiên sắc nhọn, khi bắn về phía hần tựa như hóa thành thanh đao, mỗi chữ đều đâm vào ít nhất tám phần.

Phượng Thăng Minh nhìn không được che khuất ánh mắt y, không dám nhìn đến sắc nhọn trong mắt y, sắc nhọn kia không chỉ giống đao, còn giống như lửa, nhiệt độ quá mức nóng bỏng hầu như thiêu đốt tim hần đau đớn, “Ta thích đệ... Trình Dục, ta thích đệ...” Khi nào y lại dùng ánh mắt như vậy nhìn hần, có phải lần này y sẽ thật sự không mềm lòng hay không?

Trình Dục cúi đầu cười, nói: “Nếu có người khác trừ ta ra, người không thích người đó, bỗng nhiên có một ngày, người đó đề người, người kia đã từng là bằng hữu của người, sau khi đề người liền ôm người nói hẳn thích người, người sẽ thế nào?”

Phượng Thăng Minh ghen một cái, lập tức nói: “Nhưng ta sẽ không uống say, đề người có cơ hội thừa dịp, cũng sẽ không... chậm hiểu giống như đệ vậy.”

“... Ta chậm hiểu?”

Phượng Thăng Minh dường như có chút tủi thân nói: “Chẳng lẽ đệ không chậm hiểu? Trong trang có mấy người không biết tâm tư của ta đối với đệ? Cho dù là Lưu Thúc, người chỉ trầm mê với y thuật, ông đều có chút hiểu, nhưng đệ lại tựa như không biết chút xú nào, còn muốn cưới nữ tử khác...”

Trình Dục cắn răng nói: “Ai sẽ vô duyên vô cớ suy nghĩ huynh đệ mình có phải có tâm tư khác với mình hay không?”

“Ta ôm đệ, ta cùng đệ ngủ, ta đều có chút chịu không nổi, ta rất nóng, đệ biết không? Đệ rõ ràng biết ta rất nóng, có vài lần đệ đều hỏi ta, ta không tin một chút cũng không nghĩ tới vì sao ta lại nóng...”

“Huynh đệ với nhau ngủ chung là chuyện bình thường, về phần người cảm thấy nóng... chúng ta đều có nội lực hộ thể, nội lực thuần dương, lại nói mùa hè nóng bức là chuyện bình thường, mùa đông nóng cũng là vì chân dày, người... người... người...” Y suy nghĩ nửa trời gần đến nói không ra lời, nóng một chút thì sao? Nóng một chút thì nhất định là bởi vì tư xuân sao? Làm sao y sẽ nghĩ đến người bên cạnh cảm thấy nóng là vì tư xuân?!

Phượng Thăng Minh nhìn bộ dáng mặt đỏ tía tai của y, khuôn mặt bạch ngọc đỏ lên có loại phong tình đặc biệt, thật sự nhìn không được, trong lòng vừa động, lại đến gần hai má y hơn một chút. Trình Dục kinh hãi, ho khan một tiếng, muốn đẩy ra lại vô lực, ngã vào trong ngực hắn như trước.

Phượng Thăng Minh ôm lấy y, trong lòng tuy có chút không nữ, nhưng cũng có chút vui sướng thỏa mãn. Hiện tại Trình Dục dựa vào chính mình, hiện tại y cũng chỉ có thể dựa vào chính mình...

“Thả... Buông ra...” Gờ tay đang ôm lấy mình của Phượng Thăng Minh ra, tuy rằng vẫn vô lực dựa vào lòng hắn như cũ, nhưng lại cố chấp không muốn hắn ôm mình.

Phượng Thăng Minh nhìn không được nhu tình như nước nói: “Dục đệ, đệ đừng tức giận, bây giờ đệ có thai, chuyện gì chúng ta đều có thể nói thật tốt, nói thật tốt có được không?”

Trình Dục nghe vậy làm sao muốn nói thật tốt với hắn? Vừa nghĩ đến trong bụng lại nhét vào một... nhét vào một thằng nhãi con, trong lòng y vừa sợ lại vừa hận, hận không thể hiện tại đánh Phượng Thăng Minh một trận, hung hăng đánh hắn thành đầu heo.

“Người... Người cút xa ta một chút, ta liền nói thật tốt.”

“Ta cút xa rồi ai chiều cổ đệ? Dục đệ, đừng nóng giận... Nếu đã như thế, không bằng đệ bên ta thử xem, ta sẽ đối xử với đệ thật tốt thật tốt, đảm bảo so với việc đệ dỗ dành cô nương còn tốt hơn nhiều, huống chi những cô nương kia có thể giúp đệ giống ta sao? Tuy các nàng hiền lành, nhưng nếu là nữ tử, luôn luôn yếu ớt, không bằng ta có thể luôn chiều cổ đệ, cho phép đệ yếu ớt...”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Edit + Beta: Snail

“Ta... đường đường nam tử hán đại trượng phu, sao có thể như nữ tử thông thường?” Bụng Trình Dục mặc dù không đau đớn như lúc đầu, nhưng bụng dưới nặng nề, vẫn có cảm giác kỳ dị, khí lực cũng không tụ tập được, “Ta không cần người chiều cổ, đứa nhỏ này... đứa nhỏ này tuy là một sinh mệnh, nhưng hiện tại thời gian cũng không lâu lắm, phá nó đi nó cũng sẽ không cảm thấy đau đớn, vẫn tốt hơn sau này không biết cha mẹ...”

Phượng Thăng Minh cả kinh, nói: “Dục đệ, đệ có nhớ đôi ta từng gặp một quả phụ, nàng vì tái giá, muốn phá đứa nhỏ đi, khi đó đệ liền khiến nàng sinh đứa nhỏ ra, sau đó đem đứa nhỏ đưa cho một hộ không con, đệ nói nam tử kia đã chết, nếu đứa nhỏ này chết liền vô hậu, càng nói sinh mệnh trân quý, lại còn tặng vàng bạc, tránh cho người nhà kia vì cuộc sống khó khăn mà bạc đãi đứa nhỏ... Đệ đối với con nhà người khác còn như thế, chẳng lẽ đệ thật sự nhẫn tâm như thế đối với con của mình?”

Trình Dục cắn răng trừng hắn, nói: “Chuyện mang thai này, ta làm không được, nếu muốn bức bách, còn không bằng người một kiếm giết ta đi!”

Ánh mắt Phượng Thăng Minh trầm thống, nói giọng khàn khàn: “Đệ biết rõ ta không có khả năng...”

Trình Dục tránh đi ánh mắt thâm tình của hắn, trong lòng vẫn không khỏe, hiện nay nói ra tất cả, Phượng Thăng Minh đã không tị hiềm rồi, nhắm hai mắt, thầm nghĩ khi cần quyết đoán thì không được do dự, thân nhiên nói: “Về sau hoặc là người lưu lại trong trang, ta không trở lại, hoặc là ta lưu lại trong trang, người đừng trở về...”

Phượng Thăng Minh biến sắc, nói: “Đệ đuổi ta?”

Trình Dục nói tiếp: “Ngày lễ ngày tết vẫn có thể trở về...”

Sắc mặt Phượng Thăng Minh càng thêm khó coi, lập lại: “Đệ đuổi ta?”

Trình Dục nói: “Không phải người nói ở bên cạnh ta tâm tư sẽ loạn sao? Như thế vừa hay, chúng ta cách xa nhau chút, nói không chừng người liền phát hiện đối với ta không phải loại tình cảm như vậy...”

“Đệ thật sự muốn đuổi ta?” Phượng Thăng Minh bám riết không tha, phảng phất như cố chấp muốn y nói ra lời phủ định.

“...” Trình Dục trầm mặc.

“Tốt...” Cúi đầu cười, Phượng Thăng Minh rũ mắt xuống, “Tốt... Tốt... Tốt... Tốt...”

Liên tiếp năm chữ tốt, Trình Dục nghe mà kinh hãi, Phượng Thăng Minh nhìn chằm chằm y một lúc, bỗng nhiên nắm lấy càm y, cứng rắn hơn lên. Đôi môi nóng bỏng như muốn làm người bị phỏng, đồng tử Trình Dục hơi co lại, lại đánh hắn một quyền, quyền này đánh trên bụng hắn.

Phượng Thăng Minh đã triệt hồi nội lực, có điều khi y muốn đánh quyền thứ hai liền bắt lấy cổ tay y, kéo ra phía sau, cứng rắn cạy hàm răng không kịp khép lại kia, lưỡi mềm mại quán quít tuy hai mà một...

Trình Dục không có khí lực, đánh không lại hắn, lưỡi dây dưa thật chặt, ngay cả khớp hàm cũng không khép được, nước bọt theo khe môi trườn xuống, trong cổ họng kim lòng không đậu bởi vì hôn sâu mà phát ra tiếng ưm ưm.

Giữa giữa không có hiệu quả, dần dần cũng liền buông tha.

Phượng Thăng Minh vốn tràn đầy nhiệt huyết xót xa, nhưng cùng Trình Dục môi răng giao hòa, vẫn sinh ra nhu tình không nói rõ, bất tri bất giác liền dịu dàng.

Trình Dục nửa khép mắt, lưỡi co rút lại, bỗng nhiên hung hăng cắn xuống. Phượng Thăng Minh có cảm giác, nhưng không tránh kịp, môi dưới bị cắn trúng.

Đau nhức truyền đến, bị đau mà đẩy y ra, sờ sờ bên khe môi, máu tươi tràn ra. Máu đỏ so với lửa còn tươi đẹp hơn.

Con người sắc bén, Phượng Thăng Minh trực tiếp áp Trình Dục trên giường...

Mẫu thân hắn là nhân sĩ chính phái, bị phụ thân đoạt đi, sinh hắn, việc này phân nửa bởi vì Trình lão minh chủ mà ra, Trình lão minh chủ do hồ thẹn mà thu lưu hắn, dạy hắn võ học cùng đạo làm người, hắn học rất tốt, nhưng mà, bọn họ đều quên phụ thân hắn từng là người của Ma giáo, nội tâm hắn cũng ẩn cái ác bên trong.

“Trình Dục! Đệ chưa bao giờ từ chối ta?!” Lời này của hắn tựa như nỗi giận, đã có vài phần uy hiếp.

Trình Dục cũng tức giận nhìn hắn chăm chăm, nói: “Ta không từ chối người người sẽ ngừng lại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit + Beta: Snail

Phượng Thăng Minh áp người lên, như đã thủ cần xé, tựa như muốn đem cả người y nuốt vào. Buông thả lực đạo lập tức hoàn toàn khống chế Trình Dục, Trình Dục chỉ cảm thấy làm sao cũng không gãy giữa thành công được, muốn vận nội kinh bụng dưới lại dâng lên một trận đau đớn, đánh tan khí tức.

“Bốp——” Một bàn tay nặng nề tát vào mặt Phượng Thăng Minh, Trình Dục cùng Phượng Thăng Minh nhìn nhau ngây người, trong nhất thời không phục hồi tinh thần được...

“Ha ha... Ha ha... Ha ha!” Phượng Thăng Minh bỗng nhiên nở nụ cười, Trình Dục cho là hắn bị mình đánh đến choáng váng, tim đập rơi một nhịp, càng nhảy càng thêm dồn dập.

“Trình Dục, không ngờ tới trong đời đệ lần phát hỏa lớn nhất đối với ta, lại là thời khắc hiện tại...”

Trình Dục có chút kinh hãi, mồ hôi run run, trên trán toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, vốn muốn nói gì, nhưng phản bụng khó chịu, trong nhất thời ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Phượng Thăng Minh vuốt ve đôi gò má y, lẩm bẫm: “Đệ phát hỏa thì làm sao? Tức giận lại thế nào? Bộ đáng hiện tại của đệ, lại không có khả năng ở bên người khác, chỉ có ta biết, đệ chỉ có thể ở bên ta... Đã như vậy, vì sao ta phải buông tay?”

Trình Dục nhìn thấy một mảnh chấp niệm trong mắt hắn, nghiêng đầu đi, Phượng Thăng Minh ép mặt y xoay lại đối diện với mình, Trình Dục chỉ liếc mắt nhìn cả người liền nằm xuống giường, không muốn nhìn nữa.

Đó hầu như đã thành chấp niệm ma chướng. Ngay cả y là người trong cuộc đều bó tay không biện pháp...

Xăng bậy!

Thật là xăng bậy!

Nếu y chưa sở hữu thân thể này của Trình Sóc, không mang thai, Phượng Thăng Minh sẽ càng dễ dàng buông tha.

Phượng Thăng Minh cố chấp lên giường, ôm eo y, quả thực là dính chặt vào y, không chịu buông tay. Trong lòng Trình Dục âm thầm cân nhắc, suy xét chỉ ít phải để hắn ôm một hồi hăng giãy giụa, như vậy hắn mới bằng lòng buông ra...

“Cốc cốc cốc.” Có người gõ cửa.

Giống như có người thành toản, trùng hợp như thế. Phượng Thăng Minh buông lỏng tay ra đứng dậy, nhìn Trình Dục tự chuyển mình vào giữa giường, quay lưng lại với hắn.

“Nhị trang chủ, thuốc sắc xong rồi...”

Là giọng Lưu thúc, ông đã sắc thuốc xong.

Ánh mắt lóe lên, buông màn xuống, che lấp cho Trình Dục, đứng dậy chỉnh sửa quần áo mình một chút, vuốt ve mấy chỗ xóc xệch, mới đi tới mở cửa ra.

Lưu thúc bưng một cái chén, trong chén là thuốc đen kịt.

“Nhị trang chủ, đây là thuốc an thai, cậu...” Lưu thúc do dự, nghĩ nên làm sao khuyên bảo hắn để hắn đưa thuốc cho cô nương kia uống.

Phượng Thăng Minh ngoài dự đoán mà không nổi giận, ngược lại còn nở nụ cười, tiếp nhận thuốc, “Thuốc để ta dứt là được, Lưu thúc vất vả rồi, ngày sau còn phải làm phiền ngài một đoạn thời gian...”

Lưu thúc thoáng có chút giật mình, có điều xem hắn cũng không giống như đang diễn trò, thần thái lồi lạc như xưa, không khỏi nói: “Nhị trang chủ, cậu... Nếu trong lòng cậu đau khổ... không cần miễn cưỡng...”

Thở dài một hơi, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót vô cùng, lại nói: “Tuy rằng ta không tin Trang chủ sẽ làm ra loại chuyện này, nhưng lỡ như cậu ấy... cậu ấy... đó là cậu ấy có lỗi với cậu... Cậu không cần như vậy...”

“Lộp bộp” một tiếng, tựa như có vật gì trên giường va chạm phát ra tiếng vang. Lưu thúc nghe rõ ràng, vậy đại khái là người kia khi tỉnh lại hoảng hốt nâng tay, kết quả cánh tay đụng phải cái gì...

Phượng Thăng Minh rũ mắt, cúi đầu cười, nói: “Ông yên tâm, số mệnh chủ định rất nhiều chuyện, giữa chúng ta không thích hợp nói những từ như thất vọng hay là có lỗi...”

Lưu thúc thở dài lắc đầu, nói: “Nhị trang chủ lòng dạ rộng rãi, cũng là ta nghĩ sai... Chỉ hy vọng trang chủ cậu ấy... cậu ấy có thể tốt lành...”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Edit + Beta: Snail

Cái gì mà tốt lành... Cái gì mà Nhị trang chủ lòng dạ rộng rãi... Cái gì mà ta có lỗi với hắn... Cái gì mà trong lòng hắn đau khổ?

Lưu thúc nhất định là nghĩ tới tận đâu đâu rồi. Rõ ràng nên là trong lòng ta khổ mới đúng.

Bên trong màn Trình Dục chỉ thấy hàng trăm móng vuốt đang cào tìm mình, ngày xưa y chỉ tin tưởng và chấp hành thanh giả tự thanh, chỉ cần tin tưởng chân tướng nhất định sẽ được phơi bày, vốn tà không thắng chính là định luật bất biến từ xưa đến nay, nhưng mà hiện tại, bị lừa lắm như vậy, y lại vô cùng muốn phát tiết...

Phát tiết, lại không có chỗ phát tiết.

Này đại khái chính là cảm giác của người bị oan khuất không chỗ để tỏ, xót xa như thế, bất đắc dĩ như thế.

Lưu thức cáo lui, tiếng cửa bị khép lại, Phương Thăng Minh buông chén thuốc xuống, âm thanh xóc màn lên thật nhỏ.

“Dục đệ, ngồi dậy uống thuốc.” Hắn vươn tay ra, vô cùng dịu dàng đỡ Trình Dục.

Trình Dục đang trong lúc tức giận, lập tức gỡ tay hắn ra, buồn bực nói: “Ngươi cứ ra ngoài cho ta!”

Phương Thăng Minh mỉm cười, nói: “Bất kể thế nào, hiện tại dù sao đệ cũng phải uống chén thuốc này, nếu không thân thể đệ khó chịu, chịu thiệt cũng chính là đệ thôi đúng không?”

Trình Dục lạnh lùng nói: “Đó là thuốc dưỡng thai, ngươi cho là ta không biết?”

“Đích thật là thuốc dưỡng thai.” Hắn trực tiếp bế Trình Dục lên, Trình Dục theo phản xạ muốn ôm cổ hắn ổn định thân thể, nhưng cánh tay đưa đến một nửa lại đổi phương hướng, sửa thành đẩy hắn ra.

Phương Thăng Minh hôn lên trán y một cái, không nhìn y xấu hổ và giận dữ, nói: “Đệ không uống thuốc, ta liền dùng phương pháp khác dứt đệ uống, kỳ thật đệ muốn phá đứa bé này, cũng không sao cả... chỉ cần đệ không ngại ta khiến đệ tiếp tục hoài thai, tiếp tục đựng tử...”

Sắc mặt Trình Dục trắng bệch, nói: “Ngươi thực sự coi ta là phụ nữ?”

Phương Thăng Minh bế y đến ghế mây, vây y ở bên trong không chỗ để trốn, bung thuốc tới, lấy một muỗng đến bên miệng thổi thổi, đưa tới trước mặt y. “Ta không coi đệ là phụ nữ, nhưng đệ là thể tử tương lai của ta, cũng là... người thân của con ta.”

Tuy Phương Thăng Minh chưa nói y là mẫu thân đứa bé, nhưng một từ “Thể tử” cũng đã đủ khiến Trình Dục tức giận, y quay đầu qua một bên, nói: “Ta không uống.”

Phương Thăng Minh không tiếp tục khuyên bảo, ngâm một ngum thuốc, để dành dùng tay nắm cằm Trình Dục, hôn lên đem nước thuốc đẩy qua. Trình Dục tức giận muốn phun ra ngoài, nhưng Phương Thăng Minh cuốn lấy đầu lưỡi y, cứng rắn ép y nuốt xuống.

Một y hôn chấm dứt, Trình Dục đã tựa trên ghế thờ hồng học, Phương Thăng Minh ở trước ghế nằm, quỳ một gối trên ghế, vừa lúc cắm vào giữa hai chân y, hơi hơi cúi người, thần nhiên nói: “Đệ có uống hay không?”

Trình Dục cắn răng nói: “Ngươi... Đệ tiện!”

Phương Thăng Minh nhẹ nhàng cười, nói: “Lần trước đệ mắng ta như vậy, là lúc đệ uống say, không phải là lần uống say kia, là trước khi đệ chưa biến thành Trình Sóc, đệ có nhớ không?”

Từ lượng thân thể nguyên bản của Trình Dục không tệ, số lần uống say cũng ít lại càng ít, khề cau mày, không biết Phương Thăng Minh nói chuyện này là vì sao.

“Lần trước đệ uống say, ôm ta, không quản ta làm gì với đệ, đệ đều vui vẻ chịu đựng... Chỉ là cần đệ một cái, đệ đau, mới mắng ta một câu này...”

Thân thể Trình Dục hơi hơi cứng đờ, phản ứng kịp hắn là đang nói hai người bọn họ trước đây...

“Khi đó ta lեն nghĩ, nếu lúc đệ tỉnh táo, cũng có thể nghe lời như vậy, hoặc là có thể để ta yên lành hôn một cái ôm một cái, thì tốt biết bao.”

Trình Dục tức giận đến ngực phập phồng lên xuống, nói: “Ta... Ta khi đó... Tin tưởng ngươi như thể... Vậy mà ngươi... Cổ ý...”

Phương Thăng Minh lắc đầu, nói: “Ta không phải cố ý chọc say đệ, khi đó là chính đệ mê rượu, lỡ uống say, hỏng chỉ... lại nói tiếp, cũng chính đệ chạy tới ôm ta trước.”

“Trình Dục, nói không chừng trong lòng đệ, cũng thích ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35

Edit + Beta: Snail

Trình Dục lạnh lùng liếc nhìn hắn, không nói lời nào.

Phương Thăng Minh cầm chén thuốc đưa y, ý bảo.

Trình Dục quay đầu sang chỗ khác, chỉ trốn tránh một chút, lại rất nhanh chuyển trở về, chắc là sợ Phương Thăng Minh lại dùng loại phương thức mớm thuốc kia, như trắng sẽ chặt tay, y ngẩng đầu, ừng ực ừng ực mà uống toàn bộ thuốc vào.

Phương Thăng Minh nhìn không được nở nụ cười, càng thêm tao nhã.

Trình Dục cầm chén thuốc đặt bên tay, lau lau môi, quay đầu đi nói nhỏ: “Lúc nào cho ta uống thuốc phá thai?”

Nụ cười của Phương Thăng Minh lập tức cứng lại, “Đệ vẫn muốn phá thai?”

“Ta là nam nhân, thân mình này của đệ đệ ta, cũng là nam nhân, nam nhân làm sao có thể sinh con? Làm sao ta có thể dùng thân thể đệ ấy sinh con? Sinh đứa nhỏ này ra, tương đương với biến tướng thừa nhận đệ ấy là một nữ tử...”

Phương Thăng Minh nhủ thầm, nói: “Rất có thể hắn đã chết.”

Trình Dục lạnh lùng nói: “Nếu đệ ấy không chết, nếu ta không biến thành đệ ấy, ngươi liền định giam cầm đệ ấy, ép buộc đệ ấy sinh con, sau đó lại ở bên ta?”

Phương Thăng Minh sớm biết y đã biết tất cả, nhưng bị nói trắng ra như vậy, vẫn cảm thấy có chút hoảng hốt, kể sách gần như thiên y vô phùng (*không che vào đầu được; áo tiên không thấy vết chi khâu*), nhưng lại xảy ra biến số lớn như vậy, “Dục đệ...”

“Ngươi đối xử với đệ ấy như vậy, hiện tại lại đối xử với ta như vậy, mấy mươi năm sau dưới cửu tuyền, ngươi còn mặt mũi nào gặp phụ thân ta?”

Phương Thăng Minh ôm chặt y, nói: “Nhưng hắn vốn phải chết... Chỉ ít ta để hắn sống lâu một lúc, đệ biến thành hắn, là trời cao chú định...”

Trình Dục cắn răng nói: “Lẽ nào trời cao chú định để ngươi làm nhục bọn ta? Trước đây ta nói ngươi cho đệ ấy thống khoái, ngươi lại làm như vậy? Sao ngươi không ngấm lại, nói không chừng bây giờ, chính là trời cao nghiêm phạt hai chúng ta. Nếu ta thật sự sinh con, ngươi muốn giải thích với bên ngoài thế nào?”

Phượng Thăng Minh không ngừng được nói: “Sẽ không, chúng ta cả đời hành hiệp trọng nghĩa, không giống...”

Trình Dục lắc đầu, nói: “Không có gì không giống. Người xấu làm một chuyện tốt, không thể thay đổi sự thật hẳn làm rất nhiều chuyện xấu, người tốt làm một chuyện xấu, cũng không thể thay đổi sự thật chuyện hẳn làm kia là chuyện xấu. Chúng ta đã chứng quân vô lâm đại sự nhiều năm như vậy, thị phi trắng đen nên biết rõ ràng, người cùng hung cực ác không phải có chỗ đáng thương sao? Nhưng không có nghĩa bởi vì họ đáng thương, liền không để ý chuyện bọn họ hại người?”

Phượng Thăng Minh nghiêm nghị nói: “Ta không có... hại người vô tội...”

Trình Dục nói: “Cho dù không vô tội, cũng không thể lạm dụng tư hình... Huống chi, ở trong lòng người, thì ra ta không vô tội?”

Phượng Thăng Minh nhắm nghiền hai mắt, nói: “Đệ vô tội... Ta vốn chỉ muốn một đứa bé, nếu đệ không chấp nhận ta, ta đành nhận mệnh, nhưng hiện nay đệ biến thành hẳn, có đứa nhỏ, chuyện lạ như thế, chẳng lẽ không phải ông trời tác thành?”

Trình Dục nói: “Nếu người và ta lưỡng tình tương duyệt, chuyện lạ như thế, mới là ông trời tác thành...”

“Chung quy là bởi vì đệ không thích ta...”

“...”

“Mình chủ đích xác dạy đồ đệ rất tốt, nhưng mà Dục đệ, đệ nên biết, tình là thứ khó khống chế nhất trên thế giới này. Năm đó Trình Sóc vì một nam nhân mà muốn hại đệ, không để ý tình nghĩa huynh đệ, nay ta cũng không còn cách nào, không còn cách nào buông tay, cũng chỉ có thể không để ý tình nghĩa huynh đệ, đại hội Võ Lâm sắp triển khai, hơn nửa lấy thân thể hiện tại của đệ... Nếu phá thai, chỉ sợ tổn hại khá lớn. Về công về tư, đệ cũng không thể bỏ đứa bé này.”

Trình Dục nhủ nhủ mảy, trong lòng biết nếu qua một đoạn thời gian nữa, rất có thể sẽ nảy sinh tình cảm, luyến tiếc đối với bào thai trong bụng, “Nếu không thì hoãn đại hội Võ Lâm lại...”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Edit + Beta: Snail

“Hoãn lại sợ là không được, nếu đệ thật sự để ý như vậy... Ta có thể thử xem...”

“...”

“Nếu không được, chỉ ít đệ lưu lại bé... lưu lại bé một đoạn thời gian, không vì bé, vì chính đệ, cũng vì đại hội Võ Lâm lần này, được chứ?”

“...”

“Dục đệ, đại cục làm trọng...”

Chậm rãi lộ ra nụ cười nhẹ, tựa như nghĩ tới bỗng dưng Trình Dục có chút không cam tâm siết chặt ngón tay. Trình Dục biết, biết đứa nhỏ này chỉ ít hiện tại không thể phá. Đại hội Võ Lâm thường thường phải mở hơn tháng, một khi phá thai vô công thân thể bị hao tổn, nếu muốn bù lại toàn bộ, chỉ sợ phải hơn một năm.

Nhưng mà, đại hội Võ Lâm ngoại trừ thương thảo tiến công dư đảng quét sạch chúng ngoài giang hồ, còn có tác dụng làm mờ mờ, nói không chừng cá lọt lưới của Kỳ Lan giáo không cam lòng thất bại sẽ xông tới. Trình Dục thân là Võ Lâm Minh Chủ, không thể đổ trách nhiệm cho người khác, tất phải xuất thủ. Nếu lộ ra chuyện vô công bị hao tổn, nhất định sẽ khiến người hữu tâm chú ý.

Phía sau cánh cửa khép kín, đang nhốt Trình Dục bên trong, không có khóa, nhưng Phượng Thăng Minh biết có ổ khóa vô hình đem y khóa chặt.

Trình Dục quan tâm nhất là gì?

Hiếu, tình, chính đạo.

Có lẽ quan tâm nhất, là hiếu. Trình lão minh chủ dạy y chính đạo, y liền tuân thủ nghiêm ngặt, dạy y phải lưu lại đời sau, tất phải chấp hành, y cũng tuân thủ nghiêm ngặt. Mà vô lâm, chính là trách nhiệm quan trọng nhất phụ thân truyền cho y. Trình Dục cũng không thể coi là người có đại mưu lược gì, y không quá thích thay đổi, có nơi nào đó còn hơi bảo thủ. Y muốn cần chặt đứt thì chặt đứt, không thể do dự không quyết đối với chuyện giữa hai người bọn họ, hẳn càng muốn bên một tâm luyến, khiến y trốn không thoát.

Mà bảo thủ của y, chính đạo của y, do dự của y, lương thiện của y, đều là lợi thế trong tay hắn.

Trong viện vẫn còn một cây hoa lê, bên cạnh liễu rủ lay động theo gió, có tư thế biếng nhác. Không phải mưa hoa còn rơi, không gió tự bay, những thứ này đều đã định trước, giống như Trình Dục đã được chú định thành như bây giờ, trong bụng còn có cốt nhục của hắn...

“Nhị trang chủ.” Một nam tử chẳng biết xuất hiện lúc nào, nửa quỳ xuống hành lễ, một thân hắc y, ngay cả khuôn mặt cũng bị che đi phân nửa, thấp giọng nói: “Thiếp mời đại hội Võ Lâm đều đã phát ra, Vô Thủy phương trượng cũng đã mở lớn sơn môn định ra thời gian trống để Thiếu Lâm tự làm nơi tiếp khách trước tiên, rất nhiều người đã từ bị muốn đến Phủ Văn sơn trang, nếu muốn trì hoãn, chỉ sợ...”

Phượng Thăng Minh thần nhiên nói: “Không cần trì hoãn.”

Nam tử này theo Phượng Thăng Minh và Trình Dục rất nhiều năm, đối với tâm tư của Phượng Thăng Minh ngược lại thấy rõ ràng, tuy rằng có chút nghi ngờ Trình Dục có biến thành Trình Sóc rồi hoại thai hay không, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Có cần diễn một màn trước mặt Trang chủ hay không?” Dù sao Phượng Thăng Minh vừa mới làm ra điệu bộ nửa dụ dỗ nửa trấn an Trình Dục. Tuy Trình Dục bị hấn dỗ, nhưng lẽ như sau đó cảm thấy không thích hợp, hơn nửa phát giác Phượng Thăng Minh lừa y, khẳng định lại tức giận, nói không chừng quỳnh lên, trực tiếp phá đứa nhỏ đi.

“Không, diễn trò ngược lại làm lộ chân tướng.” Phượng Thăng Minh rủ mắt, nói: “Chờ bọn họ lên núi, ván đã đóng thuyền, dù đệ ấy giận, cũng không làm được gì, đại hội Võ Lâm chấm dứt, Dục đệ có thai ít nhất ba tháng. Cho dù là nữ tử, ba tháng phá thai mạo hiểm cũng cực lớn, huống chi hiện tại thân thể đệ ấy bất tiện, không có đại phu dám động vào đệ ấy, Lưu thúc tuyệt không có khả năng đáp ứng, đệ ấy cũng không dám nói cho đại phu nào ngoài Lưu thúc ra...”

Nam tử nói: “Có muốn phái người trông coi Trang chủ.”

Phượng Thăng Minh trầm ngâm một hồi, nói: “Không, còn không biết vô công hiện nay của đệ ấy thế nào, nếu phát hiện, lại thêm rắc rối. Người đi bỏ trí nhân thù trước, để tránh dư nghiệt Kỳ Lan giáo đánh lên.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37

Edit + Beta: Snail

Trình Dục càng ngày càng thích ngủ.

Đây không phải là một điềm báo tốt, y nghĩ.

Từ khi dùng xong bữa tối cho đến hiện tại, cũng không biết đã ngủ bao lâu...

Mơ hồ mờ mắt, có thể thấy bóng dáng Phương Thăng Minh, hẳn không đốt đèn, sợ đánh thức y, cởi áo khoác ra, xốc chân lên chen vào, chiếm một nửa chiếc giường. Trình Dục nắm chân không muốn cùng người chia sẻ, rất bất mãn không muốn ngủ cùng một chỗ với kẻ mình đang chiến tranh lạnh.

Phương Thăng Minh dùng chút xảo kinh, Trình Dục nhện không được thả lỏng chân, để hẳn chui vào. Hắn vậy rất kiên quyết, y không có biện pháp nắm lấy chân nữa, vì thế đành thuận theo Phương Thăng Minh tiến vào ngủ.

Trước đây bọn họ ngủ cùng rất nhiều lần, trong lúc mơ mơ màng màng thế nhưng cũng vô pháp quá mức bài xích.

“Dục đệ...” Hắn nhẹ giọng gọi, tiến vào ngủ còn chưa đủ, lại vuốt ve gò má y.

Trình Dục không muốn để ý tới hắn, mơ mơ hồ hồ đáp lại một tiếng, “Humm?”

Phương Thăng Minh thấp giọng nói, “Đại hội Võ Lâm sắp bắt đầu, gần đây dường như đệ rất dễ mệt...”

“Không... Không mệt...” Trình Dục thì thào nói, vừa thì thào, vừa dần hồ hấp vững vàng, không phải y cố ý, chỉ là thật sự chống đỡ không được, cho nên lại thiếp đi.

Phương Thăng Minh vuốt ve mái tóc che phủ gương mặt, hôn một cái trên đôi gò má y. Trong thuốc dưỡng thai Lưu thức chuẩn bị, có thành phần an giấc, sẽ không tổn hại thân thể, cũng sẽ không tổn hại đến thai nhi, chỉ là vì tu dưỡng cơ thể mẹ, làm cho bọn họ càng thêm bình an, thuốc này chỉ ít còn phải uống một thời gian, chỉ có thể trùng hợp đến thời điểm đại hội Võ Lâm.

Ánh ban mai tờ mờ sáng, cổ tỉnh có người không thức thối, muốn vào Phủ Văn sơn trang, tới tìm phiền phức. Một khách không mời đến cầu kiến, hơn nữa tuyên bố không gặp được người trong trang, liền không đi.

Nghe được bọn hạ nhân báo ra tên của người kia, chân mày Phương Thăng Minh cau lại.

Trần An.

Trần An.

Là gã. *(Đại mẹ, thằng khốn tui ghét nhất truyện -_-)*

Nếu nói năm đó Trình Sóc đi vào tà đạo, kẻ này chính là đầu sỏ gây nên. Nếu không, nói không chừng bản tính Trình Sóc cũng không xấu xa đến thế, cùng Trình Dục đồng thai mà sinh, xấu xa lại có thể xấu xa cỡ nào? Trần An có thể biến người sợ chết như Trình Sóc thành một kẻ lòng dạ độc ác như vậy, cũng thật không dễ dàng.

“Nhị trang chủ... Ta muốn cầu kiến Trang chủ.” Về mặt Trần An nóng, còn có chờ mong, “Tiểu thư Trình Yên... không phải, Trình Sóc đã chết, lẽ nào bây giờ y còn không muốn gặp ta?”

Trong lòng Phương Thăng Minh không vui, nét mặt lại ôn hòa hòa nói, “Thân thể Dục đệ không khỏe, người không tiện gặp y.”

Trần An nói: “Chuyện năm đó, ta thật sự không ngờ hắn sẽ... hắn sẽ làm vậy, tuy rằng hắn hóa trang thành cô nương, nhưng ta biết Minh chủ bọn họ càng nhiều là vì muốn tách nam tử phải lấy vợ sinh con ra mới để hắn làm nữ tử, như vậy có thể cả đời không gã cũng sẽ không nhiều lời ông tiếng ve như nam tử, ta... ta vẫn xem hắn là thiếu gia, ta biết các người cũng xem hắn là thiếu gia. Ta không muốn cưới hắn, là vì ta thật sự không có cảm giác đối với hắn...”

Phương Thăng Minh hơi hơi mỉm cười, nói: “Nếu người không thích nam tử, sao lại nói với hắn người thích Trình Dục? Hắn hận Trình Dục, cũng là một tay người tạo thành, nếu không phải người nói những lời đó, tình cảm của hắn và Trình Dục vô cùng tốt, tuyệt đối không cần liên tiếp suýt bị hắn độc chết, khó lòng phòng bị.”

Trần An âm thầm nói: “Ta không ngờ hắn sẽ biến thành như vậy... Sao lại ngờ tới hắn chẳng những muốn làm nữ tử, tính tình cũng học nữ tử ghen tỵ ác độc...”

Phương Thăng Minh thần nhiên nói: “Hắn muốn làm nữ tử thì làm nữ tử, điều đó vốn cũng không sai, là chính hắn lựa chọn, dù sao vẫn tốt hơn muốn làm nam tử lại không thành. Người luôn miệng nói hắn là nam tử, không thích hắn, đào mắt lại thổ lộ lòng mến mộ đối với Dục đệ, chẳng lẽ không phải cố ý nhục nhã hắn? Tính tình của hắn vốn có chút cực đoan, người không dẫn đường thì thôi, còn muốn kích hắn, một tay tạo thành kết cục như thế của hắn, Trình Dục tuyệt không bằng lòng gặp lại người.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Edit + Beta: Snail

Lời này của Phương Thăng Minh cực kỳ trùng tim, hầu như từng câu đâm vào khiến gã đau đớn.

Trần An vội vàng nói: “Ngày đó ta say rượu, ta thật sự không phải cố ý nói ra tâm ý, huống chi ta không thích hắn, làm sao ta có thể lừa hắn nói mình thích hắn?”

Phương Thăng Minh thấy gã còn chưa từ bỏ ý định, lạnh nhạt nói: “Trong lòng Dục đệ vĩnh viễn không có người, cho dù người trở về cũng vô dụng. Đại hội Võ Lâm lần này, nếu người an phận thì thôi, còn như làm ra chuyện gì, đừng trách ta không niệm tình cũ.”

Trần An cười khổ một tiếng, nói: “Nhị trang chủ, ta chỉ là nghe được tin tức, vạ dấm chạy tới muốn gặp Trang chủ một lần...”

“Ta nói rồi, Trình Dục sẽ không gặp người.”

Mấp máy môi, Trần An không khỏi nói: “Chẳng lẽ không phải vì Nhị trang chủ yêu Trang chủ, thậm chí trong lòng có tư tâm?”

Ánh mắt Phương Thăng Minh bỗng nhiên sắc nhọn, vừa sắc như đao lại sâu xa như màn đêm, sắc bén đến gần như muốn đâm thủng Trần An.

Trong lòng Trần An giật mình, lui về sau một bước, mồ hôi trên trán không ngừng rơi, vụn vụn không ngờ tới Phương Thăng Minh luôn là nhân vật ôn hòa lỗi lạc, có ngày thoát nhìn lại khiến người sợ hãi như thế.

“Có hay không có tư tâm, cũng không liên quan đến người, y sẽ không gặp người thì nhất định sẽ không gặp người...” Quay người qua, tay áo tung bay, phất tay một cái, chút tình cũng không lưu lại, “Về sau Phủ Văn sơn trang sẽ không thông tri tin tức của người, người cũng không cần đến nữa.” Đi thong thả vào trong sơn trang, trực tiếp sai người đóng cửa lại. Đây căn bản là nói chuyện cũng không muốn nói với gã, trực tiếp cho gã cạnh bể môn.

Trần An bị tức đến sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa hôn mê luôn, lúc trước gã được Trình Dục cứu, mà Phụng Thăng Minh là được Phù Vân sơn trang nuôi dưỡng, đều ăn nhờ ở đậu, cổ tình Phụng Thăng Minh cùng Trình Dục có thể hòa thuận khăng khít, ngày trước có Trình Sóc ngăn trở, hiện nay thật vất vả có cơ hội tìm tới Trình Dục lần nữa, gã nhất định phải thành công.

Âm thầm trầm ngâm, người không chịu để ta gặp Trình Dục, rõ ràng là sợ Trình Dục mềm lòng với ta, ta nhất định phải gặp y.

Đi đến một chỗ tường vây bên ngoài Phù Vân sơn trang, màu sắc tường vây bên này tương đối tối tăm chút, tuy cách mười năm Phù Vân sơn trang đều sẽ tu sửa đơn giản một lần, nhưng bởi vì bị ăn mòn, vẫn sẽ có dấu vết năm tháng lưu lại.

Tường vây cao hơn ba trượng, không có ổ chó, mà khinh công của gã cũng không có khả năng cầm cự giúp gã từ tường vây đi vào. Trần An trực tiếp từ cây trồng một bên leo vào, leo lên ngọn cây, lợi dụng trọng lực tự thân ép cong cành cây, cầu lên mép tường rào...

Ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trên bàn dài, mặt trời lên cao đến đỉnh đầu, Trình Dục buông sổ sách xuống, xoa xoa huyết thái dương, y lại cảm thấy rất buồn ngủ, buồn ngủ muốn đòi mạng. Trước kia thời điểm bận rộn nhất, mỗi ngày không ngủ được một canh giờ, nhưng vẫn cưỡng ép tỉnh táo, xử lý yêu vụ vẫn có thể chống đỡ, hiện tại đừng nói một canh giờ, mỗi ngày y đều ngủ ít nhất năm canh giờ, nhưng lại vẫn rất buồn ngủ. Mà Phụng Thăng Minh đã không phân trần lấy đi đại bộ phận thứ phải xử lý.

Là bởi vì đùa nhỏ?

Trình Dục xoa xoa bụng mình, tay dừng một chút, lại buông xuống. Không có vẻ gì đáng nghi, cho dù là chính y, cũng là khi vận nội lực mới cảm thấy vùng dưới bụng không thích hợp.

Sự vụ xử lý không sai biệt lắm, lại ngủ một hồi đi...

Không cách nào ngăn cản ý tưởng này xoay quanh trong đầu mình, Trình Dục đến phòng ngủ, nằm lên giường. Y ngủ một giấc, liền sét đánh cũng không dậy, may mà chỉ có Phụng Thăng Minh tiến vào...

Phụng Thăng Minh sẽ không âm ỉ khi y ngủ, nhiều lắm chỉ giúp y đắp chăn...

Trần An lên vào phòng Trình Dục, phụ cận chỗ vách tường đó chính là gần phòng ngủ Trình Dục, lúc trước Trình Sóc cũng từ đó chạy trốn. Kỳ quái là, lúc này nên là lúc thay ca, nhưng lại không có bao nhiêu người.

Lợi dụng thói quen tránh đi những người đó, đóng cửa lại, thần không biết quỷ không hay, gã dự định ở chỗ này chờ Trình Dục đến, có điều không nghĩ tới, Trình Dục thế nhưng đã ở trong phòng.

Không những ở, hơn nữa còn nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Edit + Beta: Snail

Trình Dục bị bệnh.

Trần An nghĩ.

Lúc phát giác Trình Dục nằm trên giường, gã đã chuẩn bị tốt tâm lý bị y phát hiện rồi đuổi ra ngoài. Chuyện gần chớ đánh mèo nhất mà y từng làm, chính là đối với gã, Trình Sóc vì gã mà bỏ đi, vì gã không cưới hẳn mà bỏ đi. Nhưng mà chuyện tình cảm, làm sao lại có khả năng có thể không chế? Nếu có thể khống chế, vậy không còn gọi là tình cảm nữa.

Đi đến bên người Trình Dục, Trình Dục như cũ không tỉnh lại, Trần An kinh ngạc nhìn y một hồi, chỉ cảm thấy tim đập vô cùng nhanh... Có thể sờ y không? Y vẫn không tỉnh lại, chắc là hôn mê, hoặc là... Là tình huống gì khác, nhưng nói không chừng có thể sờ sờ, nhất định có thể sờ... Gã khát vọng y đã bao lâu rồi?

Trần An đưa tay ra, cũng không dám sờ nơi khác, trực tiếp đụng đến tay Trình Dục. Lúc trước gã từng chạm vào tay Trình Dục, là gặp may, tay Trình Dục cốt cách rõ ràng, vân da nhẵn nhụi, bàn tay bởi vì luyện võ mà thô ráp, đối với người tập võ mà nói, vô cùng hoàn mỹ...

Trình Sóc không luyện võ trong thời gian rất dài, ở trong trang chưa từng nếm khổ, vì vậy tay rất mềm mại.

Trần An niết tay Trình Dục một chút, Trình Dục vẫn không tỉnh, gã cau mày, cảm thấy đôi tay này có chút giống Trình Sóc.

“Nhị tiểu thư...?” Gã nhẹ giọng hỏi.

Trình Dục không phản ứng, người luyện võ, làm sao có thể không có tính cảnh giác như vậy?

Trong mắt Trần An xuất hiện làn sóng hoảng sợ, chỉ cảm thấy tim muốn ngừng đập, trong lòng gã có một ý tưởng, nhưng cũng không dám suy nghĩ sâu xa. Chỉ bằng vào một đôi tay, cũng không dám kết luận, nắm mạch đập Trình Dục, phát giác thân thể Trình Dục hướng âm, hoàn toàn không giống với lúc trước, trong lúc nhất thời trong lòng tràn đầy đau đớn, đây là Trình Sóc... đây là Trình Sóc... Nội lực Trình Sóc luyện là âm tính, Trình Dục luyện là dương tính. Không phải Trình Dục...

Không phải nói Trình Sóc đã chết sao? Chẳng lẽ Phụng Thăng Minh đánh tráo hai người bọn họ, hại chết huynh đệ chí giao, chỉ vì... chỉ vì mỹ sắc?

Trần An nghĩ tới chỗ này, hốc mắt đỏ lên, trực tiếp lay tỉnh Trình Dục, “Người... Người... Người đứng lên cho ta!”

Có người đẩy y, Trình Dục miễn cưỡng mở mắt ra, sau khi nhìn rõ người tới trong nháy mắt ép buộc mình tỉnh táo lại.

“Trần... An?” Trình Dục chần chờ nói. Năm đó vì tìm Trình Sóc trở về, do mẩu thân làm chủ, để Trần An rời khỏi Phù Vân sơn trang, đưa tiền cho gã nghỉ việc, khiến gã đi nơi khác, để tránh khỏi Trình Sóc vì gã mà gây rối...

“Bốp” Trần An quăng cho y một cái tát.

Trình Dục bị đánh cho ngầy người, trong nhất thời còn tưởng rằng mình đang nằm mơ. Trên thực tế, gần đây y luôn cảm giác mình đang nằm mơ, cho dù khi xử lý yêu vụ cũng cảm thấy hoảng hoảng hốt hốt, giống như uống nhầm thuốc vậy, hoài nghi trong thuốc dưỡng thai Phụng Thăng Minh hạ cái gì, nhưng trong sách thuốc lại có nói qua triệu chứng như vậy...

“Người... Người... Người...” Trần An chỉ vào y, giọng nói bị thương lại tựa như không nói ra lời, “Người có còn chút liêm sỉ nào hay không?”

Toàn thân Trình Dục chấn động, hai chữ “liêm sỉ” đâm trúng tâm khảm y, thân đang hoài thai, lại là đứa nhỏ của huynh đệ tốt chính mình, dưới cừu hận, nếu cha mẹ biết, không biết sẽ thương tâm khổ sở dường nào, nay ngay cả người quen cũng nói như vậy, giấc mộng này thực sự là thật...

“Từ nhỏ ta đã biết người bị kiêu căng phá hủy! Minh chủ bọn họ kén gat đi bị mất thân thể người, để người làm một tiểu thư được cung chiều, nghiêm khắc gấp bội với đại ca người, cho dù Minh chủ ông ấy cũng sẽ lên lên đến thăm người, thuận theo người, người thì tốt rồi, lúc nhỏ cần quấy cũng cho qua, lớn lên biết thân thể chính mình, còn muốn hại ca ca người, hiện nay người thật sự hại chết y, người có biết lúc trước người hạ độc y, Minh chủ phản nộ! Y còn nói ‘Nếu hại người khác con không mở miệng biện hộ được, thế nhưng là chính con, mong rằng phụ thân tha thứ’, nói người có nổi khổ tâm... Người cho rằng trước khi chết Minh chủ không định quân pháp bất vị thân sao?! Ngoại trừ Trình Dục người còn thiếu chút nữa hại chết ba người hầu! Nếu không phải y cầu xin, người đã sớm chết!”

Trình Dục nghe hơn phân nửa, không khỏi nói: “Ta...”

Trần An không muốn nghe y nói chuyện, lặng quăng một cái tát, Trình Dục ngã ở đầu giường, đầu đập vào bàn. Khiến người kinh hãi chính là, lúc này y không có chút khí lực, ngay cả gã đánh y cũng không tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit + Beta: Snail

“Người nói xem người làm sao xứng đáng với Minh chủ bọn họ!”

Trình Dục ho khan nửa ngày, gần như muốn ho ra cả phổi, “Ta... Ta không phải Trình Sóc...”

Trần An nào tin được? Ánh mắt đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Người nghĩ rằng ta không nhận ra người sao? Người đừng quên người từng ôm ấp yêu thương ta, ta nhận ra được người.”

Trình Dục ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chăm chăm gã, nói: “Lẽ nào một chút trách nhiệm người cũng không có? Lúc trước hần vừa biết thân thể mình dị thường, tâm tình bất thường, người lại cố tình ở thời điểm kia đối với hần... ăn nói xằng bậy...”

Trần An cá giận nói: “Chỉ ít là ta nói thật!” Gã nói, nhớ tới Minh chủ phu nhân từng khẩn cầu gã đối xử thật tốt với Trình Sóc, sau này càng bởi vì gã nói thích Trình Dục mà trực xuất gã khỏi cửa, tựa như càng thêm phần nộ, “Dựa vào cái gì! Các người những danh môn chính phái này, chẳng lẽ chỉ quan tâm cái gì đạo đức cái gì lễ nghi... Ta một mực thích ca ca người, không thích người, không muốn cưới người, vậy thì thế nào?”

Đồng tử Trình Dục hơi co lại, vụn vụn không ngờ Trần An vậy mà lại có loại tâm tư này với mình. Y cho rằng Trình Sóc muốn giết y, là vì ngày đó hần biết thân thể mình không lâu, y lại dạy hần kiếm pháp, trong thời gian ngắn hần không học được nên đi nhầm đường. Mà ngày đó Trần An say rượu, không biết vì sao, rất không có nhân lực nói với Trình Sóc rằng Trình Dục học bộ kiếm pháp này chỉ dùng chút thời gian, khơi dậy tâm lý phản nghịch của hần...

Sao lại thế... Sao lại thế...?

Ngày thường tính tình của y cũng không cợt nhả, luyện võ cũng thành thành thật thật mà luyện, tuy rằng thân mật với Phụng Thăng Minh chút, nhưng cùng người khác ngay cả nói chuyện cũng không nhiều. Làm sao Trần An lại nổi lên loại tâm tư này với y?

“Người giết hần... Người hại chết hần...” Trần An càng nói càng khó chịu, nhìn quanh hai bên một hồi, tìm được giá cắm nến ở một bên, tháo chụp đèn bên ngoài cùng ngọn nến xuống, lộ ra đồ vật bên nhon phía dưới.

Thân thể Trình Dục cứng đờ, nói: “Người muốn động thủ giết người?”

Trần An nói giọng khàn khàn: “Ta giết người, báo thù cho y.”

Trình Dục rũ mắt xuống, khi mở miệng nói tiếp, đã là âm điệu Trình Sóc, “Tiểu An, chẳng lẽ huynh thật sự tàn nhẫn đến vậy? Lúc trước ta với huynh, lẽ nào một chút tình cảm cũng không có? Vì sao trước đây huynh không đến tìm ta? Một chút huynh cũng không mềm lòng? Rõ ràng huynh vẫn luôn bên cạnh ta, vì sao không thích ta, vì sao lại coi trọng đại ca? Đại ca y... là một nam nhân.”

Trần An cười khổ nói: “Nếu không phải bộ dáng người giống y như đức, có lẽ ta sẽ động tâm với người... Nhưng mỗi lần tiết trời nóng bức Trang chủ phải đứng trung bình tản hơi nắng cả ngày, Minh chủ nghiêm khắc với y như vậy, phu nhân cũng không dám nuông chiều y, ta đều đau lòng vì y, so ra, ở mặt ngoài Minh chủ không thân thiết với người, nhưng cũng sẽ len lén đến thăm người, ôm người, phu nhân cũng xem người là nữ nhi mà cưng chiều, bọn họ cảm thấy hổ thẹn với người, lại cảm thấy ca ca người là trưởng tử ở mặt ngoài lại là con trai độc nhất, cho nên... cho nên... Người lấy lòng ta, ta không hần là không động tâm, nhưng nhìn người, ta liền sẽ nghĩ vì sao người không phải ca ca người, vì sao bộ dạng hai người các người giống nhau như thế, vậy mà tính cách lại không hề giống nhau, càng nghĩ càng không phục, càng nghĩ càng không thể nào tiếp thu được, nếu như là y, ta nhất định cưới. Mẹ hiền hay làm hư con, nghiêm khắc giáo dục khiến y hiền lành lương thiện, cưng chiều người lại khiến người...”

Trình Dục nói: “Có lẽ đôi khi đích xác ta càng quấy một chút, nhưng không phải ta thật sự muốn hại ca ca ta.”

Trần An nói giọng khàn khàn: “Người có thể thoải mái trước đây hạ độc chạy trốn là chuyện giả vờ, vậy hiện tại thì sao? Hiện tại người giải thích thế nào? Ta giết người, cũng coi như tích đức cho người, phu nhân chính là bị người làm tức chết, bây giờ ta giết người, người còn có thể đến âm phủ bồi tội với bọn họ...” Gã giờ giá cắm nến lên. Hướng Trình Dục đâm tới.

Trình Dục đỏ mặt hết, nhớ tới phụ thân lúc ra đi tuy từng nói bốn chữ ‘Quần pháp bất vị thân’, lại không nói rõ, y cũng liền án binh bất động, mẩu thân cưng chiều A Sóc nhất, lúc gần đi, cũng nắm lấy tay y, rõ ràng hơi thở đã hỗn hển, lại gượng ép chống đỡ, chảy nước mắt nói một câu cuối cùng, “Dục nhi, con giúp ta... giúp ta diệt... Kỳ Lan giáo, giết đệ đệ con... không được lưu tình... để nó không làm bậy được nữa!”

Kỳ Lan giáo đã diệt, Trình Sóc đã chết, người thân của y, không ai còn trên đời này nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit + Beta: Snail

Trước mắt thoáng mờ hồ, không có nửa phần khí lực phản kháng.

Hôm nay, xem ra hần phải chết không thể nghi ngờ...

Trong lòng lóe lên ý nghĩ này, bỗng nhiên nghĩ đến, lại là Phụng Thăng Minh... Nếu mình chết, sợ rằng hần sẽ rất thương tâm đi...

“Keng” một tiếng nhỏ, một thanh kiếm từ một bên đâm tới, gọt đi ba ngón tay của Trần An, đem bàn tay đóng vào bàn nhỏ bên giường. “A” Trần An hét thảm một tiếng, Phụng Thăng Minh đánh gã bất tỉnh trên mặt đất, tức giận chặt vắn người ngồi tựa vào đầu giường kia.

“Đệ không tránh?!”

Hần hần như đã vô cùng phần nộ, nếu không phải trong lòng trống rỗng, không yên lòng chạy đến đây nhìn xem, chỉ sợ Trình Dục sẽ chết đi như vậy, y thật sự không muốn sống nữa? Không muốn tự sát rơi vào kết cục thành đũa con bất hiếu coi thường tính mạng, cho nên khi người khác giết y y không tránh?

Trình Dục gạt gạt tay, muốn nâng lên, cánh tay nặng được bất quá mấy tấc, lại nhịn không được chút lòng đỏ tươi tràn ra khóe miệng, nôn ra mấy ngụm máu.

“Dục đệ!” Phương Thăng Minh kinh hãi, vội vàng tiếp được y sắp từ trên giường ngã xuống, trên mặt Trình Dục còn dấu tay bị tát, hai mắt nửa khép nửa mở, nhìn thứ đó tui trên mặt đất, bình tĩnh đến mức khiến trong lòng người ta sợ hãi, “Xem ra, đến thời điểm rồi, ta cũng nên đi... Bọn họ đều ở dưới đó chờ ta, kỳ thật ta sớm nên đi, lưu lại lâu chung quy chỉ gây thêm thị phi...”

“Đệ cảm miệng cho ta! Người đến! Tìm Lưu thúc tới đây cho ta!”

“Dạ! Nhị trang chủ.”

Bị mệnh mệnh ẩn chứa nội lực kinh động người hầu vội vàng ứng tiếng, phi thân tìm người.

Lại có máu tươi chảy ra từ khóe miệng Trình Dục, tìm Phương Thăng Minh đập thành thạch, không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra, kéo y vào trong lòng, muốn lau đi máu tươi bên miệng y, nhưng tay lại run run không dám chạm vào.

“Thăng Minh, trước khi chết, ta muốn cầu huynh một chuyện...”

“Cảm miệng! Ta không muốn nghe.” Thống hận y đơn giản nói chữ ‘chết’ ra khỏi miệng như vậy, càng thêm thống hận y không chút quyền uyển với mình. Mấy ngày qua khó có được lúc tĩnh táo ôn hòa nói chuyện với hắn, lại là do có chuyện muốn cầu hắn.

“Phù Vân son trang... Vô lâm... Vô sau liền giao cho huynh... Đừng trái di huấn phụ thân... Xứ lý thật tốt...” Trình Dục không để ý hắn trách cứ, chậm rãi nói như cũ.

“Ta nói ta không nghe, nếu đệ chết, ta sẽ không chính lý cục diện rồi rắm đệ lưu lại.”

“Trần An cho rằng ta là Trình Sóc, hại chết ta, muốn báo thù mà thôi, huynh đừng giết gã... Đại hội Võ Lâm sắp tới, tin tức xấu không thể khinh truyền, ta cho phép huynh giữ kín không phát tang, chờ sau khi đại hội kết thúc mới chôn ta, để ta nhập thổ vi an...”

Phương Thăng Minh hôn chặn cánh môi nhuộm máu của y, cạy răng y ra, nếm được mùi máu tươi rất nặng bên trong, hắn chỉ hôn một chút, cũng không dám làm sâu hơn, không phải vì không quen vị máu tươi tanh ngọt kia, mà là sợ biết y đến cùng chịu đựng không nổi ra bao nhiêu máu...

Trình Dục cảm nhận được hắn bị thống rất nặng, hao hết khí lực ôm lấy lưng hắn vuốt ve, nhận thấy được trên mặt ẩm ướt, Phương Thăng Minh vội đầu vào cổ y, nước mắt hắn thấm ướt vạt áo y.

“Xin lỗi...” Trình Dục bỗng nhiên nói. Y đột nhiên nhớ tới một lần nghịch ngợm duy nhất trước đây, là cùng Phương Thăng Minh vụng trộm xem thoại bản phong hoa tuyết nguyệt, trong thoại bản thư sinh vì tiểu thư mà tương tư thành bệnh sắp chết, tiểu thư cảm niệm ân tình cùng si tình của hắn, cuối cùng cùng hắn nên nghĩa vợ chồng, cộng phổ uyên ương, nhưng hai người bọn họ lại bất đồng. “Thăng Minh, ta vẫn xem huynh là đệ đệ, thật sự không thể đáp lại tình cảm của huynh, thần chí thần tiên ý trời người, nếu ta là nữ tử, không phải con cháu Trình gia, ta nhất định đồng ý làm vợ huynh... Kiếp này đã như thế, về sau huynh nên đi tìm cô nương tốt... Nếu kiếp sau ta thành nữ tử, hoặc là con cái gia đình bình thường, mặc kệ trời cao an bày thế nào, ta đều cùng huynh thành vợ thành chồng...”

“Ta không muốn đệ cho ta hứa hẹn kiếp sau gì cả, ngay cả kiếp này đệ cũng không muốn cho ta, còn nói kiếp sau cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Edit + Beta: Snail

Trình Dục cố hết sức nói: “Kiếp sau... Kiếp sau ta thật sự...”

Phương Thăng Minh ngắt lời y, nghen ngào cười thâm nói: “Ngay cả lừa gạt ta đệ cũng không nguyên, không chịu nói đệ thích ta, có lẽ đệ đối với ta thật sự không có nửa phần tình ý, kiếp này ta muốn cầm tù đệ còn không giữ được đệ, cho dù kiếp sau, sợ cũng như vậy.”

Hắn nắm đôi tay lạnh như băng của Trình Dục, một tay đặt trên lưng y không ngừng đưa nội lực vào, Trình Dục âm thầm buông mả, muốn tránh thoát, nếu y là nữ tử, Phương Thăng Minh yêu y như thế, y tất nhiên tâm đối tâm lòng đáp lòng, nhưng nếu là hiện tại, y ở bên Phương Thăng Minh sẽ làm nhục gia phong Trình gia, huống chi cho dù y bị đá động, đều không quản những thứ này, vậy cũng phải phụ hắn...

Nội lực tiêu tán rất nhanh, huyết dịch nghịch lưu, chính là trạng thái tiêu vong, lúc này nếu đáp lại Phương Thăng Minh, coi như hắn sẽ không nhất thời ý loạn tinh mê lẫn quần trong lòng trực tiếp chết chung với mình, vậy cũng hại hắn trọn đời nhớ đến, càng khó cùng người khác thành gia lập thất.

“Vô dụng...” Trình Dục nói, “Thân thể của ta, ta tự mình biết.”

Từ trước đến nay Trình Dục sẽ không ăn nội lung tung, trong lòng Phương Thăng Minh nôn nóng, chỉ muốn làm mình thêm bị thâm chút, khiến Trình Dục thấy đáng đáp khổ sở thể thâm như vậy của mình sẽ không đành lòng rời đi, y mềm lòng nhất, nhất định sẽ mềm lòng, chỉ cần y có ý chỉ lưu lại, chịu qua một lần này, sau này nhất định sẽ không tìm chết, cho dù hắn giam cầm y, cũng là như vậy. “Nếu đệ đi như vậy, ta liền đi theo đệ, đệ mắng ta đánh ta, ta vẫn muốn theo đệ. Đến dưới đó rồi, xem đệ nói thế nào với Trình bá phụ.”

Trình Dục một hơi cũng không lên nổi, suýt chút nữa bị tức đến hôn mê, “Huynh... Ngay cả chuyện nhỏ này huynh cũng không muốn thành toàn cho ta sao?”

“Ta thành toàn cho đệ, ai lại thành toàn cho ta?”

“Lão Lưu bá kiển Nhị trang chủ!” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến âm thanh Lưu thúc, giống như có ý quấy rầy hai người đang nói chuyện phía trong cánh cửa.

Phương Thăng Minh buông màn, đỡ Trình Dục nằm xuống, đập Trần An vào dưới sàn, nói: “Tiến vào.”

Lưu thúc bước vào phòng, đầu tiên xông vào mũi là một mùi máu tanh, cau mày đi đến trước giường, cung kính nói: “Nhị trang chủ?”

Phương Thăng Minh nắm cổ tay Trình Dục ra cho ông bắt mạch, ngón tay Lưu thúc chạm vào mạch, bất quá trong nháy mắt, sắc mặt liền trở nên có chút ngưng trọng: “Nhị trang chủ, rốt cục nàng là ai?”

Phương Thăng Minh nói: “Sau này ông sẽ biết.”

Việc này hắn không muốn gạt Lưu thúc, ban đầu hắn chỉ nghĩ ngày nào đó Trình Dục sinh con, đến khi ấy Lưu thúc nhất định sẽ biết, chẳng qua việc này giải thích phiền phức, còn không bằng đợi đại hội Võ Lâm chấm dứt lại đi giải thích.

Từ trước đến nay Lưu thúc tôn trọng hắn, nghe vậy cũng không tìm tòi nghiên cứu thêm, càng không định vén màn lên, nam nữ thụ thụ bất thân, nếu như nhìn thấy cái gì, chỉ sợ chính ông cũng ngượng ngùng, “Nhị trang chủ.” Ông dùng ánh mắt ra hiệu, ý bảo Phương Thăng Minh ra ngoài nói.

Phương Thăng Minh đợi không kịp, nói: “Ông có thể nói thẳng ở đây.”

Do dự một chút, Lưu thúc nói: “Đường như nàng luyện tà công, hấp thu rất nhiều nội lực khác nhau, nhưng nội tức không tương ứng với người, không cách nào tiêu hóa cho bản thân sử dụng, đành phải tồn trữ trong đan điền áp chế, hiện nay bởi vì uống thuốc, nội lực bị thái nhi dẫn động tiến nhập cơ thể, lại theo ký kinh bát mạch của cơ thể mẹ tuần hoàn nhiều lần, nội lực tăng vọt, kinh mạch bị kéo căng, cơ thể mẹ nhất thời ăn không tiêu, thái nhi cũng chịu không nổi, không ngừng trở thành trung gian đem nội lực phun ra, cho nên tổn hại đến thân thể...”

“Nhưng có biện pháp giải trừ?”

“Trang chủ và Nhị trang chủ nội lực thuần dương, dùng Thuần dương tâm pháp ứng phó là có thể dẫn nội lực ra, chỉ có điều nếu dùng tâm pháp hóa giải, nội lực này... không thể lại thuộc về nàng. Mà nếu để nàng luyện tâm pháp kia, nữ tử không có tình nguyện trừ khử, cũng là thương thân...”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Edit + Beta: Snail

Bí cực sinh vui, thay đổi tới quá nhanh, chính Phượng Thăng Minh cũng cảm thấy có chút đứng không vững, trầm mặc điều đình tâm tình một hồi lâu, hần mới mở miệng nói: “Lưu thúc, ông đi sắc chút thuốc có thể giúp y đi, ta giúp y dẫn nội lực ra trước.”

“Nếu như không hiểu tâm pháp, e rằng cũng chỉ có thể ngăn cản đau đớn trong chốc lát, nội tức của nàng quá mức hỗn loạn.”

“Ta sẽ chậm rãi đề y luyện...”

Phượng Thăng Minh lại muốn nâng luyện công pháp kia?! Lưu thúc lộ vẻ giật mình, chỉ cảm thấy kinh hãi không thôi, võ học Phượng Thăng Minh luyện có vài phần bất đồng với Trình Dục, nhưng đại thể vẫn là không sai biệt lắm, chẳng qua năm đó lão Minh chủ đem võ công của mẫu thân Phượng Thăng Minh thêm vào chút, cộng thêm còn có võ học Thiếu Lâm làm phụ.

Võ công tâm pháp trọng yếu bậc nào, sao hần lại nguyện ý cho một người ngoài?

Ẩm thâm sinh nghi, đi ra cửa rốt cục vẫn không buông xuống được, nửa đường quay lại, len lén trốn ở một bên, chỉ thấy sau một lúc lâu, một người hầu nửa khoác nửa ôm một người đang hôn mê ra ngoài, dường như đi về hướng địa lao.

Lưu thúc ngạc nhiên nghi ngờ, các loại hoài nghi xoay chuyển trong lòng, tỷ như vì sao lần này bọn họ vẫn ở trong phòng Trình Dục, tỷ như người kia là ai, vì sao tựa như bị thương nặng kéo ra ngoài. Tỷ như Phượng Thăng Minh cùng Trình Dục hòa hợp như vậy, vì sao gần đây đều không thấy hai người bọn họ tụ chung một chỗ nghỉ ngơi tán gẫu...

Nói không chừng người bị kéo đi kia biết được đủ loại kỳ quái trong này. Hay là Trang chủ cùng Nhị trang chủ thực sự bị nữ tử kia mê hoặc, phạm phải sai lầm lớn nào đó.

Đi tới phòng bếp sắc thuốc, Lưu thúc thăm hạ quyết tâm, nhất định phải đến địa lao một chuyến. Nếu người bên trên phạm sai lầm, người khác đều có tư cách cùng nghĩa vụ sửa chữa cho đúng – Trình lão minh chủ đã nói như vậy.

Sức nóng khiến tóc mai phe phẩy, nội lực tức áp nóng rực dẫn đường trong kinh mạch nghịch lưu, chậm rãi đưa chúng trở về quỹ đạo, sau khi trở lại quỹ đạo, lại theo chỗ bàn tay dán vào dẫn nhập trong cơ thể Phượng Thăng Minh. Âm áp so với ánh mặt trời còn muốn âm áp hơn.

Trình Dục mở mắt, hơi hơi nghiêng đầu, không cần nhìn, liền biết Phượng Thăng Minh sau lưng có bao nhiêu chuyên chú.

Lúc trước võ công của y cao hơn Phượng Thăng Minh, Trình Sóc luyện võ thời gian ngắn, mục đích đều chỉ là vui chơi đùa giỡn, võ công thấp hơn bọn họ rất nhiều. Trách không được khi đó cảm thấy nội lực trong cơ thể Trình Sóc không bình thường, vận chuyển tâm pháp có thể kiên trì tiêu chu thiên kế tiếp, còn tưởng rằng Trình Sóc ăn linh đan diệu dược gì, cho nên áp súc ở đan điền không cách nào sử dụng, thì ra lại là lấy từ chỗ người khác.

Hần giết nhiều người như vậy, không phải đơn thuần vì tàn bạo trút giận, mà còn có mục đích khác...

Cái này có tính là hơi chút vận vẹo không?

Nội lực không phải xấu, chỉ xem người dùng. Hiện nay toàn bộ đưa cho Phượng Thăng Minh, cũng không tính là chuyện xấu. Từ trước y đã có ngộ tính, ký ức cùng kinh nghiệm, muốn luyện công lực trở lại như trước đây cũng phải mấy năm, rèn luyện thân thể gần cốt càng thêm khó, lấy thân thể Trình Sóc để chủ trì võ lâm, sợ lỏng có dư mà lực không đủ.

Nên thoái vị rồi, từ nay về sau y có thể phụ tá Phượng Thăng Minh, nếu sợ càng thêm dây dưa, cũng có thể trực tiếp chạy trốn, không lưu lại son trang...

Nội lực đi một lượt, sắc mặt Trình Dục hồng nhuận hơn chút. Phượng Thăng Minh ôm y vào trong ngực, thấy mắt y mở to, ánh mắt điềm tĩnh, nhưng âm u thăm thẳm, không khỏi nói: “Đệ đang nghĩ gì vậy?”

Trình Dục nói: “Ta đang nghĩ lúc nào thoái vị...”

Phượng Thăng Minh trầm giọng nói: “Vì sao muốn thoái vị? Đệ sẽ tốt lên rất nhanh.”

“Nếu không cần thận có người tới khiêu khích, người trong tà phái tới quấy rối son trang, ta thân là Minh chủ, đánh không lại bọn chúng, sẽ ném đi mặt mũi chính phái, ảnh hưởng sĩ khí.”

“Có ta ở đây.”

“Người ở thì có tác dụng gì. Người trong võ lâm cũng cho qua, đại đa số dân chúng chỉ biết người thua là Minh chủ, sẽ cảm thấy trong chốn võ lâm võ công ‘tốt nhất’ đều đánh không lại tà phái, cho dù nhân sĩ tà phái chưa chắc sẽ quấy rối bọn họ, bọn họ cũng sẽ cảm thấy ngày lành của mình sắp chấm dứt, hoang mang rối loạn, bọn họ không hiểu cong cong vẹo vẹo, lo lắng rất đơn thuần!” Khẩu khí Trình Dục có chút chống đối, mặc cho ai vừa làm tốt chuẩn bị từ vong, hơn nữa ‘trước khi chết’ còn biểu đạt hai loại tinh cảm ‘tha thứ’, ‘xin lỗi’ với đối tượng đang chiến tranh lạnh, đều sẽ hận không thể làm lại một lần, chính mình chưa nói qua những lời này mới tốt.

Phượng Thăng Minh nghe khẩu khí của y, không chút để tâm y trách cứ, chỉ cảm thấy hơi thờ y đã dồi dào, nhất định sẽ không đi gặp Diêm Vương, ông trời đối với hần không tệ, mừng vui hiện trên đuôi lông mày, nhin không được tại môi y hôn một cái. (^_^)

Trình Dục không ngờ lúc này hần còn có tâm tư khinh bạc, sừng sốt, giận dữ nói: “Người!!”

Phượng Thăng Minh vội vàng nói: “Diêm ấy đệ không cần lo lắng, ta sẽ không để bọn chúng dám đến khiêu khích.”

Trình Dục tuyệt không chịu hần lấy lòng, nghiêm mặt như cũ.

Phượng Thăng Minh không nhìn sắc mặt y, chỉ cảm thụ độ ấm đang ôm trong lòng. Trình Dục đã tốt lên không sai biệt lắm, thể nhưng y ở trong ngực hần, lại thành thói quen, không giống lúc trước ôm lâu một lần sẽ gây ngứa một lần, mặc kệ gây ngứa thoát ra được hay không đều muốn biểu đạt y không vui. Huống chi khi đó y còn nói nếu y là nữ tử, sẽ đi theo hần, điều này chứng tỏ trong lòng Trình Dục có rung động, chỉ là chuyện y đề y quá nhiều, cho nên có chút không quá quyết.

Nói không chừng không cần suy nghĩ biện pháp khóa y giam y, cuối cùng y cũng sẽ khuất phục...

Phượng Thăng Minh muốn ngăn mình cười, nhưng vẫn nhịn không được để lộ vài phần ở khóe miệng, hần dụ dằng nói: “Hiện nay không cần nói những lời thể này, chờ mở đại hội Võ Lâm xong chúng ta lại thảo luận, được không?”

Trình Dục cũng không muốn tuyên bố thoái vị ở đại hội Võ Lâm, vậy cũng sẽ có ảnh hưởng, nghe thể nhịn không được gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Edit + Beta: Snail

Tí tách —— tí tách ——

Là tiếng giọt nước.

Giọt nước nhỏ xuống mặt đất tạo ra chỗ trũng nhỏ, chỗ trũng nhỏ bởi vì thời gian dài giọt nước nhỏ xuống mà thành, chứa rất nhiều nước, nước bắn tung tóe.

Một thị vệ bộ dáng còn trẻ đi vào, mang theo một hộp com, nói với hai thủ vệ trông giữ nội môn: “Minh chủ lệnh ta đến đưa com, các người có biết, người vừa nhốt vào không lâu kia... Thân phận của gã đặc thù.”

Hai thủ vệ mặt không đổi sắc, bên trong nghe được người bên ngoài nói chuyện, vẻ mặt ôn hòa nói: “Vào đi, bên trong cũng không phải kẻ trọng yếu gì.”

Thị vệ gật gù đầu, nói tiếng cảm ơn, mang theo cặp lồng, cho là thật đi vào.

“Minh chủ thật hảo tâm...” Thủ vệ kia than thở nói, trong tay cầm một mảnh vải cũ ghim thành cây lau nhà, chậm rãi kéo bọt nước trong địa lao đi.

Hoàn cảnh địa lao nơi nơi ám u đối với người bên trong cũng là một loại tra tấn, có điều Phù Vân son trang cũng không quá lưu hành những thứ này, địa lao thường chỉ là nhốt người, chẳng mấy chốc sẽ đưa đi thẩm lý và phán quyết, âm u đơn giản là do kiến tạo, hơi nước tụ tập. Vấn đề đệ Minh chủ sẽ ‘trú’ ở nơi này ném thử hình phạt đã lâu không vận dụng qua – đã là người Trình gia, liền thụ hình ở Trình gia, quy củ vô lâm, thông hiểu lẽ này. Chẳng qua cuối cùng Trình Sóc không tiến vào.

“Ta biết, y không hạ được quyết tâm đưa đệ đệ thân sinh của mình vào... Trần An hiện tại này, ngược lại bị tổng vào, xem ra Minh chủ dù sao cũng là người, Trần An cũng không phạm lỗi gì, nhiều lắm là gián tiếp hại Trình Sóc mà thôi, nhưng nếu có một tiểu thư xinh đẹp cầu hôn ta, nhưng có chút kiêu căng, mà ta lại không thích nàng không muốn một đời nhân nhượng nàng như phụ mẫu nàng, ta cũng sẽ không đồng ý... Huống chi người thường dù chịu khổ lớn hơn nữa, cũng khó biến thành kẻ lòng dạ độc ác như nàng” Thủ vệ buông cây lau nhà ra, cầm lấy một vỏ rượu nhỏ trên bàn, trực tiếp hớp một ngụm lớn từ vỏ rượu, đưa cho người kia, “Muốn uống rượu không?”

Thị vệ lắc đầu, nói: “Ta không uống rượu, ta chỉ đưa com, đưa xong com liền đi.”

Thủ vệ há ra một hàm răng trắng, nói: “Là Minh chủ để người đến đưa com cho com Trần An đi? Kỳ thật người hẳn nên đưa thuốc mà không phải đưa com, ngón tay gã bị gọt đi mấy đốt, tuy rằng đã cầm máu, có điều sợ rằng sẽ đau đớn một lúc lâu...”

“Ngón tay gã bị gọt đi?”

“Không sai, hơn nữa gã còn kêu tên Minh chủ... Ai, cũng thật đáng thương, không biết tại sao Minh chủ muốn nhốt gã...”

“Là Nhị trang chủ nhốt gã.”

Thủ vệ sùng sốt, nói: “Trách không được, ta nói khi nào Minh chủ như vậy...” Dừng một chút, hẳn lại nói: “Người này phạm vào chuyện gì? Nhị trang chủ cũng sẽ không vô duyên vô cớ tổn thương người khác.”

“Gã muốn mưu hại Trang chủ.”

“A!” Thủ vệ giật mình nhảy dựng, nói: “Minh chủ không sao chứ?”

“Không sao cả.”

Trong lòng thủ vệ ngẫm lại, Trình Dục còn sai người đến đưa đồ ăn, chắc cũng không có chuyện gì, có điều những thức ăn này, lại có chút đáng tiếc, “Ta cảm thấy hẳn là người nên đem cặp lồng này về đi.”

“Vì sao?” Thị vệ rất ngạc nhiên. “Ngay cả Trần An ta còn chưa gặp, vì sao người muốn ta mang về? Đây là Trang chủ dặn dò...”

Thủ vệ nói: “Ta biết là Minh chủ dặn dò, chẳng qua... gã hôn mê, cơ bản không có thời điểm tỉnh lại, cho dù người có kiên nhẫn chờ ở chỗ này, đồ ăn cũng đã lạnh, hoặc là gã hôn mê thêm vài ngày nữa, đồ ăn đều sẽ bị thiu.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Edit + Beta: Snail

Thị vệ suy tư một hồi, nói: “Vậy ta lưu lại một hồi đi, ta biết chút y thuật đơn giản, nếu gã bị thương mà còn hôn mê như vậy, sợ đến lúc đó xảy ra nguy hiểm đến tính mạng hay gì...”

Thủ vệ ực một ngụm rượu, chà xát miệng, nói: “Giữ đi, phải nên lưu lại, địa lao Phù Vân son trang, xưa nay tương đối nhân rồi, chỉ nhốt qua thẩm vấn qua đại nhân vật... Những người chúng ta, mỗi ngày luân phiên gác hai canh giờ, kỳ thật cũng chính là đứng không, lấy không tiền bạc, người đến cho chúng ta chút không khí náo nhiệt...” Nói, hẳn ngược lại lộ ra bộ dáng có chút phiền muộn, “Ngày trước ta cũng từng có đoạn thời gian khoái ý giang hồ... Đáng tiếc...”

Thị vệ gật gù đầu, nói: “Ta cũng muốn khoái ý ân cứu...” Cũng không có quá nhiều tâm tư cùng hẳn tương nhớ quá khứ, dưới sự chỉ điểm của hẳn tìm được một nhà tù gần bên trong, nhà tù nơi này được xử lý rất ngăn nắp sạch sẽ, có khô khô ráo, cũng không có loại động vật lớn như rắn chuột, nhiều lắm có mấy con kiến, còn trũng nhỏ. Nói là nhà tù càng giống mặt thất hơn, từng đường từng đường hàng rào sắt, phía trên chỉ mở một cánh cửa sổ. Trần An nằm bên trong, miệng vết thương trên ngón tay được người dùng băng vải bó lại, chẳng qua thủ pháp băng bó không quá chính quy, có vài phần kinh nghiệm, nhưng càng giống như lâu không dùng đến không quá quen tay.

“Trần An... Trần An?” Thị vệ nhẹ giọng gọi, nghiệm mình Trần An quả nhiên ngất đi, mở cặp lồng ra, lấy đồ vật bên dưới – thực tế ông tới là vì chữa cho gã, chữa cho gã, mới có thể hỏi chuyện gì xảy ra, năm đó tuy Trần An bị trục xuất đi, nhưng càng là hành động bất đắc dĩ bởi Minh chủ phụ nhân muốn khuyên Trình Sóc quay đầu, bà cho rằng Trình Sóc do yếu sinh hận, như vậy đuổi Trần An đi, hẳn hẳn sẽ nguyện ý trở về. Thị vệ — cũng chính là Lưu thúc dịch dung có vài phần thương hại gã, cũng không ngờ lần này gã sẽ trở về... Hy vọng gã trở về sẽ không làm ra chuyện thiêu thân gì mới tốt, giữa Trang chủ cùng Nhị trang chủ đã có không khí quý dị như vậy, nếu gã trở về khiến Trình Sóc lại ‘đính vào’, thật sự là trong loạn càng thêm phiền, kỳ thật phụ nhân cho gã rất nhiều ngân lượng, tuy để gã đi, lại cũng không chấp tội danh gì cho gã, không tính là bạc đãi.

Thay Trần An đổi thuốc, cột chắc băng vải, Lưu lúc lấy ra một bình nhỏ để Trần An ngửi, Trần An chậm rãi mở mắt, có chút cổ sức giương mắt nhìn ông.

Trần An sùng sốt, chỉ cảm thấy giọng nói này vô cùng quen thuộc, “Lưu...?”

Lưu thúc làm một động tác chó lên tiếng, nói: “Lân này ta tự ý tới, không có bẩm báo với Trang chủ cùng Nhị trang chủ, người phạm vào chuyện gì, vì sao Nhị trang chủ muốn bắt người?”

Hai mất Trần An đó lên, kích động đến muốn ngồi dậy, lúc trước Lưu thúc đã bắt mạch cho gã, phát hiện gã ngắt đi có vài phần là bị người đánh vào yếu huyệt, còn có mấy phần là vì phát sốt, ngồi dậy cũng không sao, liền lót chút rom để gã ngồi lên.

“Ông... Ông có gặp qua Trình Dục chưa?”

Lưu thúc nói: “Trang chủ vẫn luôn ở đây.”

“Ông không cảm thấy y có chỗ nào kỳ quái sao?”

Lưu thúc trầm ngâm một hồi, kỳ thật không hề cảm thấy có gì kỳ quái, căn cứ hiểu biết của ông với Trình Dục, vẫn như thường ngày, đối xử ôn hòa với mọi người, giữ mình quá mức cẩn thận... Chi ngoại trừ gần đây dường như không gặp ai, nghe người ta nói là vì chuyện đi Tư cốc xảy ra chuyện gì, bởi vậy có chút mệt nhọc, “Cũng không có chỗ nào không thích hợp...”

Trần An thấp giọng oán hận nói: “Nếu ông thăm dò võ công của hắn, liền sẽ phát hiện, hắn căn bản không phải Trình Dục, ta... ngày đó ta tiến vào muốn gặp y một lần, phát hiện điểm này, nào ngờ Phụng Thăng Minh thế nhưng độc ác như thế, cứu Trình Sóc hại chết Trình Dục, còn khiến Trình Sóc thay thế vị trí Trình Dục!”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Edit + Beta: Snail

Đồng tử Lưu thúc hơi co lại, nói: “Việc này không thể khinh truyền!!”

Không khác chế nổi nói lớn một chút, may mà chỉ dùng khí âm nói chuyện, sẽ không bị người khác phát hiện, hạ thấp âm lượng, ông lại nói: “Người xác định?”

Trần An nói: “Sao tôi không xác định? Ta đều thấy Trình Sóc ngủ trong phòng Trình Dục, Phụng Thăng Minh còn một bộ rất quan tâm hắn, ngày đó thấy đáng về Trình Sóc suy yếu như vậy, nhất định là Phụng Thăng Minh cùng hắn trình diễn tiết mục giả chết, đến lừa bịp thế nhân, vừa vận Trang chủ tín nhiệm bằng hữu như hắn, ai ngờ được... Ai nghĩ đến được...”

Lưu thúc nói: “... Ngày đó?”

Trần An nói: “Ta không biết mình ngủ bao lâu, nhưng ngày ta ngắt đi đó, Trình Sóc đã ngủ trong phòng Trình Dục.”

Dường như nhận ra cái gì, về mặt Lưu thúc không thể tin, “Ngày đó trên giường, chỉ có một cỗ nường...” Nói được nửa đường, bỗng nhiên nhớ tới thân thể Trình Sóc, sắc mặt ông lập tức trở nên khó coi.

“Hắn... mang thai?”

Trần An sùng sốt, nói: “Cái gì mang thai?”

Nét mặt Lưu thúc ngạc nhiên nghi ngờ, cũng không dám xác nhận, thấp giọng nói: “Người xác định ngày đó là Trình Sóc?”

“Là Trình Sóc, không thể giả được!”

Lưu thúc liếc nhìn hai phía, nói: “Việc này sự tình trọng đại, ta cần cẩn thận chứng thực, người... khó tránh Nhị trang chủ bị quý mê tâm hồn diệt khẩu người, ta sẽ giúp người chạy trốn.”

Trần An sốt ruột nói: “Vây thù của Trình Dục thì sao?” Chuyện này trong lòng gã luôn nhớ rõ ràng, ngay cả tôn xưng cũng không dùng, chỉ xưng hô là Trình Dục, nếu đi như vậy, sao gã có thể cam tâm?

Lưu thúc nói: “Đại hội Võ Lâm sắp tới, cho dù biết Trang chủ cậu ấy... Trang chủ cậu ấy... cũng không thể đơn giản truyền ra tin tức này, mọi chuyện, phải đợi đại hội Võ Lâm chấm dứt lại nói. Nói vậy nếu Trang chủ đã xuống đất, cũng... cũng hy vọng như thế...” Nói là như vậy, trong lời của Lưu thúc đã có vài phần chưa xốt.

Đột nhiên biết chủ tử của mình có khả năng đã chết, mà bằng hữu của chủ tử có khả năng rơi vào tà đạo, xót xa cùng chấn động thật sự không phải người khác có thể lĩnh hội. Nếu ông trẻ hơn mười tuổi, nhất định cũng xung động như Trần An.

“Nếu mở đại hội Võ Lâm, trong thời gian ngắn tất không thể chấm dứt, lỡ như... Trình Dục y không chết, ngược lại đợi lâu như vậy y chết thì sao?” Trần An hốt hoảng muốn thuyết phục Lưu thúc.

Lưu thúc lại lắc đầu nói: “Nếu Trình Sóc dám giả mạo Trang chủ, Trang chủ nhất định đã bị hại chết... Nếu việc này là âm mưu của dư nghiệt Kỳ Lan giáo, chúng ta bên này loạn đầu trận tuyến, sẽ khiến bọn chúng thực hiện được...”

Trần An xốt xa nói: “Cho nên ngay cả báo thù đều phải nhịn...” Gã biết Lưu thúc đang băn khoăn cái gì, nhưng trong lòng gã lại nghĩ, Lưu thúc đối với Trang chủ nhà mình chỉ là kính phục kính yêu, làm sao so được với một mảnh thâm tình của gã? Bởi vì gã thích Trình Dục, cho nên gã mới biết được, thống khổ khi người trong lòng bị hại chết, chính mình vẫn phải nhịn, không cách nào báo thù. Chung quy có những phương pháp khác không cần nhịn...

“Coi như hắn giả mạo Trang chủ, chúng ta chưa chắc có chứng cứ chứng minh.” Lưu thúc chậm rãi phân tích, “Người ngoài không biết khác biệt giữa Trang chủ và Trình Sóc, cho dù chúng ta nói thân thể hai người bọn họ bất đồng, bọn họ là song bào thai, một người có vấn đề, vì sao một người khác lại không có vấn đề? Huống chi Nhị trang chủ đối xử tốt với hắn như vậy... Lúc trước Nhị trang chủ và Trình Sóc lại không đồng thời xuất hiện bao giờ.”

Trần An nói: “Dù sao vẫn có người biết!”

Lưu thúc lắc đầu, nói: “Cũng chỉ có người của Kỳ Lan giáo biết...”

Trần An biến sắc, nắm chặt quyền đầu.

Lưu thúc cau mày nói: “Người đừng nghĩ biện pháp khác, nếu đi vào tà đạo, coi như người vì Trang chủ báo thù, Trang chủ dưới cừu tuyến cũng sẽ không yên lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47

Edit + Beta: Snail

Trần An thấp giọng nói: “Dưới cừu tuyền... Dưới cừu tuyền...” Dưới cừu tuyền Trình Dục thấy bạn tốt của mình thông đồng cùng đệ đệ mình hại chết y, vậy làm sao có thể yên lòng? “Ông yên tâm, ta sẽ không xằng bậy.”

Lưu thúc gác gậy đầu, nói: “Ta đi đánh ngất một thủ vệ, đến lúc đó ngươi mặc y phục của hắn chạy trốn, nhớ kỹ, sau khi rời khỏi đây không được nói với bất cứ ai chuyện này, ta ở trong trang sẽ kiểm chứng thật tốt, thu gom chứng cứ...”

Trong lòng Trần An không tán đồng, ngoài mặt lại gật gật đầu.

...

Mưa bụi phát pho nhẹ nhàng tung bay, mảnh nhỏ như lông trâu, cũng dày như lông trâu, nhưng lại hiếm có mưa thu tinh mịn như vậy. Nhuyễn đến nỗi khiến người không phát hiện được, dày đến như thiên địa nhấc lên một tấm màn.

Đáng tiếc là, dù sao vẫn lạnh chút, không cách nào khiến người áo giác mưa xuân.

Trình Dục đối với mưa thu, chỉ nhìn, nhìn nó nhẹ nhàng rơi trên lá chuối tây, không có nửa điểm tiếng vang “mưa rơi chuối tây”.

“Qua ba ngày nữa chính là đại hội Võ Lâm.” Phụng Thăng Minh khoác một bộ y phục cho Trình Dục, nói “Nếu Minh chủ sinh bệnh, chỉ sợ ngăn trở kính ngưỡng của bọn họ đối với Minh chủ.”

Trình Dục chớp chớp mắt, không đẩy hắn, mở bàn tay mình ra, nhìn đường chỉ tay tinh tế bên trên, tay Trình Sóc vốn mềm mại không xương, mười ngón không dính nước mùa xuân, sau lại nhìn thấy y luyện kiếm, cũng muốn học, Trình Dục vung trộm dạy hắn vài bộ kiếm pháp, thấy hắn như vậy, nghĩ đến hắn kỳ thực vốn có thể làm một nam tử, đã từng nhất thời xúc động, hỏi hắn có muốn làm một hiệp khách, trường kiếm giang hồ hay không.

Lúc ấy Trình Sóc nói cái gì? Hắn nói: “Ta muốn mỗi người đều ca tụng ta, chỉ vây quanh ta, như vậy ta mới muốn làm một nam tử.”

Dù sao hắn cũng là nam tử, cho nên sẽ có ý tưởng khát khao hào hùng đơn giản như vậy.

Nếu y không dạy hắn bộ kiếm pháp kia, nói không chừng cũng sẽ không có nhiều chuyện phía sau. Tư chất Trình Sóc không hẳn thấp hơn y, sở dĩ một bộ kiếm pháp hắn dùng ba ngày học không được, chính mình có thể học được rất nhanh, đơn giản là do mình luyện võ luyện thành quen, võ công thiên hạ, đều có vài phần trăm sống dở về một biên, kỳ thật không chỉ vì tư chất. Cổ tình ngày ấy Trần An lại uống say, kích thích hắn...

“Ngươi còn chưa thả Trần An ra?”

Phụng Thăng Minh lắc đầu, nói: “Gã biết thân thể này của đệ là Trình Sóc, nếu như thả ra, nhất định sẽ hồ ngôn loạn ngữ.”

“Nếu gã thông minh, nhất định biết hành động này không sáng suốt.”

Phụng Thăng Minh nói: “Gã không phải người thông minh, hướng chi...” Hắn ngừng lại không nói, hướng chi gã thích Trình Dục, thích người bị người ‘hại chết’, dù cho người thông minh cũng không hẳn sẽ thông minh, hướng chi một kẻ không quá thông minh như gã?

“Ta sợ gã không ai chữa bệnh, trực tiếp chết, như vậy Trình gia chúng ta, lại thật sự thiếu gã một khoản nợ. Gã cũng không thiếu Trình gia cái gì, cho dù là ân cứu mạng, ta cứu gã một mạng, gã cũng ở trong son trang hồ trợ lâu như vậy, sau lại còn vô tội bị giận chó đánh mèo... kỳ thật đều đã rõ ràng. Mạng người quan trọng, không thể hại gã...” Ngày đó Trình Dục thấy Phụng Thăng Minh làm bị thương Trần An, vết thương đoạn xương, nên không trị liệu tốt, cực kỳ dễ lây nhiễm. Hướng chi hắn còn sai người nhốt gã vào địa lao... chỉ sợ y không đề cập tới, Phụng Thăng Minh liền có ý quên mất gã.

Phụng Thăng Minh giống như bị nhìn thấu mà ho nhẹ một tiếng, “Ta sẽ không hại chết gã, sẽ sai người chiếu cố gã...”

Trình Dục nói: “Địa lao dù sao vẫn âm u lạnh lẽo, bảy tháng đồ lửa, mùa thu rét lạnh, nếu khiến gã hạ xuống bệnh căn cả đời gì đó, sẽ sống không bằng chết... Không bằng đưa gã giam giữ ở nơi khác, nếu ngươi sợ gã nói cái gì, điểm á nguyệt gã, ra ngoài tìm đại phu giúp nhìn xem, sau đó son trang chúng ta sắc thuốc cho gã cũng là phải...”

“Dục đệ, đệ sẽ không thật sự muốn thả gã đi? Gã sẽ không tin đệ là Trình Dục.”

“Chờ đại hội Võ Lâm chấm dứt, ta sẽ thoái vị du lịch, đến lúc đó dù gã nói ra, không có bằng chứng, cũng không có người sẽ tin tưởng, vốn thân thể hai huynh đệ chúng ta, người ngoài đều không biết có gì khác biệt... Mặc khác, tuy gã không tin ta là Trình Dục, ta viết vài chữ cho gã, để gã nhận ra bút tích của ta, gã cũng sẽ tin mấy phần Trình Dục còn ở nhân thế, hết thấy mạnh khỏe, thì sẽ không nhớ mong...”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Edit + Beta: Snail

Sắc mặt Phụng Thăng Minh hơi hơi thay đổi, ý cười dần biến mất, “Đệ quan tâm gã như vậy, có phải bị gã cầm động hay không?”

Trình Dục buông mắt, nói: “Cái gì?”

“Biết có người tình thâm ý trọng đối với đệ, can đảm bạo dạn, đệ đương nhiên sẽ bị cảm động, cho dù không tiếp nhận gã, cũng sẽ quan tâm gã mấy phần, bởi vì đệ áy náy, áy náy không thể đáp lại một mảnh thâm tình của gã, đúng không?” Lúc Phụng Thăng Minh nói lời này liên nỗ lực khắc chế khiến giọng của mình không trở nên rét lạnh, Trình Dục hiện nay đã tiếp nhận hắn — ít nhất là đang chậm rãi tiếp nhận hắn, nếu hắn quá mức can thiệp phương diện tâm tư tình cảm của y, nhất định sẽ gây nên hiệu quả ngược.

“Nếu ta nói, là thật thì sao?” Trình Dục gương mặt, một đôi mắt như lưu ly lưu động hào quang, không tức, cũng không giận, không có nửa điểm chột dạ vì bị chọc thủng.

Thực tế tâm tư này của y vốn không có gì không đúng, nhất là người như bọn họ, tiểu thư khuê các phải tuân thủ tam tòng tứ đức còn bởi vì thư sinh tình thâm ý trọng mà nhận không được cùng thành chuyện tốt, giải quyết khoản nợ tương tư, từ nhỏ bọn họ đã được dạy phải thân thiện với người khác, đương nhiên, Phụng Thăng Minh cũng vậy, có nữ tử thanh lâu thích hắn, hắn không thích các nàng, cự tuyệt, thế nhưng lúc cự tuyệt, cũng sẽ mềm lòng nhỏ nhẹ, hơn nữa an bày tốt tương lai các nàng.

Nhưng nếu là như thế, Trình Dục mềm lòng không chỉ đối với một mình gã.

“Không sao cả.” Phụng Thăng Minh bỗng nhiên nói, từ sau lưng ôm lấy y, đầu gác trên vai y, sợi tóc mềm mại tán ra trên vai y, có vài sợi đến trước ngực Trình Dục, lẩm bẩm nói: “Không sao cả... Đứa nhỏ trong bụng đệ là của ta. Đệ vĩnh viễn đều không có biện pháp lấy lệ với ta...”

Trình Dục biến sắc, nói: “Phụng Thăng Minh!”

Phụng Thăng Minh nổi giận nói: “Đại hội Võ Lâm còn chưa mở, lúc này đệ uy hiếp ta muốn phá nó cũng vô dụng.”

Trong nháy mắt Trình Dục tức giận đến cắn răng, thật muốn cùng hắn đánh nhau một trận, bình thường nếu cãi nhau — tuy rằng bọn họ gần như chưa từng cãi nhau, đánh nhau một trận là biện pháp tốt nhất, đánh xong liền hòa nhau, hiện tại hắn ngược lại xem chính mình làm tình nhân, không giống quá khứ che lấp tâm tư, nhưng y lại không cách nào ăm ĩ cùng hắn lúc này, y bị vây ở thế yếu, đại hội Võ Lâm sắp mở, lại không phải con nít, ăm ĩ đến ăm ĩ đi giống cái gì...

Đôi gò má Phụng Thăng Minh cọ trên cổ y, thấp giọng nói: “Dục đệ, đệ thơm quá...”

“Phụng Thăng Minh!” Trình Dục không nhìn được nữa, khuya tay thui về sau một cái, đánh vào ngực hắn, Phụng Thăng Minh kêu rên một tiếng, ngược lại có chút vui mừng, mỉm cười, nghiêng đầu không để Trình Dục thấy u ám nhu tình trong mắt hắn, nói: “Đệ đánh đi, dù sao đệ đánh cũng vô dụng.”

Trình Dục buồn bực không nói.

Ỗ vào y cổ kỳ đại hội Vô Lâm muốn cầu cạnh mình, lại không muốn truyền ra tin tức hai người bất hòa, Phụng Thăng Minh cố ý hay vô tình sờ eo y, hơi thờ ảm áp phả vào tai y.

Lông nhung sau tai Trình Dục dựng lên một tầng, thấp giọng nói: “Ngươi đừng quá phận...”

Phụng Thăng Minh dịu dàng nói: “Ta chỉ muốn ôm ôm sờ sờ đệ, sẽ không xâm nhập.”

Trình Dục không nói, thấy Phụng Thăng Minh quả nhiên không có hành động bước tiếp theo, nhiều ngày đến buổi tối đã quen thân mật như vậy cùng hắn, rốt cục cam chịu.

Một bóng người bỗng nhiên từ rừng cây đi qua, trước khi vượt qua được, giẫm lên mấy chiếc lá rụng, phát ra tiếng vang.

Phụng Thăng Minh nói: “Đứng lại!”

Bóng người dừng lại, quay người cúi đầu ôm quyền nói: “Trang chủ, Nhị trang chủ.” Trang phục người nọ, là của hạ nhân trong phủ, Phụng Thăng Minh từng gặp đối phương, là thủ vệ bên phía Lưu Thúc.

“Ngươi từ bên kia đến?” Phụng Thăng Minh hỏi.

“Phòng bếp bên kia.” Thủ vệ nọ nói, cung kính vô cùng, “Lưu đại phu muốn chuẩn bị chút canh thuốc, bảo tôi đi tìm mấy vị thuốc, nói là không thể qua tay người khác, là việc cơ mật...”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Edit + Beta: Snail

Việc cơ mật. Xem ra có liên quan đến thuốc dưỡng thai.

Chuyện có người hoài thai, Lưu Thúc chắc là sẽ không truyền ra. Ông hiểu được chuyện gì có thể nói ra ngoài, chuyện gì không thể. Phụng Thăng Minh gật đầu, nói: “Vậy ngươi đi đi.”

“Dạ, Nhị trang chủ.”

Người vừa đi, Phụng Thăng Minh lại từ sau lưng ôm lấy Trình Dục, chẳng những ôm, còn nghiêng đầu hôn qua, lần này Trình Dục lười đẩy ra, chỉ hơi hơi nghiêng đầu, khiến Phụng Thăng Minh không hôn lên cổ mình được, chuyện hôn môi, thật sự quá mức thân mật, y cảm thấy, chỉ có người cùng chính mình bên nhau cả đời, mới có thể làm chuyện thân mật như vậy.

Mưa bụi không biết lúc nào thì ngừng, tàn mác rồi rồi đi, sắc trời đột nhiên xanh thẫm, hào quang ngũ sắc lấp lóe trong nháy mắt, Phụng Thăng Minh ôm Trình Dục, nhẹ nhàng cười, khi y ngẩng đầu nhìn bầu trời, liền hôn lên cổ y. Trình Dục không kịp né tránh. Đò ừng lan tràn đến tận sau tai.

...

“Không công bằng...”

Đem chính mình vùi sâu vào đồng đất vàng, mùi tanh bùn đất mang theo gốc cỏ cây, nước mắt không ngừng được chảy ra, cùng bùn đất trộn lẫn trên mặt mình. “Trình Dục... Không công bằng... Không công bằng... Không công bằng... Ngươi làm sao sẽ... Ngươi làm sao có thể... Hắn có cái gì tốt... Hắn có cái gì tốt hả!” Trần An khóc đầm đìa, đem cỏ cùng bùn đất cùng nhau rút ra, lại nặng nề vung trên mặt đất.

“Lão tặc thiên! Ông điên rồi!” Một bên nắm cây khô, dùng sức đánh vào đất, đem đồng đất đánh cho bụi đất tung bay, lá cỏ văng khắp nơi, “Ta tình nguyện Trình Dục đã chết!! Khốn kiếp! Vì sao ông không trực tiếp khiến Trình Dục chết đi?!”

Hai mắt đỏ bừng, gần như đã nhập ma chương, chẳng qua là muốn nghe lên Trình Sóc cùng Phụng Thăng Minh nói chuyện, nhưng ai có thể dự đoán được Trình Sóc chẳng những tao nhã giống như Trình Dục, lại còn nói ra những lời đó...

Y mang thai... Y thành Trình Sóc?! Y mang thai đứa con của Phụng Thăng Minh?!!

Chuyện quý hôn bọn họ không tận lực tin tưởng nhưng cũng không phải không hề tin, chỉ là không nghĩ đến sẽ thật sự phát sinh bên cạnh mình, nếu Trình Dục không chết thành Trình Sóc, nói không chừng vẫn là chuyện tốt, chỉ ít Trình Dục có thể là nữ tử, gã sẽ có cơ hội, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng Phụng Thăng Minh nhanh hơn gã một bước, thế nhưng làm nhục Trình Dục!

Nhiều năm như vậy Trình Dục chưa từng phát sinh quan hệ với ai, càng đừng nói là đàn ông, nhất định là Phụng Thăng Minh ép y...

Hận đến mức muốn cắn nát hàm răng, nếu sau khi Trình Dục biến thành Trình Sóc cũng sẽ như vậy... sau khi bị Phụng Thăng Minh bức bách, sau khi mang thai, liền giống như nữ tử bình thường, liền nhận không được sinh ra cảm giác nam tử kia là người cả đời bên y, vậy còn không bằng gã chạm vào y trước.

Có cơ hội... Còn có cơ hội, đứa nhỏ bây giờ y nhất định sẽ không muốn, Phụng Thăng Minh là bạn tốt nhiều năm của y, y nhất định không muốn... Trình Dục nhất định không muốn...

Nghĩ đến đây, chính mình lại có chút đắng chát, Trình Dục chỉ sợ cũng sẽ không bằng lòng ở bên gã, nhưng nhìn Trình Dục cùng Phụng Thăng Minh đều có thể ở bên nhau hòa hợp như vậy, nhất định là bởi vì đứa bé, nếu như Trình Dục có con của mình, cũng bằng lòng ở bên mình, thì tốt biết bao?

Cho dù y không muốn ở bên mình, chỉ ít mình cũng chiếm được y một lần.

“Trình Dục...” Trần An cắn răng, từng câu từng câu mà lặp lại, “Trình Dục... Trình Dục... Trình Dục...”

Mỗi một lần lặp lại, đều giống như chấp niệm dung nhập khó bỏ, gã thích Trình Dục, gã thích Trình Dục... Trước kia Trình Sóc thích gã, hiện tại Trình Dục biến thành Trình Sóc, điều này đã nói lên, bọn họ mới nên ở bên nhau. Nhất định như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Edit + Beta: Snail

Đầu tháng chín, buổi tối ngày thứ ba, sương đêm tựa như trần châu, mặt trăng lại tựa như chiếc cung, sắc lạnh sương hoa ngưng tụ. Nhân sĩ nổi danh võ lâm hầu như toàn bộ đã đến đông đủ, tề tụ ở Tịnh Thiên các của Phủ Vân sơn trang.

Đại hội Võ Lâm cơ bản năm năm một lần, nếu gặp đại sự việc vui, lại sẽ mở trước thời hạn. Mục đích tụ họp thường có ba, thứ nhất, chính là để các đạo nhân mã luận võ, chọn ra võ lâm tân tú, bài danh trên Võ Lâm Bảng, ý đồ lựa chọn bằng không phải vì gọi ra lòng hiếu thắng của mọi người, chỉ là vì khiến người trẻ tuổi không có bối cảnh đường hoàng phế thời gian, tập võ thật tốt. Mỗi năm năm, các đại hiệp dễ có đều có một lần cơ hội xuất đầu chứng minh mình, người xuất sắc có cơ hội được cao nhân chỉ điểm, cũng có thể thanh danh truyền xa.

Thứ hai, là để các môn phái võ lâm liên lạc chút tình cảm— tuy nói hiện nay trong giang hồ chính phái chuyện xấu xa không nhiều, cơ bản không có gì truyền ra, nhưng nước quá trong ắt không có cá, giữa các môn phái liên hợp, cho dù không phải vì kết bè kết cánh, cũng rất cần thiết. Chỉ cần không quá phận liên lạc chôn xuống tai họa ngầm, Trình Dục cũng không quản, huống chi, y từng trải qua hai lần đại hội Võ Lâm, mỗi lần khi luận võ đều có thể thấy giữa các môn phái thành tựu mấy cộc nhân duyên, đại đa số là con gái chừng môn phái nào đó thích đệ tử ưu tú phái khác, những thứ này đều là chuyện tốt.

Thứ ba, chính là mục đích chủ yếu khi mở đại hội Võ Lâm lần này: Sau khi cùng tà phái đánh nhau một trận, công tác thanh lý cũng tạm tích dư đáng, đều cần các đạo nhân mã tụ tập lại, nghiên cứu thảo luận một chút về công việc tương lai các môn phái cần làm. Còn có, dẫn dụ nhân mã tà phái muốn báo thù.

Nửa đêm canh ba, đêm lạnh như nước, các tân khách đều đã đến đông đủ, bữa tối cũng đã dùng qua, bọn hạ nhân dẫn mọi người phân biệt đến các phòng khách an giấc. Khi đêm càng sâu lại có người đến, cùng người vừa tới hàn huyên trong chốc lát, Phương Thăng Minh đi xử lý sự vụ, chuẩn bị tốt chuyện luận võ ngày mai, Trình Dục liếc nhìn ngọn đèn dầu sắp cháy hết, xem qua một lần danh sách tân khách, trong lòng điểm lại mọi việc ngày mai.

Tịnh Thiên các rất lớn, qua Thủy các đến luyện võ trường, sân bãi có thể chứa vạn người tề tụ. Lôi đài luận võ đã dựng xong, đến lúc đó y thân là Võ Lâm Minh Chủ, cần phải ngồi trên thủ tọa, các phái Võ Đang Thiếu Lâm ngồi phía dưới bên trái, các phái Nga Mi Khinh Vân ngồi ngay sau Thiếu Lâm Võ Đang, mà phía bên phải còn lại là chỗ ngồi của các nhân sĩ không môn không phái được mời cùng không được mời, không khuất khe phân biệt nam nữ, chỗ ngồi môn phái bên trái mặc dù có khác biệt, nhưng cũng không phân ai trước ai sau, ai tôn ai ti. Mà bên phải, ngoại trừ tân tú, còn phải cảnh giác người có tâm lẫn vào.

Cuối thu khi trời quang đãng, tình trạng gần đông lại chưa đến rét lạnh, lựa chọn lúc này mở đại hội Võ Lâm, thật sự cũng suy xét thời tiết vào, khí trời ngày càng lạnh, y phục của y cũng dày hơn chút so với ngày xưa, nội lực tuy vẫn có, nhưng chưa từng có tác dụng chống lạnh, tay chân vẫn dễ dàng bị lạnh, có điều quần áo trừ giữ ấm còn có một chỗ tốt, chính là che khuất bụng y...

Người luyện võ, phần bụng có cơ thịt, Trình Sóc cũng có, chỉ là Trình Dục không cần sơ đều có thể cảm giác được thịt trên bụng đã trở nên xốp xốp mềm mềm, hơn nữa cũng hơi hơi nhô ra...

Mới có ba tháng... Thứ này lộ vẻ đáng nghi cũng thật nhanh.

Khép sách lại, đặt sang một bên. Do dự một chút, y đem tay đặt trên bụng, không phải hoàn toàn bằng phẳng, cũng không nhô ra rất rõ, nhưng khác với trước kia...

Trình Dục tra qua chút thư tịch, trong đó nói, đại đa số nữ tử mang thai năm tháng mới nhô ra rõ ràng, mà khi đó cũng chính là thời điểm thai nhi biết động. Hiện tại thai nhi trong bụng y cựa quậy không rõ ràng, nhưng cũng sẽ cảm giác được. Bấm đốt ngón tay tính ngày, ba tháng là số chắc, nếu thật sự nghiêm khắc mà nói, cũng gần bốn tháng.

Có đôi khi không có khẩu vị, có đôi khi khẩu vị lại tốt đến thần kì, không muốn chạm vào cá tôm dê có mùi tanh, ngược lại thích ăn thức ăn chua cay. Đứa nhỏ trong bụng tuy rằng cựa quậy không kịch liệt, nhưng xác thực nói cho y sự hiện hữu của bé.

Chỉ sợ y sẽ không nở, Trình Dục nghĩ, hiện tại y đã có chút không nở, không hy vọng đại hội Võ Lâm chấm dứt nhanh như vậy...

Nhưng mà, nếu sinh ra, có thể sao? Sinh ra sẽ khiến người khác kinh hãi, lại càng cùng Phương Thăng Minh cắt không đứt đứt không xong. Hắn vốn đã khó buông tay, sinh đứa nhỏ ra càng thêm khó buông tay, chẳng lẽ y thật sự muốn thử ở bên cạnh Phương Thăng Minh?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 51

Edit + Beta: Snail

Trình Dục không quá muốn suy xét loại khả năng này, có điều hiện nay y lại có vài phần lưỡng lự, lưỡng lự vì sao mình lại kiên định không muốn ở bên Phương Thăng Minh như vậy. Nam tử cùng nam tử ở bên nhau, khiến người không thể tiếp nhận nhất là bà điểm không con nổi dõi, không chính thống, lời đồn đãi. Con nổi dòng hiện tại bọn họ có, cũng sẽ không khiến hai nhà Phương Trình tuyệt hậu, chính thống hay không chính thống, đây là chuyện giữa hai người bọn họ, quan cái này làm gì? Về phần lời đồn đãi, với y, trước khi Phương Thăng Minh chưa thoái vị, không chiêu cáo thiên hạ, đợi khi tìm được người thừa kế giao lại mọi việc, hai người bọn họ sống qua ngày, có lời đồn đãi cũng sẽ không gây hại đến võ lâm.

Tuy cha mẹ đã qua đời, không biết ý muốn của bọn họ, nhưng lúc trước khi cha mẹ động tâm tư nói bằng lòng gả Trình Sóc cho Trần An làm vợ, bọn họ cũng không phản đối, nếu đổi thành bản thân, hiện nay đã là Trình Sóc, không có gì ngoài nhân tố lời đồn ra, nói vậy cha mẹ cũng sẽ không cảm thấy khó có thể tiếp thu, nhiều lắm sẽ bói y Trình Dục thân là trưởng tử, lại cam nguyện khuất phục dưới thân người rồi hoai thai mà tức giận... Nhưng mà, dù gần, cũng không nhất định sẽ cự tuyệt.

Kỳ thật mẫu thân Phương Thăng Minh – võ lâm đệ nhất mỹ nhân, thích Trình phụ. Lúc trước bà cùng Trình phụ thiếu chút nữa liền thành, một mỹ nhân điểm tuyệt thiên hạ, một thiên chi kiêu tử võ công cao cường tướng mạo đường đường, nghĩ thế nào cũng đều là một đôi do trời đất tạo nên, đáng tiếc thiên ý trêu người,mỹ nhân võ cùng kiêu ngạo, bởi vì vốn liếng trời sinh, chung quy nhìn không được hy vọng nam nhân đi dỗ, đi sủng, mà Trình phụ sau khi thấy bà tuy có hảo cảm, nhưng vẫn chưa tới tình yêu, mặc dù hai nhà đều có ý muốn kết làm thông gia, để bọn họ lui tới nhiều hơn, nhưng Trình phụ vừa bước lên đại vị, công việc bề bộn như vậy, sao có thể lúc nào cũng đi gặp bà?

Kết quả mỹ nhân cảm thấy không phục, nghĩ rằng người theo đuổi mình rất nhiều, dựa vào cái gì tương lai bà phải gả cho người không xem trọng mình như vậy? Bà lại không cầu ông lợi hại đường nào, chỉ muốn ông cũng bà ngọt ngào bên nhau mà thôi, nếu ông thật sự thích bà, vậy cũng nên biểu đạt ra ngoài, sao ngược lại giống như bà gây trở ngại ông? Coi như gặp mặt cũng không được đến nửa canh giờ.

Càng nghĩ càng thấy Trình phụ không có ánh mắt, chính mình rất ủy khuất. Người trong nhà lại không ngừng nói bên tai bà để bà làm ít đồ đưa cho ông, tăng cường chút tình cảm, làm sao cũng không bằng lòng, nhất thời luẩn quẩn trong lòng, bà liền rời nhà trốn đi, bà ngoại Phương Thăng Minh khi đó vẫn còn tại thế, trong lòng cho rằng bà đi Phủ Vân sơn trang tìm người trong lòng, cần bản không động ý niệm tìm người, chỉ muốn “tác thành chuyện tốt”. Kết quả bà một đi không trở lại, vừa mất tích, liền mất tích hai năm.

Hai năm không xem là thời gian ngắn, trong hai năm, rất nhiều chuyện tự nhiên mà phát sinh, tỷ như nói, Trình phụ gặp Trình mẫu. Trình mẫu là một nữ tử dịu dàng, rất biết săn sóc, lúc Trình phụ tiêu diệt phi khấu Tây Nam, bà đứng lực bị chúng bắt được. Nhà mẹ đẻ Trình mẫu tuy không phải võ lâm thế gia, nhưng cũng là dòng dõi thư hương, từ nhỏ ngâm trong thư hương, vì vậy có mấy phần khí độ cùng tài hoa.

Trình phụ dừng cảm tiền đến cứu giúp, chính khí凛冽 tướng mạo lại tuấn lãng, Trình mẫu nhìn không được khám phục ngưỡng mộ, càng tự nhiên mà sinh ra vài phần hào hùng. Giúp đỡ Trình phụ cứu đám người gặp nguy ra ngoài, dựa vào tri thức trong sách dẫn dắt mọi người xuống núi trong đêm đen, dưới chân núi đợi hồi lâu, chỉ thấy ánh lửa trên núi bị tiêu mất một nửa, nghe có người rống to kêu gào, cuối cùng còn kêu ra tin tức Trình phụ bị thương.

Trình mẫu nhờ người truyền tin tìm viện binh tới, chính mình lại không chịu rời đi, cũng không dám lên núi sợ kéo chân sau Trình phụ, nồn nóng dưới chân núi chờ đợi, chỉ muốn chỉ ít ông sẽ không xảy ra chuyện, trời đã định trước, Trình phụ trúng độc chống thân thể tiến đến, vừa vận ngã xuống cách chỗ bà không đến một dặm, bởi vì triền núi nghiêng, ông lăn xuống dưới, lăn đến cách bà không xa, để bà nhìn thấy ông.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 52

Edit + Beta: Snail

Đồng tỏ làm mới, khiến con đường lầy lội. Tuy là chân núi, lại còn là một tòa núi nhỏ muốn lật, mưa lớn như vậy không thích hợp leo núi. Trình mẫu diu người đến một sơn động, chăm sóc Trình phụ đang phát sốt một ngày một đêm, còn đem y phục của mình thay cho Trình phụ, lại giúp ông rửa sạch miệng vết thương cùng... hầu như toàn thân. Sau khi Trình phụ tỉnh lại, nhìn thấy chính là Trình mẫu đang cố nén cơn ngứa ngừng lau người cho ông mỗi ngày... Chỉ liếc mắt, ông cũng không khỏi đỏ mặt. Bởi vì mưa to, bọn họ lại đợi trong sơn động vài ngày, thời gian vài ngày, vừa đủ để họ lường tình tượng duyệt...

Mà lúc bọn họ nên nghĩa vợ chồng là lúc, mẫu thân Phượng Thăng Minh bị người Ma Giáo bắt đi, đã qua ba tháng, tiền giáo chủ của Ma Giáo vẫn chưa đặt chân đến võ lâm Trung Nguyên, cũng không làm náo động, bởi vậy hẳn bắt người đều không có bao nhiêu người ngoài biết.

Nói đến Ma Giáo tuy rằng hành sự quỷ dị tà ác, nhưng không hẳn là thích ở không đi gây sự vi phạm pháp lệnh cùng chính phái đối nghịch. Tiền giáo chủ chính là như thế, hẳn coi trọng mẫu thân Phượng Thăng Minh, bắt đi, cũng không định chỉ ăn không chịu trách nhiệm, trong lòng cho rằng dụ dỗ đối xử với bà, bà sẽ động tâm. Mà mẫu thân Phượng Thăng Minh tuy động tâm, nhưng cảm giác chính mình có Trình phụ, huống chi Trình phụ là nhân sĩ chính phái, giáo chủ này là nhân sĩ tà phái, bà quyết định không muốn thân mật cùng hắn, bộ dạng giáo chủ tuần tú, nhưng Trình phụ cũng tuần tú, giáo chủ quyền cao chức trọng, Trình phụ càng là thông linh võ lâm, hơn nữa ở bên cạnh Trình phụ, là kỳ vọng của cha mẹ mình. Mà bản thân nếu không khuất phục, từ nay về sau Trình phụ nhất định sẽ cảm động tâm ý của mình, đối xử tốt với mình. Những ý tưởng này thường xuyên qua lại, giáo chủ đối với bà càng tốt, bà lại càng bắt vi sở động.

Bởi vì bà không chịu thuận theo, giáo chủ lại không chịu thả người, bà liền ngụ ở Ma Giáo hồi lâu, giáo chủ thích bà, không muốn bức bà, chỉ là việc vui ở Trình gia không truyền đến nơi này, nhưng khi Trình mẫu mang thai lại truyền ra tin tức, đã kích như sấm sét giữa trời quang. Bà khóc lớn ba ngày nói chính mình mệnh khổ, càng oán hận giáo chủ bắt nàng mới bị người nhanh chân đến trước, tiền giáo chủ thấy bà vẫn nhớ nhưng Trình phụ, không nhớ mình tốt, trong cơn tức giận, liền cưỡng bức bà. Từ đó về sau cùng bà biểu hiện như phu thê, càng thêm dụ dỗ đối đãi, trong lòng bà có oán, lại không nói rõ, chờ hoài thai sinh ra đứa nhỏ, đợi thời cơ nhờ người mang tin cho Trình phụ, nói ông hại bà, nếu ông áy náy, liền tới tìm bà, mang con bà về nuôi dưỡng thật tốt. Bà không muốn con mình trưởng thành trong Ma Giáo.

Trong mắt Trình phụ, đích thật là ông hại bà. Ông vốn nên nghĩ đến nữ hài tử cần dỗ cần sủng, bà không phải người đại gian đại ác, chỉ là tuổi còn quá nhỏ nên có vài phần kiêu ngạo mà thôi, làm sao lại nghĩ đến bởi vì ông lạnh lùng mà bà chịu thiệt như thế?

Mẫu thân Phượng Thăng Minh biết, Trình phụ sẽ áy náy. Mà đích xác, Trình phụ rất áy náy, bà lấy mạng mình bức tiền giáo chủ đem đứa con giao cho Trình phụ, sau đó liền tự sát, bà không mặt mũi nào về nhà, chỉ có thể như vậy. Về phần nữ tử kia, nữ tử đoạt đi người trong lòng bà, mặc dù bà không cách nào gặp mặt đối phương, nhưng bà biết, đứa con của bà vĩnh viễn sẽ khiến giữa Trình phụ và Trình mẫu có một cây gai. Bởi vì hai người bọn họ ở bên nhau, cho nên hại một cô gái trong sạch, lại hại một đứa bé mới sinh không có mẫu thân — theo ý nghĩa nào đó, cũng không có phụ thân.

Trình phụ cùng giáo chủ đánh một trận lớn, hai người đều trọng thương, cuối cùng Trình phụ mang đứa bé trở về Phù Vân sơn trang.

Dung mạo Phượng Thăng Minh giống mẫu thân hơn chút, chỉ kế thừa tuần mỹ của phụ thân, tính tình lại hầu như toàn bộ giống phụ thân. Tuy Trình phụ không thích chuyện tiền giáo chủ bắt người ép buộc, nhưng đối phương ở Ma Giáo, ba phen mấy bận đến thăm Phượng Thăng Minh, tùy thân mang theo di vật người trong lòng si ngốc nhìn, ông cũng không khỏi có chút động dung. Vị giáo chủ này cũng không xem là đại ác nhân, đáng tiếc cũng là đáng tiếc. Nếu lúc trước ông không đi, mẫu thân Phượng Thăng Minh chưa chết, giáo chủ này đối xử dung tâm như thế, ắt hẳn cuối cùng sẽ không đến mức rơi vào kết cục như vậy, đồng thời Phượng Thăng Minh từng tiết lộ, nói phụ thân vốn không bức mẫu thân hắn, chỉ là nhất thời tức giận... Hơn nữa sau này bọn họ cũng hòa hảo, lúc viết thơ cho ông mẫu thân cũng không kiêng dè hắn, lúc ấy chỉ bắt quá là nói đem hắn đưa đi mà thôi, ai biết khi thấy Trình phụ, tâm tình kích động, bỗng nhiên làm chuyện đại đột.

Lại không quan tâm tương lai Trình phụ sẽ áy náy sâu đậm, rất lâu sau đó, Phượng Thăng Minh không hề nặng nề, khi tán gẫu cùng Trình phụ, bình bình đạm đạm nói một câu, cũng đủ khiến ông thẹn với Phượng Thăng Minh. Dù cho ông biết việc này không hẳn là lỗi của ông.

Trình Dục biết đại khái sự tình, có điều không biết trong đó còn có gì khác, chỉ là Trình phụ từng đáp ứng Phượng Thăng Minh, nói nếu có một ngày, hẳn cùng với hậu đại hẳn muốn Trình gia giúp một tay, con cháu đời đời, đều không thể cự tuyệt ít nhất một điều kiện của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 53

Edit + Beta: Snail

Đã quá năm hồi trống canh. Tính toán thời gian, vừa lúc có thể rời giường. Hôm qua Trình Dục bận rộn hồi lâu, không chịu nghỉ ngơi, kết quả mệt mỏi, buổi tối ngủ rất say.

Phượng Thăng Minh ngủ cùng giường với Trình Dục, hôn lên đôi gò má y một cái, không đánh thức y, một thân một mình mặc quần áo đứng dậy ra ngoài cửa. Hắn cần kiểm tra một lần cuối cùng thủ vệ trong trang cùng các hạng mục sự tình. Tự mình kiểm từng hạng mục một.

“Phượng đại hiệp, chào buổi sáng...”

“Nam Mô A Di Đà Phật, Phượng đại hiệp vất vả. Chào buổi sáng.”

Phượng Thăng Minh đối với hai lời chào của bọn họ, nói: “Chào Xung Vân đạo trưởng, chào Vô Thủy đại sư.”

Hai người bọn họ tựa như một đêm không ngủ, ở trong đình này quan sát tình tượng — sở dĩ nói là tình tượng, là bởi vì bọn họ bày một ván cờ trên bàn, quân cờ trên bàn cờ vừa lúc cùng những chấm nhỏ trên không trung — vài hạt tương đối chủ yếu, vị trí giống nhau.

“Chỉ gặp Phượng đại hiệp, không gặp Minh chủ, Minh chủ còn đang ngủ đi, xử lý nhiều sự tình như vậy rất vất vả...” Vô Thủy đại sư lộ ra nụ cười hòa ái, ánh mắt lại có vài tia sáng kỳ dị. “Nói đến lần này gặp Minh chủ cùng lần trước không quá giống nhau, tuy rằng bên trong giống nhau, nhưng có vài chỗ, vẫn là thay đổi. Việc này Phượng đại hiệp nên biết, không biết tâm cảnh của Minh chủ hiện nay như thế nào?”

Phượng Thăng Minh hơi kinh hãi, nét mặt không lộ, nói: “Lời ấy của đại sư là ý gì?”

Xung Vân đạo trưởng ôn hòa nói: “Phượng đại hiệp không cần kinh nghĩ, bản đạo cùng phương trượng chẳng qua là ngẫu nhiên chiếm được một ít điềm báo từ trời cao, không biết là thật hay giả, phát giác điềm báo này cũng không phải chỉ một người nhận được, là đến hồi ý trước, để tránh ngày sau bị người không biết lợi dụng.”

Phượng Thăng Minh ổn định tâm tình, nửa chặn nửa che tiết lộ nói: “Đích xác có chút chuyện không bình thường, hiện nay tâm cảnh của Dục đệ còn tạm được, chẳng qua cũng không hoàn toàn bởi vì chuyện đó... Đại sư đạo trưởng có cao kiến gì chăng?”

Vô Thủy đại sư chấp hai tay, nói: “Nam Mô A Di Đà Phật, còn thỉnh Phượng đại hiệp truyền tin cho Minh chủ, nói lão nạp cùng đạo trưởng có chuyện thương lượng, việc này tuy không tính là đặc biệt trọng đại, nhưng cũng là thiên cơ kỳ sự, hy vọng Minh chủ có thời gian, cùng nhau uống trà, trò chuyện...”

Lời này chính là ý nguyên của Phượng Thăng Minh, mỉm cười đáp lễ, nói: “Tại hạ nhất định đưa đến.”

“Ồ o o — o ó o o o —” Gà gáy ba lần. Không tính là chói tay bao nhiêu nhưng tiếng gáy vô cùng rõ ràng truyền đến, Trình Dục có sức mở mắt ra, dựa vào lực ý chí ngồi dậy từ trên giường, xoa xoa đôi mắt không mở ra nổi của mình, nhìn huyết thái dương. Gà gáy, sắc trời sắp sáng, tuy rằng bên ngoài vẫn là một mảnh đen kịt, nhưng sáng tỏ nhất định là chuyện không lâu sau. “Sao huynh không gọi ta?”

Lúc mang thai tham ngừ, tuy gà gáy chưa đến tảng sáng, nhưng y vẫn là dậy sớm hơn một chút, tránh cho sự tỉnh không xử lý xong. Phụng Trọng Minh đứng bên cạnh chậu rửa mặt, vắt khăn, cầm khăn mặt tóa hơi nóng lại ngồi bên giường, giúp Trình Dục lau mặt cùng tay, nói: “Sự tỉnh ta đều đã phân phó, đệ không cần lo lắng như vậy, thiếu một hai khắc chung thời gian cũng không là gì.”

Trình Dục nỗ lực mở to đôi mắt nhập nhèm, nhiệt khí bốc lên, khiến y tỉnh táo thêm vài phần, thở sâu, nói: “Công tác thủ vệ đều làm tốt?”

“Ừm, bao quát cả hạ nhân, cũng hiểu tận gốc rễ thị vệ mới lần vào, miễn cho xảy ra sự cố.”

Từ trước đến nay Phụng Trọng Minh làm việc không cần y lo lắng, nghe vậy gật gật đầu, liền muốn đứng dậy mặt quần áo.

“Dục đệ.” Phụng Trọng Minh bỗng nhiên bắt lấy tay Trình Dục.

Trình Dục sững sốt, nói: “Làm sao vậy?”

“Đệ ngồi ở công đường, chẳng qua là tác dụng giám sát tượng trưng, có nửa tháng có thể không cần xem bọn họ tiểu đánh tiểu nháo, nửa tháng này ta ở công đường, đệ đi tâm sự cùng Vô Thủy đại sư và Xung Văn đạo trưởng trước đi, tạm thời không cần nhắc tới sự tỉnh Kỳ Lan giáo, chỉ nói chính đệ, chính đệ cùng Trình Sóc...”

Trình Dục nói: “Bây giờ còn đang mở đại hội Vô Lâm, nếu dễ dàng lộ ra...”

“Nhưng bọn họ đều là người có chút đạo hạnh. Hơn nữa...” Hơn nữa hiện tại Phụng Trọng Minh, thực tế vẫn có chút sợ Trình Dục sẽ ‘biến lại’ thành Trình Sóc, cứ thế biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 54

Edit + Beta: Snail

Ngày đầu tiên toàn bộ hành trình của Trình Dục đều ở đây, đến ngày thứ hai, mới đổi thành Phụng Trọng Minh, mà y đi tìm Vô Thủy đại sư.

Vô Thủy đại sư cho y một túi gấm, Xung Văn đạo trưởng cũng tặng y một túi gấm. Trình Dục cho là bọn họ tìm y tới là có chuyện muốn nói với y, nói chuyện một ngày, đàm luận rất nhiều thứ, còn có bí ẩn huyền diệu khó giải thích kia. Nhưng mà bọn họ nửa câu cũng không nhắc đến, chỉ cười nói: “Minh chủ, chờ lúc nào cậu thực sự hài lòng với cuộc sống hiện tại, cậu có thể mở những túi gấm này ra.”

Trình Dục thoáng có chút chần chờ nói: “Đại sư, ta đối với cuộc sống hiện tại, không có gì bất mãn.”

Vô Thủy đại sư chấp tay hành lễ, nói: “A Di Đà Phật, Minh chủ lòng mang thiên hạ, vinh nhục tự thân sớm đã không suy xét nhiều, chỉ là trên đời vốn không có gì, so với ‘thành’ quan trọng hơn, sao không ‘thành’ cho tâm, ngẫm lại chính mình có thật sự thỏa mãn hay không? Có lẽ chỉ là Minh chủ không phát hiện thứ khiến mình hài lòng, cũng bởi vì không so đo thứ khiến mình không hài lòng, cho nên nghĩ làm chính mình thỏa mãn, rồi lại không vui...”

“Nếu người người đều có thể ‘thành’ cho tâm, trên đời này sẽ bớt đi rất nhiều vấn đề.” Xung Văn đạo trưởng vuốt râu, khẽ cười.

Trình Dục âm thầm nghĩ, mình đích xác không thể coi là hài lòng, nói như vậy, hai người bọn họ thật sự nói đến điểm mấu chốt của y, chẳng qua, ý của bọn họ có phải là về phương diện tình cảm hay không? Kỳ thực Vô Thủy cùng Xung Văn đều có thể xem như người tu đạo, Trình Dục không quá muốn nghĩ đến phương diện kia, nhưng gần đây vấn đề y gặp phải chính là phương diện tình cảm, bởi vậy không khỏi nghĩ sâu hơn.

Một chữ ‘thành’, là khiến y thừa nhận, chính mình không thích Phụng Trọng Minh, từ đó cùng hắn chặt đứt, hay là để y mở rộng tâm mình, thành cho ý niệm thứ xem của y cùng Phụng Trọng Minh...

Đời này của y chưa từng cùng người yêu đương, chưa hưởng qua tư vị tình yêu, đã như vậy, vì sao không cho Phụng Trọng Minh một cơ hội? Càng cho đứa nhỏ trong bụng mình một cơ hội. Cứ như vậy giết bé đi, lẽ nào y tàn nhẫn hạ quyết tâm được? Thêm nữa, Phụng Trọng Minh lại một mảnh cuồng si như vậy...

Không nói với Phụng Trọng Minh chuyện Vô Thủy đại sư cùng Xung Văn đạo trưởng cho y túi gấm, Trình Dục và Phụng Trọng Minh cùng dự họp, trong bữa tiệc cũng không trò chuyện với nhau. Mỗi lần dự họp, y phục Trình Dục đều có chút dày. Phụng Trọng Minh sẽ không trực tiếp nhìn thẳng y, chẳng qua chung quy trong lúc lơ đãng, đều sẽ liếc đến chỗ y...

Đại hội Vô Lâm ban đầu đại đa số là tiểu đánh tiểu nháo, rất nhiều nhân vật dễ có chura chân chính lang bạt giang hồ, võ công căn bản trong nhân sĩ võ lâm, vì vậy rất nhiều đều là tiểu tử lỗ mãng, cứ như vậy xông vào một lần, sau đó bị người có thực lực chân chính đánh hạ. Mặc dù điểm đến thì ngưng, có điều chỉ sự cũng nổi giận. Chung quy có mấy người không có mắt, nhất thời nổi điên, trực tiếp đứng trên đài nói kháy chửi mắng, đem mọi người kể cả Trình Dục cùng nhau mắng chung.

Đương nhiên, những người đó đều sẽ bị mồi xuống.

Bây mồm tám mồm chửi vào, tuy rằng náo nhiệt, cũng có người giữ gìn trật tự, bất quá chỉ phần khích, lại không đặc sắc, như thế qua hơn nửa tháng, tỷ thí trên đài rốt cục dần dần ngoạn mục hơn. Trình Dục cũng phát hiện, trong những người đang chuẩn bị dưới đài, thêm vài người y nhận biết.

Không... Không chỉ y nhận biết, e rằng Phụng Trọng Minh cũng nhận biết. Một vài người tham dự đại chiến trước đó cũng nhận biết.

Khi diệt Kỳ Lan giáo, bắt được rất nhiều giáo chúng ‘bị buộc nhập giáo’. Kỳ thật phần lớn người ở Kỳ Lan giáo đều là bị ép vào giáo, bao gồm Trình Sóc năm đó, chẳng qua chỉ có rất ít người bởi vì tính khí hợp với Kỳ Lan giáo mà thật sự trở thành đại nhân vật.

Hiện tại trong những người này, liền có không ít. Cũng không xác định bọn họ chỉ đến xem, hay là muốn làm chút gì khác.

Trong lòng suy nghĩ những thứ này, Trình Dục biết đã có rất nhiều người âm thầm đề phòng, y cũng ung dung thản nhiên bắt đầu đánh giá đám người luận võ, quan sát đánh giá, liền phát hiện một người. Một người vốn không nên xuất hiện ở nơi này.

Trần An.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 55

Edit + Beta: Snail

Phụng Trọng Minh thả gà? Hay là gà trốn ra được?

Lấy tính tình Thăng Minh, cho dù bị mình nói động, không muốn động thủ với Trần An nữa, vậy cũng không có khả năng thả gà lúc đại hội Vô Lâm diễn ra.

Không tùy tiện đến bên cạnh Trần An, cũng không quá chú ý gã. Trình Dục giống như lơ đãng, lướt mắt qua gã, nhân tiện cũng liếc nhìn Phượng Thăng Minh, rồi tiếp tục chú ý trên đài.

Lúc này trên đài đã có một tân tú xuất sắc – một người bộ dáng thiếu niên, trong sáng tuấn tú, sử dụng một roi da, người đi tới khiêu chiến bị hấn đánh một trận, đánh đến một số người phía dưới vừa vỗ tay tán thưởng lại vừa lo sợ, âm thầm may mắn chính mình không cần đi lên chịu đựng roi da. Mà có mấy nam tử thích nam sắc, lại cảm thấy hấn như quá ốt nhỏ dọ người muốn chinh phục.

Thiếu niên này đã chống đỡ hồi lâu chưa xuống đài, phòng chừng đã hơn nửa đợt tỷ đấu, hấn là người xuất sắc nhất. Còn lại mấy người, biết mình mặc dù không tệ, nhưng đánh không lại hấn, vì vậy chỉ xem chừng, tiếp theo liền đến đệ tử thế gia...

Vầng thái dương hạ xuống phía tây, ánh nắng chiều nhuộm nửa vùng trời, tựa như đem toàn bộ thế giới đều thiêu đốt lên.

Chính là thời khắc dùng bữa tối, Trần An mãi mới chờ đến khi Trình Dục muốn đi lại cho gã một ánh mắt, hướng về phía y làm khẩu hình: “Trình Sóc, ta muốn gặp ngươi. Lúc canh ba, hậu viện, không được để Phượng Thăng Minh biết.”

Thu hết tin tức gã truyền ra vào mắt, Trình Dục buông mắt, không để Phượng Thăng Minh đang ở bên trái dưới đài nhìn mình phát hiện. Y cho rằng, Trần An vẫn cảm giác mình là Trình Sóc, muốn tìm mình chắc là muốn nói chuyện về Trình Sóc, đồng thời âm thầm nghĩ, vài người Kỳ Lan giáo kia, hiện tại án binh bất động, liệu sẽ cũng gã cấu kết? Nếu có cấu kết, y đi gặp Trần An một lần, nói không chừng có thể một lượt bắt hết bọn chúng. Nội lực của y đang dùng tâm pháp ban đầu, sau này lại điều dưỡng nhiều như vậy, đã khôi phục rất nhiều, tuy không thể so sánh với lúc trước, nhưng đối phó với một Trần An vẫn là dư dả.

Dùng bữa tối, tắm rửa thay quần áo, Phượng Thăng Minh không ở đây, chỉ có một mình y trong phòng. Phượng Thăng Minh thích ở bên y, có điều chung quy một số thời điểm không thể, Trình Dục mặt một chiếc áo don, mở giấy Tuyên Thành ra, qua loa mài mực, trên giấy viết: Khi canh tư chưa gặp, có thể tìm, chờ trụ Trần An, điều tra Kỳ Lan giáo. Chỗ lạc khoản viết hai chữ “Trình Dục”.

Sau khi viết xong liền gấp lại nhét vào trong chăn, buông màn xuống làm ra bộ dáng như có người ngủ bên trong, buông mắt nhìn bụng dưới hơi nhô ra của mình, Trình Dục tìm rất nhiều áo lót, đem chính mình bao lại một tầng dày, chỉ là bao bọc lại, nhưng không che kín, một là vì rộng rãi thì thuận tiện hơn, hai là đến lúc đó lỡ như động thủ, sẽ không bởi vì quần áo mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vào lúc canh ba, y đến hậu viện – nơi y luyện công trước đây. Trần An đã chờ ở đó. Dưới một tầng cây.

Không khóc, cũng không cười, càng không điên cuồng, tâm tình gã thoát nhìn so với lần trước ổn định hơn nhiều, có điều trong mắt mơ hồ vẫn lộ ra tia máu, chắc là vẫn vì y ‘chết’ mà canh cánh trong lòng, Trình Dục hơi hơi động dung, nhìn không được nói: “Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Chờ sau đại hội Vô Lâm, y sẽ nói cho gã biết y không chết. Nếu hiện tại nói, gã không tin, tâm tình kích động làm lớn chuyện, bị người nghe thấy nhất định sẽ tưởng Trình Sóc có âm mưu có ý gì tráng thành y. Không nói ngược lại càng có thể ổn định gã, bởi vì miệng không buông một chút nào, gã liền phải cân thời gian nhất định mới nắm chắc chứng minh trước mặt mọi người y không phải Trình Dục, trả lại công bằng cho “Trình Dục”.

Trần An nhìn y hồi lâu, ánh mắt có chút nóng nực, còn có chút lạnh lùng kỳ dị, hồi lâu sau, bỗng nhiên nói: “Ngươi mang thai, đúng không?”

Sắc mặt Trình Dục hơi đổi, nói: “Làm sao ngươi biết?”

Trần An nói: “Không có gì, chỉ là biết thôi... Ta cũng không có kinh nghiệm, người chung quanh đều chưa từng mang thai, cũng không biết thời điểm mang thai, có thể uống rượu hay không?”

Trình Dục lắc đầu.

Trần An tiếc nuối thờ dài, lại nói: “Vậy ngươi uống một chén trà được không?”

Trình Dục cũng lắc đầu. Y không muốn uống trà, không phải vì sợ trong trà có độc, mà kiêng kỵ gã cố ý làm ra vẻ huyền bí, khiến y ngắm hoa trong màn sương, y phải thời thời khắc khắc buộc chặt thần kinh. Cho nên, ngay cả ghế y cũng không ngồi xuống – trước kia y chưa có thai, nhất định sẽ không khăn trương như thế.

Trần An uống cạn ly trà trên bàn đá, trong khi uống, tiếc nuối nọ nữ cười, chỉ chỉ gốc cây trong hậu viện bên người gã, dùng khẩu khí hoài niệm nói: “Ta nhớ rõ trước đây ngươi chán ghét gốc cây này nhất, bởi ngươi từng vì gốc cây này mà đánh ta một trận, chỉ vì ta là người phạm, không cách nào khiến một gốc cây lẻ nở ra hoa đào. Mà khi đó ngươi si mê rượu hoa đào, không chịu đi nơi khác hái hoa đào, chỉ muốn trong viện này, gặp đến đủ khiến những người chúng ta xoay quanh bên ngoài, ta lại vừa vịn ở bên cạnh ngươi, ngươi liền đem tức giận xả trên đầu ta...”

Ánh mắt Trình Dục nhu hòa một chút, cũng hồi tưởng lại chuyện cũ. Y nhớ khi đó Trình Sóc hóa trang làm nữ tử, nhưng tính tình vẫn như nam tử với vầng sao động, hấn hy vọng trong điện nở hoa đào, bởi vì hấn muốn hoàn toàn dựa vào chính mình lấy nguyên liệu thiên nhiên để làm rượu hoa đào, muốn làm tốt hơn so với y cùng Phượng Thăng Minh, nhưng nghe nói muốn dời một gốc cây đến căn rất lâu, liền giao trách nhiệm khiến cây lẻ nở ra hoa đào cho Trần An, nếu không nở ra, liền đánh gã... Ý tưởng khi còn bé, luôn tương đối ngơ na thần lơ đãng lướt gió tung bay. Ai khi còn bé sẽ không nghịch ngợm? “Ta nhớ khi đánh, cũng không phải rất nặng. Hơn nữa ta giúp ngươi bôi thuốc. Kỳ thật không phải ta cố ý.”

Trần An lộ ra biểu tình có chút khổ sở, nói: “Ngươi giúp ta bôi thuốc, chẳng qua, có một số việc ngươi nhớ không rõ, ta lại nhớ rõ, ngươi không để ý, ta lại để ý, ngươi cảm thấy đánh không nặng, nhưng ngươi không biết, ta là đại ca ngươi cứu về, vốn đã nợ tình của nhà các ngươi, ăn nhờ ở đậu, ngươi đối với ta như vậy, rõ ràng coi ta là hạ nhân, cho dù sau đó lại bôi thuốc cho ta, thì sao chứ? Ngươi có thể nghĩ tới khi đó ta khó chịu bao nhiêu? Bọn họ đều chú ý cảm thụ của ngươi, tuy Minh chủ trách cứ ngươi, phía sau lại không phải giống như phu nhân, đi dỗ ngươi?”

“Khi đó, ta không hiểu chuyện, có điều sau này ta thật lòng đối xử tốt với ngươi, tiểu An, tuy rằng ta có chút bị làm hư, phát câu lên, liền quên chú ý cảm thụ của người khác, nhưng trong lòng ta không có ác ý, ta cũng chưa từng xem ngươi là hạ nhân mà đối đãi.”

Trần An nhìn y, trong mắt lóe ra ánh sáng kỳ quái, gã tiến lên một bước, dịu dàng nói: “Ta biết trong lòng ngươi không có ác ý, ngươi đối xử tốt với ta, ta đều nhớ kỹ, ta nhớ rõ ngươi không giống Minh chủ cùng phu nhân trước trách cứ hấn sau lập tức lại đi dỗ hấn, mà tới đưa thuốc cho ta trước, cũng nhớ rõ ngươi mua cái trống lắc làm bồi lễ, trời đổ mưa, ngươi lắc trống, đinh đinh đang đang, nói, ‘Ngươi xem, bên ngoài đổ mưa, ông trời cũng đang thương tâm vì ngươi, nhưng mà nam tử hấn đại trượng phu, không dễ rơi lệ, nếu ngươi không phạm sai lầm, thì không nên vì một chút đau đớn mà khóc, như vậy về sau, ngươi liền có thể trở thành một đại anh hùng’...”

Việc này không phải nói Trình Sóc, mà là Trình Dục, Trình Dục ngẩn ra, tay xoa bụng, trầm mặc thật lâu, mới nói: “Thì ra, ngươi biết, hơn nữa, ngươi tin?”

Trần An cắn chặt răng, cố gắng không lộ ra biểu tình phẫn hận, nói: “Đúng, ta biết, hơn nữa ta tin...”

Hai tay Trình Dục đều xoa bụng, nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, nhắm chặt mắt, cảm thụ toàn thân vẫn vô lực như cũ, nói: “Làm sao ngươi hạ được?”

Trần An nói: “Trình Dục, ngươi quên thân thể hiện tại của ngươi là Trình Sóc sao? Giáo chúng Kỳ Lan giáo nói, trong cơ thể hấn hỗn hợp rất nhiều nội lực, không đến nửa năm không thể giải, hơn nữa công pháp kia, sẽ bởi vì hít vào bột phấn Kỳ Lan hoa mà dẫn đến ngắt đi.”

“Ta còn tưởng rằng, Kỳ Lan hoa chỉ là một truyền thuyết... Huống chi, nếu ngươi đã biết là ta, vì sao còn muốn...”

Trần An đi đến phía trước, đỡ Trình Dục, kỳ thực Trình Dục đã nỗ lực hết đã, hầu như khắc chế không nổi ngã vào trong ngực gã, Trần An ôm y, tham lam dùng lực ôm, kích động nói “Đó là bởi vì... Bởi vì ta thích ngươi! Lẽ nào ngươi không biết sao? Kỳ thật ngươi biết! Trình Dục, ngươi có biết kỳ thật ngày đó ta liền có cảm giác với ngươi hay không, chỉ là ta không dám nói... Ta tuyệt không dám nói, sau này khi biết Trình Yên là nam tử, mà Minh chủ lại bằng lòng gã hấn cho ta, ngươi có biết ta kích động khổ sở bao nhiêu không? Kỳ thật ta có cơ hội ở bên ngươi! Minh chủ bọn họ không ngại nam tử cùng nam tử yêu nhau! Nhưng ngươi là trưởng tử, hơn nữa hấn khắp nơi nói với người khác hấn thích ta, ngươi nhất định không đoạt người đàn ông của đệ đệ mình...”

“Hấn... chỉ nói... với mấy người chúng ta... mà thôi.” Trình Dục còn chưa nói xong, đã không mở mắt nổi, mê man đi. Trên gốc cây kia hoa lẻ đã rơi hơn phân nửa, theo hương khí cất giấu bột phấn Kỳ Lan hoa, cùng nhau khiến Trình Dục bất tỉnh nhân sự.

Trần An nhìn không được hôn lên tay y một cái, điu y đến một phòng khách, dưới phòng khách còn một phòng tối – nơi an toàn nhất Phủ Văn sơn trang, cho dù Phượng Thăng Minh tìm người, cũng sẽ không tìm đến bên này.

“Ngươi luôn cảm thấy hấn kiêu căng một chút chỉ là giống đứa nhỏ nhà người khác, khi còn bé nghịch ngợm, tâm địa tốt là được, nhưng ngươi không biết tâm hấn đã sớm đen, dù cho ngươi biết hấn thủ đoạn độc ác, hấn là ác nhân, cũng muốn bảo toàn hình tượng lúc đó của hấn – không sao cả, chung quy ngươi sẽ biết, phòng tối nơi này, vốn hấn muốn ở nơi này giết ngươi, cầm tù ta, chỉ kém một chút mà thôi, ha ha... Nếu hấn chưa dùng tới trên người ta, ta cũng không muốn dùng trên người hấn, ngươi xem như chịu đựng thay hấn, chịu thay hấn, như vậy ta liền tha thứ cho hấn, về sau cũng vẫn đối xử tốt với ngươi...”

Châm đèn trong phòng tối. Mở ra từng cơ quan, sau khi cơ quan kia mở ra, từng viên dạ minh châu từ ngăn ngăn lộ ra, tắt đi ngọn đèn, trong phòng vẫn sáng sủa tựa như ánh trăng bên ngoài.

Trần An mê muội nhìn Trình Dục bị gã đặt trên giường, ngón tay trên gò má y nhẹ nhàng di động...

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Edit + Beta: Snail

Dung mạo gần như giống nhau như đúc, thân thể đã hôn mê này cùng Trình Sóc không có gì khác biệt, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới linh hồn trong thân thể là Trình Dục, cả người Trần An liền run rẩy, kích động nói không nên lời.

Nuốt nước miếng, còi bỏ đai lưng Trình Dục, Trình Dục bao bọc rất nhiều quần áo, tuy rằng hơi có chút rời rạc không đến mức gã không còi được, nhưng vì y nằm đè lên quần áo, cũng không cách nào thuận tiện để còi toàn bộ.

Trần An cũng không để ý những thứ này, chỉ là đẩy y phục Trình Dục ra, mở rộng lồng ngực mà thôi. Lồng ngực so với thân thể ban đầu của Trình Dục gầy yếu hơn một ít, còn có chút hơi hơi phồng lên... hơi hơi phồng lên?

Gã nhớ rõ lúc trước khi Trình Sóc nhảy vào ngực gã, không phải như vậy.

Đề chỗ kia xuống, cảm nhận được dưới đầu vú nhiều thêm thứ gì đó, Trần An hơi hơi sững sờ, trong mắt càng bốc lên ngọn lửa, “Về sau người phải sinh con cho ta!” Gã oán hận nói, “Hiện tại đứa nhỏ trong bụng vẫn là nên phá bỏ! Về sau dù người bụng lớn hay ngực lớn, cũng đều là của một mình ta!”

Vừa còi quần áo dưới hạ thân Trình Dục, Trần An vừa nhìn chăm chú vào Trình Dục, gã không muốn “Gian thi”, Kỳ Lan hoa chẳng qua khiến y mất đi nội lực ngắt đi mà thôi, Trình Dục rất nhanh liền tỉnh lại, tỉnh táo thừa nhận hoan ái của gã. Trước đây gã sùng bái y như vậy, trong lòng luôn cảm thấy, gã chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà không thể khinh nhờn, hiện nay lại có thể đem y tận tình chà đạp, có lẽ, khi Trình Dục tỉnh lại, nhất định sẽ cảm thấy xấu hổ và giận dữ đi...

Đây là y đáng đời! Ai bảo y bị Phượng Thăng Minh đoạt được, vậy mà lại không giãy giụa? Nếu y không bị Phượng Thăng Minh đoạt được, mình nhất định sẽ vẫn giống như trước tôn trọng chờ đợi y.

Vội vàng áp lên Trình Dục, không ngừng hôn đôi gò má, môi, cổ y, ngón tay run rẩy nhào nặng hai viên đồ thủy trước ngực, Trình Dục nhũn mảy cổ sức mờ to mắt, cổ hết sức vươn tay đặt lên vai gã, muốn đẩy gã ra, “Cút...!”

Trần An bắt tay y, cắn răng nói: “Người muốn ta cút? Vậy sao người còn để Phượng Thăng Minh được như y? Làm sao, người thấy bộ dáng hân dể nhìn hơn ta, cho nên liền bằng lòng khuất phục sao?!” Như cũ sắp lại gần, bám riết không tha muốn hôn cổ cùng ngực y.

Thân cận xa lạ, dục vọng xa lạ.

Trình Dục chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đều nổi da gà, lúc Phượng Thăng Minh bức bách y y đã biết tâm ý của hắn, cảm giác cũng bất quá là sờ tóc gáy, nhưng cũng không đến tình trạng chán ghét như vậy, đại khái là thật sự quá quen thuộc với Phượng Thăng Minh, cảm tình giữa hai người đã đến sinh tử chi giao, nhất thời nửa khắc muốn chán ghét cũng khó khăn, thế nhưng Trần An không phải sinh tử chi giao của y, trong lòng lại cất giấu tâm tư như vậy đối với y, còn muốn làm như vậy, Trình Dục chỉ cảm thấy thật sự không thể chịu đựng được.

“Người cút... Người cút... cho ta...!” Gương mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy bài xích.

Trần An mấy lần muốn cưỡng bức ngăn chặn trực tiếp đè y, lại vì biểu hiện như vậy của y mà suy yếu hứng thú.

“Ta sẽ khiến người muốn.” Trần An mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một thứ, “Vốn chỉ là ta sợ người đau đớn khi hầu hạ, cho nên đem thứ này, hiện tại xem ra lại là đồ tốt.”

Trình Dục mơ hồ nhìn bạch gã đang cầm thứ gì, bởi vì gã đã ép y nuốt xuống thứ kia.

Trong lòng âm thầm ngắm ngắm sinh ra một cảm giác gần gũi kỳ dị, nồn nóng chờ đợi, chẳng lẽ Phượng Thăng Minh không phát hiện tờ giấy y lưu lại? Y một đường đi đến nơi hẹn, thực tế dọc theo đường đi còn để lại ký hiệu, phòng tối nơi này Trần An cho là bọn họ không biết, kỳ thật bọn họ cũng biết đến, chỉ là lúc trước chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đi vào – sau khi Trình Sóc trốn đi, Trình phụ Trình mẫu liền chuẩn bị niêm phong nơi này.

Vốn tưởng rằng Trần An nhiều nhất là hạ độc, y cũng có phương pháp ứng đối, làm sao biết lại là phản hoa trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 57

Edit + Beta: Snail

Nhiệt triều trong cơ thể tựa như cơn sóng cuộn lên từng tầng một, hầu như đem thần trí đều bao phủ, Trần An đứng lên, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm y, nhìn chăm chăm Trình Dục bị được tính mê hoặc, nhìn không được đồ ửng khuôn mặt. Tay gã nhìn không được muốn còi đi y phục trên người, bởi vì gã cảm thấy nóng.

Rất nóng rất nóng.

Không chỉ nóng, còn có đôi khát.

Kỳ Lan giáo có rất nhiều được tốt, trong đó không thiếu được có thể khiến người cảm thấy dục vọng chưa thỏa mãn. Lực lượng ý chí của Trình Dục tương đối mạnh, bởi vậy Trần An trực tiếp chọn loại thuốc khiến người ta thần chí không rõ – có thể khiến liệt nữ biến thành dâm phụ, thậm chí mở phá bụng người rõ ràng đau đớn muốn chết còn có thể cùng súc sinh hoan hảo mua vui, được tính này lúc trước Trần An vốn chỉ nghe nói qua, nhưng nay xem ra, đích xác không giả.

“Cởi quần áo ra...” Gã nuốt nước miếng, khô khốc nói.

Trình Dục hao hết tâm lực cũng chỉ nhìn xuống được xúc động muốn cởi quần áo, nhưng tay lại không ngừng vãn về xiêm y của mình, khớp xương ngón tay trắng bệch run rẩy, đi vào bên trong... kim lòng không dặng, vuốt ve thân thể chính mình...

Một khi trầm luân, chỉ sợ thật sự không nơi quay đầu. Không thể trầm luân... Không thể trầm luân... Không thể trầm luân!!

“Trình Dục, không phải chịu đựng, được này có thể khiến người tha lòng...” Trần An nhẹ nhàng dụ dỗ, thầm nghĩ muốn Trình Dục thật sự hoàn toàn buông ra, bày ra một mặt không ai biết đến với mình. Cho tới bây giờ y đều đem yếu đuối của y che giấu rất sâu, hiện nay Trần An mơ hồ đã có chút phát hiện, nếu đem yếu ớt trong lòng Trình Dục bức ra, y nhất định sẽ khuất phục gã.

Phải sớm nên biết, người Trình gia đại đại sở thiên tính thiện lương, người thiện lương không khi nào có vài phần yếu đuối, trước đây gã bị vàng sáng trên người y che mắt, bởi vậy không biết làm sao tiếp cận tâm y, để Phụng Thăng Minh đi trước một bước...

Chung quy vẫn nhớ rõ Phụng Thăng Minh giành trước một bước, Trần An chỉ cảm thấy mình lúc nào cũng không quên, khắc khắc đều nhớ, càng hận đến ngứa răng, muốn khiến Trình Dục trở nên dâm dăng, trở nên không giống Võ Lâm Minh Chủ vạn người kính ngưỡng trước kia, tốt nhất là có thể thần phục dưới khó của gã, vậy đuối mình chủ, khẩn cầu gã yêu thương...

“Ta cho rằng... người muốn làm một đại anh hùng...”

Trình Dục thấp giọng, dứt quãng nói, lời này của y đã có chút hỗn hển, thờ dốt rất nặng, y cảm thấy thần trí mình thật sự gần như không còn... Cảm giác trống rỗng mãnh liệt, dục hóa nóng bỏng, thần mình giống như bị lửa thiêu, lực ý chí gì đó đều bị thiêu hủy, kiên trì gì đó đều có thể bị tàn phá, chỉ có bị thương thậm rồi hiện ra.

“Cần gì... như vậy...”

Hốc mắt Trần An đỏ lên, có lệ chảy ra, gã xoa cổ Trình Dục, nước mắt rơi xuống một bên chân, trong nháy mắt không còn thấy đau nữa, “Cần gì như vậy?! Cần gì như vậy?! Ta cũng muốn biết cần gì, tất cả những thứ này, Trình Dục, người nhớ rõ, người phải nhớ thật rõ, đều là đệ đệ người hại, đều là người hại, đều là Trình gia các người... còn có Phụng Thăng Minh kia hại!!” Chẳng lẽ gã chưa từng có hùng tâm tráng chí? Chẳng lẽ gã chưa từng có nhu tình như nước? Gã có, gã đều có! Nhưng những người này hết lần này đến lần khác, đều có bản lĩnh đẩy người vào ngõ hẻm!

Trình Dục đã nghe không rõ lắm lời gã nói, y vội vàng muốn tìm thứ đến làm dịu đi nhiệt độ của y. Không ngừng cọ xát trên giường hẹp, còn sót lại một phần lý trí, chỉ là không phải để y cầu Trần An, mà là dán chặt trên giường hẹp nơi chưa bị nhuộm nóng nhiệt độ cơ thể mà cọ xát – đã bất chấp bị Trần An thấy, y sắp điên rồi, thật sự nếu không khiến nhiệt độ thân thể mình hạ xuống, y sẽ chết.

Kỳ thật chết không có gì đáng sợ, đáng sợ là ý chí bị phá hủy, thứ trọng yếu chân chính bị hủy diệt...

“Thăng Minh...”

Cúi đầu gọi tên người kia, gọi cái tên dưới đáy lòng mình, trong nháy mắt khi cái tên này xuất hiện trong miệng mình, đi vào tai mình, lại mang đến chút tình ý khó có thể dùng lời diễn tả được, “Thăng Minh... Thăng Minh... Thăng Minh...”

Nhìn không thấy gương mặt vạn vọ của Trần An, y rũ mắt không ngừng khẽ gọi.

Trên đời này, thân nhân của y, bạn chí thân của y, người yêu của y, kỳ thật vốn chỉ còn lại một người. Trừ Phụng Thăng Minh ra, không còn ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Edit + Beta: Snail

“Người lại dám gọi hần, người lại dám gọi tên hần?!” Vốn Trần An đã sinh ra chút hối hận vì đối xử như thế với người trong lòng, nhưng nghe thấy y gọi tên Phụng Thăng Minh, ghen tỵ giống như lửa ma châm vào người gã, nhện không được liền đem quần áo Trình Dục dùng sức lột xuống đầu vai y.

Trình Dục cúi đầu rên rì một tiếng, không phản kháng, ngược lại sờ mó chính mình, muốn đem y phục trên người mình cởi ra... Có thể cởi toàn bộ, khiến y mát mẻ chút càng tốt.

“Thăng Minh... Thăng Minh... Thăng Minh...”

“Người muốn hần? Người muốn hần cũng vô dụng, hiện tại hần sẽ không tới tìm người, có thể thỏa mãn người chỉ có ta! Không cho phép gọi tên hần!” Trần An hung tợn nói, cởi áo tháo thắt lưng, vô cùng gấp gáp muốn cởi sạch chính mình.

Trình Dục nâng lên đôi mắt mờ mịt tựa như nhiễm lên tầng sương mù, nhìn gã, lại dường như nhìn phía sau gã, “Thăng Minh...”

“Ta nói không được gọi tên hần!” Dường như thờ gấp đến hỗn hển, Trần An đưa tay muốn kéo quần Trình Dục xuống.

“Rầm” một tiếng, người xuất hiện trong phòng tối đánh Trần An bất tỉnh từ sau lưng, nhìn về phía Trình Dục, nâng y rời khỏi giường.

“Dục đệ? Dục đệ...”

Trình Dục ôm lấy hần, đôi gò má có một cái lên vai hần, mờ mịt nói: “Thăng Minh...”

Toàn thân người trong lòng hầu như nóng hầm hập, Phụng Thăng Minh sợ đến hãi hùng khiếp vía, trong bụng Trình Dục còn có đứa nhỏ, nếu Trần An hạ loại được loạn thất bát tao nào đó, hại đến cả đứa nhỏ trong bụng Trình Dục lẫn y, vậy gã thật sự là muốn lần chết khó thoát trách nhiệm.

“Đệ không sao chứ...” Hần ôm lấy người, muốn đem y ôm ra ngoài.

Trình Dục cảm nhận được hơi thở quen thuộc, trấn định một chút, lắc đầu, thấp giọng nói: “Không cần... Không cần ra ngoài...”

Phụng Thăng Minh xoa nhẹ trán y, nói: “Dục đệ, đừng làm rộn, đệ trúng được...”

“Huỳnh... cho người đem... gã... mang đi... Ta... nhện không được, liền ở... nơi này... Huỳnh...” Nhiệt triều lần nữa dậy sóng bao phủ thần trí y, khó khăn dần dò vài câu, Trình Dục chủ động ôm lấy cổ Phụng Thăng Minh, hôn khốc miệng hần, không ngừng cọ tới cọ lui trên cổ hần, môi ẩm áp mà sát nơi cổ, xương quai xanh hần. Mắt Phụng Thăng Minh tối sầm lại, nói: “Đệ muốn ta giúp đệ giải độc?”

Trình Dục không trả lời, y vô ý thức cõi y phục Phụng Thăng Minh. Và lại cũng không có thần trí trả lời.

Phụng Thăng Minh ôm người che y lại, gọi người đến nâng Trần An đi, ám vệ kia vội vã mà tới vội vàng mà đi, Phụng Thăng Minh đóng kín cơ quan, khép lại đại môn.

Trình Dục dựa vào hần thờ phỉ phò, cúi đầu khăn khăn nói: “Ta muốn...”

Cổ họng gật gật, ngừng lại thời gian mang thai hiện tại của Trình Dục, Phụng Thăng Minh khẳng định y có thể hầu hạ — thực tế hần sớm đã biết từ lúc nào Trình Dục có thể hầu hạ, nhưng chưa từng nghĩ tới thật sự có thể cùng y thử xem.

Căn bản không cách nào cự tuyệt, đem người ôm lấy áp vào giữa giường, hôn lên bờ môi y.

Trình Dục chủ động mở miệng, cùng đầu lưỡi hần quấn quít với nhau, Phụng Thăng Minh từ bên ngoài tiến vào, bởi vậy trên người còn mang theo chút khí lạnh, cọ lên rất thoải mái. Từ chi hầu như đều quấn lên người hần, Trình Dục vừa cùng hần gần bó tương nhu, vừa có lệ từ khóe mắt trượt xuống.

Phụng Thăng Minh lau nước mắt của y, nói: “Sợ?”

Trình Dục không trả lời, mà chỉ nói ra lo lắng của y, dù không biết vì sao phải lo lắng: “Đừng làm bị thương...”

“... Trần An?” Giọng Phụng Thăng Minh nhất thời lạnh xuống.

Trình Dục lẩm bẩm: “Bụng... Của ta...”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Edit + Beta: Snail

Trong lòng Trình Dục có hấn, cũng có đứ nhỏ của hấn. Ánh mắt Phụng Thăng Minh biến đổi mấy lần, mừng như điên hầu như muốn đè ép cũng không đè ép được. Cởi sạch quần áo Trình Dục, hôn đôi gò má cùng môi y, ngón tay xay nghiền đùa bỡn đầu vú y, Trình Dục thờ hồn hên, chủ động cởi quần mình, chân quần lấy hông hấn, bàn tay thậm chí chui vào vật áo xoa nắn thân thể hấn. Động tác của y hoàn toàn là dưới tình huống vô ý thức mà làm ra, nhưng khi tay y vuốt ve thân thể Phụng Thăng Minh, lại mang đến kích thích không gì sánh được.

“Trình Dục...”

Âm sắc khăn khăn đến gần như muốn rỉ ra mực, ẩn giấu dục vọng cuộn trào mãnh liệt không nói nên lời.

Đôi môi mềm mại ấn lên bà vai lộ ra sau khi cởi bỏ y phục của Phụng Thăng Minh, cúi đầu thúc giục, “Nhanh một chút... Ta muốn, a... Nhanh một chút...”

Mất mạng sương mù ướt át, không còn bình tĩnh tự kiểm chế ngày xưa, khuôn mặt phỉếm hồng, môi mang theo nước bọt uồn ướt lúc cùng hấn hôn môi.

Trong nháy mắt gần như bị mê hoặc đến mất tiếng, khoe miệng Phụng Thăng Minh lộ vẻ tươi cười, nói: “Được, Dục đệ, đệ mở chân ra chút...”

Thuận theo lời hấn nói, đem chân mở ra, thậm chí vô sự tự thông mà tự ôm chân mình, Phụng Thăng Minh cảm dục vọng vênh lên thật cao giữa hai chân y, có nhiều kỳ xảo vỗ về chơi đùa.

“Ừm...” Rên rỉ triền miên lại dễ nghe, nghe vào trong tai, tựa như tưới lên dục hòa một tầng dầu.

Trình Dục túm lấy chân mình, uốn thắt lưng muốn đem dục vọng chủ động ma sát vào lòng bàn tay hấn.

Cổ họng Phụng Thăng Minh giật giật, thấm ướt một ít dịch thể Trình Dục tiết ra lần mò đến giữa bờ mông y, chất lỏng ướt át trong suốt ở giữa hai chân kéo xuống một đường óng ánh.

“Nhanh chút... Nhanh chút... Sao lại chậm như vậy...” Người dưới thân vẫn đang thúc giục, bị dục hóa thiếu đốt đến gian nan.

Phụng Thăng Minh thiếu chút nữa không kiểm chế được xúc động trực tiếp làm y, Trình Dục hiện tại đã quên đứ nhỏ trong bụng mình, hai chân tách ra không ngừng cọ xát hấn, còn thường thường quần lên hông hấn kéo hấn lại gần chính mình.

“Chờ một chút... Rất nhanh... Rất nhanh...”

Giọng nói cơ hồ đã khăn khăn đến nghe không ra âm gốc. Phụng Thăng Minh nhét hai ngón tay vào hậu huyệt y, thoáng có chút ngoài ý muốn phát giác trong huyệt rất mềm mại, nhịn không được nhét thêm mấy ngón.

“A... Ha a... Ừ...”

Ngón tay thon dài khuấy động trong huyệt, thường thường gập lại ngón tay vuốt ve tường thịt run rẩy. Mông Trình Dục nhẹ nhàng lắc lư, hy vọng ngón tay có thể ma sát đến những nơi khác trong huyệt, y rất nóng... Nóng đến đôi mạng, ngón tay nặc dù không tính là lạnh lẽo, nhưng lại dường như có ma lực, không dễ y khó chịu, ngược lại sẽ khiến y thoải mái.

“Vậy ta tiến vào nhé?” Phụng Thăng Minh hỏi một câu, tuy rằng là câu hỏi, nhưng kỳ thật hấn không định chờ Trình Dục trả lời, chân Trình Dục còn quần quanh thắt lưng hấn không ngừng kéo hấn lại gần, rõ ràng sẽ không cự tuyệt.

Trình Dục liên tục gặt đầu không ngừng phát ra tiếng khất cầu mà “Ừm ừm”, Phụng Thăng Minh cởi bỏ quần áo nơi hạ thân, ngấm một viên đầu vú căng đầy trước ngực Trình Dục mút vào, một tay ôm hông y, đem chính mình đặt trên cái miệng nhỏ ướt át kia, kiên định xâm nhập. Tường thịt cực nóng bao lấy dục vọng của hấn, tựa như đói khát mấy trăm năm mà liều mạng nấp mảy, mút vào.

Khoái cảm tiêu hồn thực cốt xõng thẳng đến ót, còn chưa vào được nửa cây, trong miệng lại mút ra được một ít gì đó, Phụng Thăng Minh sừng sốt, nhả đầu vú Trình Dục ra, lại thấy phía trên có chất lỏng màu trắng chảy xuống, mà chất lỏng trong miệng mình, lại có hương sữa.

Trình Dục... Có thể sinh sữa?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Edit + Beta: Snail

Biết Trình Dục là nam tử, bộ ngực thân thể này cũng không phồng lên — thời gian mang thai chỉ hơi nhỏ lên chút, mút vào nơi này của y đơn giản chỉ là tình thú, cũng không thật sự muốn hút ra thứ gì, điều này cũng có thể coi là niềm vui bất ngờ.

Nghĩ như vậy, Phụng Thăng Minh lại vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ.

Bộ ngực lúc trước vẫn căng căng, nhưng Trình Dục cũng không biết là chuyện gì xảy ra, căn bản không nghĩ tới phương diện kia — không nói đến y không tưởng tượng nổi khi song nhi mang thai nơi này sẽ phồng lên, dù là nữ tử bình thường, y cũng sẽ cho rằng, phải đợi sau khi đứ nhỏ sinh ra mẫu thân mới có sữa.

Sau khi sữa bị hút ra khỏi thân thể, thân thể dường như nhớ kỹ khoái cảm kia, dưới tình huống không có thần trí, cũng liền không thấy ngưng ngừng. Trình Dục ôm lấy cổ Phụng Thăng Minh đang nhìn chăm chăm chỗ kia không biết đang suy nghĩ gì, đè hấn xuống, chủ động đem ngực để sát vào, uốn ngực đặt đầu vú gần kề môi hấn, nói: “Ngựa... Huynh hút nó... giúp ta...”

Người trong lòng lớn mật mời gọi mình như thế, Phụng Thăng Minh lập tức một ngụm cắn lấy đầu vú kia, hung hăng mút vào, dòng sữa thơm ngọt thấm ra, ngấm ở trong miệng, tính khí dưới thân dụng lực một cái, cắm vào thân thể Trình Dục.

Trình Dục ôm đầu hần uốn cong thân thể thét chói tai. Có một lúc khôi phục thần trí cả kinh bắt đầu giãy giụa phản kháng, Phụng Trọng Minh ngẩng đầu, ngậm dịch sữa hôn lên môi y, đem sữa tươi nuốt tới.

Nếm được mùi vị từ khi có ký ức tới nay bản thân chưa bao giờ hưởng qua, Trình Dục run nhè nhẹ, khuôn mặt phù lên một tầng hồng. Thần trí của y bởi vì giao hợp đã tỉnh táo chút, đối với người được huấn luyện từ nhỏ như y, chút tỉnh táo này đã đủ để y suy nghĩ vài sự tình, tỷ như nói, tình huống hiện tại xấu hổ đến cỡ nào...

Phụng Trọng Minh nắm lấy cổ tay y đặt bên đầu, đem sữa tươi đẩy qua hơn phân nửa, hôn lấy hôn để môi Trình Dục, thấp giọng nói: “Dục đệ... Ăn ngon không?”

“Không... Không cần gọi ta...”

Nhắm mắt lại, cơ hồ ngay cả nói cũng thiếu chút nữa xấu hổ đến nói không nên lời. Trong môi nồng nặc mùi sữa thơm, khiến y quẫn bách đến muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Y vậy mà lại có một mặt này... Nhưng lại bị Phụng Trọng Minh nhìn thấy, dâm dăng phóng túng, lại... cầu hần hút đầu vú của mình.

“Dục đệ, giữa tình nhân với nhau, những thứ này đều là chuyện thường. Cả nước thần mặt...”

“Đừng... Đừng nói...”

Khắp người cơ hồ đều run rẩy, thân thể hoàn toàn mở rộng tùy ý một nam tử khác đoạt lấy, đây là tư vị như thế nào? Trước đây Trình Dục nghĩ cũng không dám nghĩ, hơn nữa hiện nay y vẫn đang mang thai!

Phụng Trọng Minh này... Khốn kiếp! Trong nháy mắt như vậy, Trình Dục hiếm khi cảm thấy mũi chua xót muốn nhắm người. Nếu không phải hần, sao y lại rơi đến nông nỗi này? Đều do hần, đều do hần! Vậy mà lại kéo y xuống vũng nước đục này, muốn cùng y dây dưa đến cùng.

Vốn y sẽ cùng một nữ tử, hạnh phúc vui vẻ sinh hoạt bên nhau, hiện tại lại bị hần tên khốn kiếp này làm hại đến tâm thần không yên, ngồi nằm khó an, khó có thể cự tuyệt, không đành lòng cự tuyệt... không muốn cự tuyệt.

Làm sao lại trở thành như bây giờ, cự tuyệt không được?

Ôm lấy người trên thân mình, cố gắng đè nén xấu hổ của mình, Trình Dục hạ giọng, lông mi run rẩy, lại nói: “Huynh nhanh một chút...” Thứ to lớn trong cơ thể chưa từng phát tiết, căng đến y khó chịu, thật sự hy vọng hần có thể chuyển động, dù cho khó chịu, vậy cũng thoải mái hơn hiện tại...

Huống chi y biết, sau đó đại khái sẽ thoải mái.

Phụng Trọng Minh không nhịn được cười, nụ cười này e rằng là nụ cười vui vẻ nhất từ khi hần yêu Trình Dục đến nay, hơn nữa ý vào Trình Dục không nhìn thấy, trong mắt phụng sáng ngời đều là sung sướng cùng âm u sâu thẳm. “Được, ta sẽ nhanh.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nặng nhọc thở dốc, khắc chế không được tiếng rên, lực trùng kích cự đại mỗi khi đem tính khí to lớn cứng rắn nóng hầm hập cắm vào trong cơ thể y. Cúc huyết cơ hồ bị đâm đến lật ra tường thịt bên trong. Vài lần muốn siết chặt chỗ kia, đều làm không được, hậu huyết y đã bị làm đến ẩm ướt mềm mại, chỉ biết nín nọt nuốt vào kẻ xâm phạm, căn bản không thể kiên trì chút “đạo đức cao đẹp” như suy nghĩ trong lòng y – chỉ cần không kêu đến dâm đẳng như vậy, chút nguyệt vọng này cũng không được thỏa mãn. Trình Dục véo cánh tay Phượng Thăng Minh, vài lần đều nhin không được kêu lên, cuối cùng lại có chút sợ hãi đều là nam tử sao xâm lược của Phượng Thăng Minh – có thể dùng sức nhanh như vậy?

“Huynh... Cẩn thận chút... Đứa nhỏ...” Cơ hồ là nhin xuống tiếng rên rỉ mà nặn ra những lời này.

Đầu Trình Dục đầy mồ hôi, nhìn qua có chút vất vả. Nhưng mồ hôi dán vào mái tóc màu mực, mi mắt run rẩy lộ ra ướt át do bị bắt nạt, còn có thân thể thành thực hơi hơi nghênh hợp hấn cắn rút, những thứ này không thứ nào không chứng tỏ Trình Dục khẩu thị tâm phi. Huống chi toàn thân y run rẩy, hiển nhiên là bị khoái cảm xông thẳng đến tủy sống làm cho phát run.

Phượng Thăng Minh cười, tiếng cười khàn khàn tựa như cổ ý cảm dỗ người, đôi gò má Trình Dục càng đỏ hơn chút, cảm giác được Phượng Thăng Minh càng cầm càng dùng sức, còn muốn nhắc chân của y lên làm chỗ giao hợp hiện ra trước mặt y, nhắm mắt lại, không cam lòng buồn bực rên lên: “Đừng... Ừ... Đừng đâm đến đứa nhỏ...”

Phượng Thăng Minh ở trên môi y hôn tới hôn lui, mắt nửa rử, thấp giọng nói: “Sẽ không đâm đến, có điều... Đệ mở to mắt nhìn thật kỹ ta làm sao muốn đệ, ta liền nhẹ chút.”

Trình Dục tức giận đánh bờ vai hấn một cái, hơi mang theo nước nở lại tựa như rên rỉ nói: “Huynh còn như vậy!” Tên khốn này!

Phượng Thăng Minh xoa một bên đầu vú y, nặn ra chút dịch trắng, liếm đi sau lại mút ra một ít, cứng rắn đút vào miệng Trình Dục, nâng chân y lên, tách mở mông y đem chính mình vùi vào càng sâu, ngậm một miếng môi y nói: “Ta chính là muốn như vậy, đệ không chịu thuận theo ta, còn muốn ta giải độc cho đệ, sau đó phải mông chạy không còn bóng dáng, ăn sạch sẽ liền quýt nợ, hiện tại ta muốn chút lợi tức, chung quy không quá phận...”

Trình Dục vừa then vừa hận, cơ hồ muốn then quá thành giận. Phượng Thăng Minh cùng hấn tương giao đã lâu, làm sao không nhìn ra y quan tâm đứa nhỏ như vậy, trước đó trong miệng lại còn gọi tên hấn, căn bản chính là chuẩn bị thuận theo hấn? Hiện nay lại cố ý lấy lời này ra chèn ép y, còn muốn chiếm tiện nghi của y.

Tách chân Trình Dục ra thật rộng, Phượng Thăng Minh không chế góc độ không chạm đến tử cung y, chẳng qua khi sóng tình dâng trào, cũng không nhìn được cợ đến bên rìa.

Dù sao cũng là ở trong cơ thể.

Trình Dục bị làm không đến nửa khắc đồng hồ liền cảm giác ra tư vị kỳ dị, trong thời gian mang thai thân thể tựa hồ càng thêm mất cảm, đòi mạng là, còn có bản khoản sợ hấn sẽ làm bị thương đứa nhỏ.

“Thăng Minh... Để ta ở phía trên... Có được không?”

Vài lần giống như bị đâm sát qua tử cung trong bụng, Trình Dục bị dọa ra một thân mồ hôi, hậu huyết siết chặt cản trở động tác của Phượng

Thăng Minh. Phụng Thăng Minh bị y quán lấy, dục căn càng thành thục nhảy lên, trướng lớn một vòng, trực tiếp khiến Trình Dục căng trướng đến mức cau mày cắn môi than nhẹ.

Hắn cho rằng lời Trình Dục vừa nghe được là ảo giác...

“Dục đệ... Đệ nói đệ muốn ở phía trên?” Trong lời Phụng Thăng Minh để lộ ra kinh ngạc.

Khi Trình Dục nói ra lời này thực tế đã mất dầy mày dạn, bị hắn hỏi lại, nhin không được đánh hắn một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Huynh còn chơi đùa như vậy, đứa nhỏ sẽ bị huynh tổn thương!”

Phụng Thăng Minh xoa vành tai y, xoa đến tận khi nơi đó đỏ lên, mới tối sầm mắt, đồng ý khản cầu của y, “Được, ta để đệ ở trên.”

Nâng eo Trình Dục lên, lật mình, cũng không rút tính khí trong cơ thể Trình Dục ra, Phụng Thăng Minh liền như vậy, làm cho Trình Dục ngồi trên người hắn. Bởi vì trọng lực, tính khí vào càng sâu.

Tuy rằng có thể tự mình khống chế tránh được tử cung bị đâm phải, nhưng Trình Dục vẫn bởi vì thứ kia tiến vào quá sâu mà phát run.

Quá sâu...

Chương 62

Edit + Beta: Snail

Ngồi trên tính khí người đàn ông, giống như cá bị xiên sắt cắm vào, Trình Dục chống đỡ đến khó chịu, nhin không được chống lên lồng ngực Phụng Thăng Minh nâng mông lên chút.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phượng Thăng Minh không ngừng được hơi hơi ưỡn thắt lưng, thường thường đem tính khí toàn bộ tiến nhập vào cơ thể y, cánh tay Trình Dục run lên, luyện võ nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm thấy chống thân thể lên lại khó khăn như vậy. Tuy nói mình đem công năng nâng lên, nhưng Phượng Thăng Minh nắm công y, không để y nâng lên quá cao, mỗi lần tiến vào vẫn cảm thật sâu.

Của hần to như vậy làm chi? Căng chết y...

Trong mắt công năng lung một tầng sương mù, “Huỳnh... Có thể hay không... Đi ra một chút...” Trình Dục cắn môi, trên trán một lớp mồ hôi, mồ hôi chảy qua khóe mắt, dung nhan như quỳnh hoa lầy dính tình dục, trực tiếp khiến cổ họng Phượng Thăng Minh giật giật.

Dáng dấp tình dục tràn lan như vậy – Trình Dục bày ra cho hần, hần khát vọng đã bao lâu? Thật sự đến lúc này, hần trải lại càng thêm khát vọng khiến Trình Dục triển hiện một mặt càng thêm tư mật...

“Đệ có thể tự mình di chuyển. Muốn vào liền vào, muốn ra liền ra...”

Không chút biến sắc nhìn chỗ hai người bọn họ giao hợp, vật áo xiêm y tuy rằng che đi một ít cảnh xuân, nhưng đùi Trình Dục cơ hồ vẫn lộ ra trơn vẹn, công năng dán chặt công hần, chỗ tư mật phun ra nuốt vào dục vọng của hần, tuy rằng nhìn không rất rõ ràng, nhưng cũng dự hoặc đến đòi mạng.

Trình Dục động hai cái, trướng căng khó chịu. So sánh với vách tường trơn ướt khi dục vọng thô ráp ma sát trong cơ thể, khoái cảm mãnh liệt gần như khiến linh hồn y bị đánh trúng, thở dốc dồn dập.

Người dưới thân cố ý làm khó y. Phượng Thăng Minh đang cố ý bức y.

Nếu như lần này y thật sự làm ra sự tình quá mức xấu hổ gì đó, chỉ sợ ngày sau sẽ bị hần nắm ‘thóp’ cả đời...

Nếu thực dự định cùng hắn làm phu thê, chuyện thân mật cũng cần làm. Trong lòng nghĩ như vậy, lại vẫn cảm giác có chút xấu hổ, dù sao nếu không phải y đang ngồi trên người Phượng Thăng Minh, chỉ cần nhắm mắt lại, coi như Phượng Thăng Minh làm chuyện kỳ dị cỡ nào với y, y cũng có thể làm như không biết.

Nhưng hiện nay lại không thể làm như không biết, trong lòng Trình Dục có chút cảm giác kỳ quái, còn hơi có chút không phục, bên này y tình dục rục rịch, hầu như không còn cách nào tự kiềm chế, Phượng Thăng Minh lại có thể ung dung nằm, còn nói cái gì để chính y di chuyển...

Lại lung lay mộng hai cái, đem Phượng Thăng Minh nhét vào trong cơ thể, Trình Dục hàm hàm hồ hồ, không ngừng được nói: “Chỉ một lần này... Chỉ một lần này...”

Phượng Thăng Minh thính tai, nghe được lời y nói, Trình Dục không nhìn hắn, nhưng thăm thăm thì thì tựa như vô ý thức nói: “Về sau sẽ không bị bắt nạt như vậy... Ta muốn cùng... Người tốt hơn chút ở bên nhau...”

Phượng Thăng Minh trầm mặt, nói: “Dục đệ...”

Trình Dục di chuyển mộng, dứt khoát từ bỏ xấu hổ, không ngừng điều chỉnh tư thế để cơn thịnh trong cơ thể dần đến điểm thoải mái, lúc chịu nổi liên động động, khi chịu không nổi liền dừng lại, dừng dừng động động... Một mạch cọt đến kinh lạc trên tay Phượng Thăng Minh đều muốn bạo nổ. Lúc này trong lòng Trình Dục tràn đầy giận dữ. Tuyệt không muốn để Phượng Thăng Minh được như ý, đồng thời còn muốn nói chút gì đó kích thích hắn thử xem.

Y và Phượng Thăng Minh cùng lớn lên từ nhỏ, có thể nói là rất ít phát cáu với hắn. Hết lần này đến lần khác khi y muốn làm ra một trong những quyết định trọng đại nhất trong đời Phượng Thăng Minh lại cứ trêu đùa, người xấu xa như vậy, làm sao có thể để hắn dễ dàng được như y?

“Um... A... Thật thoải mái...” Mắt mang sương mù, ngẩng đầu thích thú thở dốc, thần trí Trình Dục thoáng có chút mê ly, bất tri bất giác lộ ra một nụ cười nhẹ.

“Thăng Minh...”

Phượng Thăng Minh nhìn y cười, tựa hồ đã ngẩn ngơ.

Nụ cười của Trình Dục khuếch đại, nói: “Nếu ta mang theo đứa nhỏ chạy mất, huynh có tức giận hay không?”

Chương 63

Edit + Beta: Snail

Phượng Thăng Minh chậm rãi nâng mông y lên, nhào nặn, trầm giọng nói: “Đệ định mặc kệ võ lâm?” Hắn mới không tin Trình Dục buông tay như vậy được.

Trình Dục tự mình lắc lư lay động thân thể, chơi đùa đến thoải mái, nghe vậy hàm hàm hồ hồ nói: “Võ lâm ném cho huynh...”

Tên nhóc này khá lắm, lại đương nhiên như vậy.

Phượng Thăng Minh tức giận đến cắn răng, hung hăng đỉnh lên.

Tính khí xỏ xuyên qua Trình Dục, bức y thét ra một tiếng chói tai vang dội, thân thể mềm nhũn nằm sấp xuống trên lòng ngực Phượng Thăng Minh, thấp giọng không ngừng nức nở, Phượng Thăng Minh sớm đã nhẫn nại hồi lâu, chỉ là nhịn xuống muốn buộc y lấy lòng mình, hiện tại cũng không cần phải nhịn, nắm hai bờ mông noãn ngọc tách ra, chẳng những không ngừng xoa nắn, còn không ngừng đem chính mình cắm vào rút ra... vừa nhanh chóng vừa mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 63

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Bạch bạch bạch” tiếng bắp thịt đung vào nhau, cơ hồ vang vọng toàn bộ phòng tối. Mắt Trình Dục lập tức bị lệ thấm vào đen nhánh như ngọc lưu ly trong suốt, bị thao đến run rẩy cầu xin tha thứ: “Chịu không nổi... Thăng Minh... A... Ta chịu không nổi...”

“Ta thấy đệ rất thoải mái.”

Ỗ vào eo hông Trình Dục đều bị mình nắm giữ trong tay, hơn nữa lại bị xuân dược hành hạ đến không có khí lực, Phụng Thăng Minh cơ hồ va chạm y đến muốn bay lên.

Bởi vì trọng lực nổi giao cho giặc với tính khí, trực tiếp làm Trình Dục cầu xin tha thứ không ngừng.

Y ôm bụng khẽ kêu, đáng thương nói: “Cẩn thận đứa nhỏ... Ha a a... Không muốn... Cẩn thận đứa nhỏ...”

“Đứa nhỏ cũng sẽ không ngờ mẹ mình lại buông thả như thế...” Híp mắt một cái, hơi hơi đứng dậy kéo Trình Dục vào trong lòng, cắn đầu vú y ngậm lớn mút vào sữa tươi của y. Chát lỏng kia thơm ngọt như thế, lại khiến hắn quên luyến không quên.

Sữa được mút ra khiến thân thể cảm thấy vô cùng kích thích, cơ hồ kích thích đến Trình Dục thiếu chút nữa bắn ra.

Phụng Thăng Minh nắm dục vọng của y run run cọ cọ trên người hai người, thấp giọng nói: “Dục đệ, đệ nói về sau luôn ở bên cạnh ta, tùy ý ta thương yêu, tùy ý ta thao... Đệ phát thệ, chỉ cần đệ phát thệ, ta lập tức liền bỏ qua cho đệ.”

Trình Dục bị hắn niết đến khó chịu, không ngừng vặn vẹo thất lung đồng thời đưa tay muốn thoát ra.

Mỗi lần Phượng Thăng Minh đều phòng ngự vững vàng, không để y có cơ hội thừa dịp mở tay mình ra, cơ hồ là có chút hung tợn nói: “Đệ có đáp ứng hay không?”

Trình Dục gắt gao cắn chặt răng, lệ từ trong mắt lăn xuống, nhưng chính là không chịu lên tiếng ưng thuận.

Phượng Thăng Minh thẳng nửa người trên, ôm eo y, đem vai lưng của y cũng cùng nhau ôm lấy, cả người đều kéo vào trong lòng mình, sau khi hung mãnh cắn rút chừng trăm cái, bắn vào trong cơ thể y.

Trình Dục nức nở một tiếng, cắn đầu vai hấn mài mài, sau một lúc lâu mới thoát lực buông ra, trán ghé trên vai hấn, bắt đầu cúi đầu khóc. Tay Phượng Thăng Minh còn bóp chỗ đó của y, chỉ buông ra sau khi hấn phát tiết.

Dục căn không chiếm được kích thích kịch liệt nhất, tuy rằng bắn, nhưng không cách nào trong thời gian ngắn bắn xong. Tinh dịch phun ra đút quảng, thẳng đến khiến y ở trong cao trào bồi hồi không đi, tựa như thuyền nhỏ trong lớp sóng, không ngừng bị nện, nhưng không cách nào dừng lại.

“Trình Dục...”

Ôm lấy người vỗ lưng y, tựa như trấn an nhẹ nhàng dỗ dành...

Thật sự bắt nạt người ta đến khóc, trong lòng Phượng Thăng Minh có chút thích ý, đồng thời lại có chút đau lòng, không ngừng trấn an. Trình Dục khắc chế không được khóc thút thít, trong lòng lại không ngừng nghĩ: ngày sau thật sự ở bên Phượng Thăng Minh, hấn hao sắc như vậy, không biết xấu hổ như vậy, y nên làm thế nào cho phải đây?

Tuyệt đối không thể tạo ra bầu không khí như vậy nữa. Bằng không hấn luôn bắt nạt y, y mới không muốn cá nước thân mật với hấn đâu.

Snail: Tội anh Dục quá, bị làm tới khóc luôn, cơ mà sao tui cứ thấy mắc cùi =))))

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64

Edit + Beta: Snail

Ám vệ Phù Vân son trang lại chế trụ Trần An vút vào địa lao!

Lưu thúc vốn đang âm thầm chú ý nhất cử nhất động của Phượng Thăng Minh cùng Trình Dục, mặc dù không cách nào rõ ràng từng chi tiết, nhưng động tĩnh đại khái của bọn họ ông vẫn hiểu được.

Âm thầm mắng Trần An một câu, mắng gã một chút đầu óc cũng không có, không biết sự tình nặng nhẹ liền trực tiếp hẹn ‘Trình Sóc’ đi nói chuyện. Nếu ‘Trình Sóc’ kia thật sự là Trình Dục, gã đi hỏi như vậy quả thực là làm trò cười, mà nếu ‘Trình Sóc’ đúng như bọn họ suy nghĩ chính là Trình Sóc, như vậy đi hỏi nhất định là đánh cỏ động rắn!

Ngủ xuân!!

Thật là một chút cũng không biết động não!

Trong lòng không ngừng mắng Trần An, Lưu thúc theo đuôi ám vệ, chờ bọn họ đi rồi mới muốn vào địa lao, địa lao trông coi cũng không nghiêm, sau khi Phượng Thăng Minh phát hiện Trần An trốn đi, liền không hề phải người nào thủ trong này, đại bộ phận nhân thủ đều bị phải đi đãi khách tuần tra. Mà ám vệ cũng chỉ để lại hai ba người.

Lưu thúc không định cứu gã ra – hiện nay Trần An vừa mới bị bắt vào, nếu ông đi cứu, e là ngay cả chính mình cũng bại lộ.

Suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy Phượng Thăng Minh vào phòng tối kia có chút kỳ quái – Lưu thúc cũng biết nơi đó có một phòng tối, lúc trước Trình Sóc vốn suyt chút nữa giết chết Trình Dục giam cầm Trần An, trong đó địa điểm gây án chính là tại phòng tối kia, Lưu thúc từng đi vào cứu Trình Dục.

Trần An hẹn ‘Trình Sóc’ đi vào, sau đó thì sao?

Trình Sóc không phải vẫn thích gã sao? Chẳng lẽ Trình Sóc muốn cùng Trần An chấm dứt gì, nhưng Phượng Thăng Minh thích Trình Sóc, vì vậy nổi máu ghen, đem tình địch của mình biến thành bộ dáng này? *(Xin lỗi nhưng cho chen vào một câu: bác già à, sao trình độ bộ não của bác vẫn không giảm xiu xiu nào vậy? =_|||)*

Lưu thúc âm thầm phi nhỏ ý nghĩ của mình, trong lòng vừa bi phẫn lại vừa may mắn, hy vọng chân tướng không bất kham như ông nghĩ vậy.

Phượng Thăng Minh là người chính nghĩa, người chính nghĩa đương nhiên biết giăng nghĩa khí, sao hần lại trở nên như thế được?

Có điều nếu hần thật sự cùng Trình Sóc hại chết Trình Dục, vậy quan báo tư thù hãm hại tình địch như bây giờ cũng không là gì.

Vẫn chờ ám vệ bốn phía ẩn người đi, Lưu thúc mới từ một phòng khác thông qua ám đạo đến gian phòng đó.

Rất nhiều phòng ở Phù Vân sơn trang đều thông nhau, làm như vậy để phòng bất cứ tình huống nào. Tuy nói như vậy, biết những bí mật này, toàn sơn trang không vượt quá năm người. Một người trong đó, chính là ông.

Mở cửa phòng tối ra, chậm rãi đi vào. Người luyện qua kinh công có thể không phát ra chút tiếng vang nào, mà y thuật Lưu thúc cao siêu, càng có thể điểm mấy chỗ huyết vị của mình không để mình có bất cứ khả năng bị người vô công cao cường nào phát hiện.

Đi đến trước phòng tối, phát giác bên trong có hai người, lẳng lặng vênh tai, lắng nghe hai người bên trong nói chuyện.

“Dục đệ, đau không? Có muốn ta xoa xoa cho đệ hay không?”

“Huỳnh... Huỳnh...”

Giọng người nọ khàn khàn hiển nhiên là tức giận kịch liệt, rầu rĩ không chịu nhiều lời với hần, “Huỳnh tránh ra.”

Phượng Thăng Minh kéo chặn y dùng để bao lấy mình ra, ôn tồn dỗ, “Ta không phải có ý... Đệ cũng biết, Trần An hạ được ác như vậy, có thể là ta bị nhiễm phải một chút...”

Trong mũi Trình Dục hừ một tiếng, hiển nhiên không tin. Trước kia rất lâu Phượng Thăng Minh không ăn xuân dược, chỉ là say rượu, cũng đã không biết xấu hổ nói không ngừng, nói đến khiến y thẹn đến không mặt mũi gặp người.

Vì vậy Phượng Thăng Minh lại nói: “Đệ không muốn đề ý ta, nhưng trước đó lại gọi tên ta, Dục đệ, đệ là thích ta.”

Trình Dục không đáp, nhưng giấu đầu vào trong chân.

Phượng Thăng Minh ôm lấy bó chân kia, kể cả Trình Dục cùng nhau ôm vào lòng, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao? Đệ không yên lòng vô làm, lại sợ thân thể hiện tại cầm cự không nổi, còn muốn cầu cạnh ta, mặc kệ về công về tư, đi theo ta đều không có chỗ xấu, nếu đệ lo lắng cửa kia của lão mình chủ không qua được, vậy có thể nói ta bức bách, hoặc là nói thiên mệnh như vậy, dù sao đệ có đứa nhỏ của ta, đệ và ta đi đến tình cảnh này, cũng là duyên phận.”

Trình Dục trong chân trầm mặc hồi lâu, rầu rĩ nói: “Huỳnh lúc nào cũng hữu lý...”

Phượng Thăng Minh mỉm cười, nói: “Bởi vì đệ nguyện ý theo cái lý của ta.”

...

...

Lưu thúc chậm rãi lui ra ngoài, về mặt ngưng trọng, thì ra Phượng Thăng Minh vẫn chưa phản bội Trình Dục, hần chỉ bị Trình Sóc mê hoặc, cho rằng y là Trình Dục, cho nên cam nguyện đề y điều khiển... Đây là một tin tức tốt, cũng là một tin tức xấu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 65

Edit + Beta: Snail

Gian phòng bên ngoài phòng tối kia bị bao vây.

Vây quanh cửa phòng, đều là người Kỳ Lan giáo. Trên người bọn họ chẳng những có lệnh bài của Phù Vân sơn trang, còn mặc trang phục Phù Vân sơn trang, càng đòi mạng là, bọn họ còn thay thế thủ vệ luân gác, thủ tại nơi này. Nếu Trình Dục cùng Phượng Thăng Minh thấy bộ dáng những người này, nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc, những người này, không có ai là bọn họ từng gặp qua khi đánh vào Kỳ Lan giáo lúc trước.

Giáo chủ Kỳ Lan giáo, là một ma bệnh, trong truyền thuyết giáo chủ đẹp đến kinh thiên địa khiếp quý thần – chỉ bởi vì đứa con của hần đẹp đến kinh thiên địa khiếp quý thần, hơn nữa hần luôn không can thiệp vào võ lâm phân tranh, tùy tà hữu hộ pháp chơi đùa võ lâm. Song, sau khi giáo chủ thu lưu Trình Sóc liền mất tích, nhưng trong Kỳ Lan giáo vẫn có một thế lực nhỏ lệ thuộc giáo chủ, đào thoát trước lúc bị tiêu diệt, cỗ thế lực kia vẫn chưa tham dự làm ác trong võ lâm, hướng chỉ đề tránh tổn thương người vô tội, nhân sĩ chính phái chưa từng đuôi tận giết tuyệt.

“Các người không phải người trong trang.” Lưu thúc híp mắt, đứng ở cửa phòng, về mặt đề phòng, “Làm sao? Nơi này chính là Phù Vân sơn trang, vô số người trong võ lâm đều ở đây làm khách, nếu các người dám làm càn, Phù Vân sơn trang nhất định khiến các người có đến mà không có về!”

Ông cho rằng những người này là tới tiếp ứng Trình Sóc, chết tiết, hết lần này đến lần khác Phượng Thăng Minh còn bị Trình Sóc mê hoặc, điều này khiến nội ngoại đều bị công kích, phải thông tri cho những nhân sĩ võ lâm kia làm chuẩn bị, thế nhưng làm sao thông tri là vấn đề, sau khi thông tri giải thích thế nào cũng là vấn đề.

Cười lạnh một tiếng, thấy bọn họ chỉ đứng bất động, Lưu thúc lại nói: “Chú từ các người trái lại không tiếc hạ vốn gốc, ngay cả bản thân cũng chịu thí ra nương dưới thân nam tử, một chút liêm sỉ cũng không có, không hổ năm đó có thể làm ra chuyện bất hiếu bất nghĩa như vậy!”

Người Kỳ Lan giáo vẫn đứng bất động, nhưng bọn họ như cũ bao vây bốn phía nơi này.

Tìm Lưu thúc thăm đập lên lên, ông muốn kích bọn họ động thủ, như vậy không những có thể kinh động nhân sĩ võ lâm bên ngoài, còn có thể kinh động Phượng Thăng Minh, khiến hần nhận ra chuyện kỳ quái,

chỉ là những người này nghe xong ông chăm chọc, thế nhưng một chút phản ứng cũng không có, từ xưa đến nay người thành lập giáo phái, giáo chúng đều kính yêu chủ tử của mình, chủ tử mình bị chăm chọc như vậy, sao có thể thờ ơ? Giáo chủ Kỳ Lan giáo đã không ở đó, nhân sĩ cao tăng trong giáo, có thể nói chỉ còn lại một mình Trình Sóc. Những người này tuy rằng bất đồng với lúc trước, suy đoán có lẽ không phải thủ hạ Trình Sóc mà là thế lực của giáo chủ còn sót lại, nhưng căn cứ theo ông lý giải một vài quy củ trong Kỳ Lan giáo, nếu giáo chủ không tại, vậy Trình Sóc chính là lớn nhất. Bọn họ nhất định sẽ kính yêu Trình Sóc.

“Ông không cần kinh hoàng như thế.” Thiếu niên lúc trước dùng thân phận rể cô luận võ trên đài ở đại hội Võ Lâm tạm thời thắng được bất ngờ ở trong hàng ngũ đó, nhìn Lưu thúc nở nụ cười, “Chúng ta tới đây không phải vì làm chuyện xấu.”

Lưu thúc lạnh lùng cười, nói: “Giáo chúng tà giáo bị diệt, lúc đại hội Võ Lâm diễn ra phái người ẩn vào đại hội, hơn nữa còn nguy trang thành hiệp khách phổ thông tham dự luận võ, hao tâm tổn trí như thế, thậm chí còn mưu toan mê hoặc phụ tá đắc lực của Võ Lâm Minh Chủ, nhưng giờ người nói cho ta biết, người không muốn làm chuyện xấu?”

Thiếu niên kia nghĩ nghĩ, vậy mà lại gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Chúng ta thật sự không muốn làm chuyện xấu. Ta chỉ là nghe được một chuyện thú vị, cho nên mới đến, bọn họ...” Đưa ngón tay chỉ vào giáo chúng Kỳ Lan giáo, “Tuy rằng nhìn qua bọn họ không dễ ở chung, kỳ thật chỉ là trong núi ngàn người thành quen, trong khoảng thời gian ngắn không thích ứng được, lần này chúng ta tới, không phải là muốn bôi móc gì, mà là muốn biết quê tượng tính ra trước đó, có phải là thật hay không.”

Nói rồi hất vổ tay, hai người đem mấy người Trình Sóc hiệp bức nhập giáo áp giải tới, “Không tin ông xem, ta bắt bọn họ, ta là đứng về phía các người.”

“Người trong tà giáo, giáo hoạt vô cùng, không đáng tin tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đế Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Edit + Beta: Snail

“Không sai, các hạ mạng rất nhiều người lên vào bị trang, nếu không có ý đồ gì, hao tâm tổn trí như vậy chẳng lẽ chỉ vì tới đi dạo một vòng sao?” Âm thanh có vẻ khàn khàn nhưng rất ổn định, Trình Dục từ trong phòng bước ra, thân hình thon dài, vạt áo chính tề, nhưng sắc mặt vẫn còn ửng hồng, môi hơi sưng, hiện lên điểm sắc, ánh mắt ông ánh trong suốt. Phượng Thăng Minh đang ở phía sau y, đi theo ra ngoài.

Lưu thúc là người học y, và lại cũng hiểu chút sự tình giữa bọn họ, tự nhiên biết đó là cái gì, thấy Trình Dục nói chuyện ôn trọng, bộ dáng đoan chính, chính nghĩa lâm nhiên, thăm nghĩ Trình Sóc giả trang còn rất giống, rõ ràng vô cùng có khả năng cùng những người đó thông đồng tốt, lại muốn diễn một tuồng như vậy. Có lẽ là vì tiếp tụ mê hoặc Phượng Thăng Minh. Xem bọn chúng giả vô đến lúc nào, nhất định sẽ lộ ra sơ hở.

“Đừng là ta có ý đồ.” Nhìn Trình Dục, trong mắt thiếu niên tuyệt mỹ lộ ra một tia mừng rỡ, “Xem ra hẳn thành công, lúc trước ta buông tay mặc kệ hẳn chỉ huy, chà đạp giáo ta, hiện tại rốt cục có hồi báo...”

Trình Dục biến sắc, nghe ra hẳn đang chỉ Trình Sóc, không khỏi lộ ra vài phần khó tin, nói: “Lẽ nào Kỳ Lan giáo các người lúc trước bắt... bắt hẳn, là vì hướng hẳn đi lệch đường sao?” Nếu không phải vào Kỳ Lan giáo, Trình Sóc tuy là hạ độc, nhưng còn có cơ hội trở về, bằng không Trình mẫu cũng sẽ không làm chủ đuổi Trần An đi.

Thiếu niên khoát tay, thờ ơ nói: “Bản lĩnh bao che khuyết điểm tiện thể chụp mũ cho người khác của Minh chủ thật không thấp, đều có thể cùng hai người cha của ta sánh ngang.”

Mặt Trình Dục đỏ lên, thoáng có chút xấu hổ, y không quá ưa Kỳ Lan giáo, chung quy đệ đệ ruột lệch đường trong đó, lại thêm giáo chúng Kỳ Lan giáo làm nhiều việc ác, có phỏng đoán này cũng như lời thiếu niên nói rất có tính phiến diện...

“Đã không phải có ý, vì sao dung túng hẳn làm ra những chuyện kia? Không có Kỳ Lan giáo trợ Trụ vi ngược, hẳn có thể ở trong võ lâm nổi lên được sóng gió lớn như vậy. Nếu nói các người không phải có ý, cũng khó có người tin được.” Phượng Thăng Minh một chăm thấy máu, không chút khoan dung cho thiếu niên làng tránh.

Thiếu niên mỉm cười, nói: “Những năm gần đây Kỳ Lan giáo chân chính đã sớm không ở đây, xem như ẩn lui đi, ta cũng không quản chuyện trong Kỳ Lan giáo trên danh nghĩa kia nữa, hẳn nhập giáo không phải bút tích của ta, ta chỉ là khi Võ Lâm Minh các người liên hợp chuẩn bị tấn công Kỳ Lan giáo thì muốn can dự mà thôi, dù sao cũng là giáo của ta... Khi đó, lệnh đệ của Minh chủ đã giết chóc rất nhiều, không thể văn hòi, ta vốn muốn xừ trị hẳn, lại không nghĩ đến, phát hiện được vài thứ...”

“Thứ gì?”

Thiếu niên cười nói, “Hiện tại Minh chủ đang ở trong thân thể này, nhất định rất kỳ quái việc này vì sao dựng lên, vì sao gặp phải chuyện như vậy, nói thật, chuyện à như thế hơn ba mươi năm trước đã từng phát sinh một lần, kẻ tác quái không biết tung tích, lưu lại diễm tịch thất linh bát lạc, mấy thứ này ngay cả chúng ta cũng không phát hiện, nhưng không ngờ, lại bị Trình Sóc phát hiện...”

Cánh tay Trình Dục run một cái, sắc mặt vẫn như thường, Phượng Thăng Minh chỉ lẳng lặng nghe, mày lại hơi nhíu. “Người có thể nói thử xem, lý do của chuyện à này?” Chân tướng gần trong gang tấc, nhưng nghe vào tại lại hoang đường đến thế, sự tình như vậy, là do sức người gây nên? Nếu bọn họ không biết lý do, chỉ cho là ông trời chủ định làm ra kỳ tích, vậy cũng sẽ không sinh ra cảm giác hoang đường như vậy.

Thiếu niên ý bảo người đi theo lui xuống, đem giáo chúng Kỳ Lan giáo do Trần An đưa tới dẫn đi, ánh mắt lưu chuyển, nhìn về phía Lưu thúc.

Phượng Thăng Minh nói: “Lưu thúc sớm muộn cũng sẽ biết, hiện tại người liền nói đi.”

Trầm ngâm một lúc, thiếu niên chăm chú tìm tòi, nói: “Linh hồn chuyển hoá, huyền diệu khó giải thích, năm đó lúc tổ tiên ta là Võ Lâm Minh Chủ, từng bị đệ đệ ruột hãm hại nhập qua tuyệt cảnh, nghe nói bởi vì đệ đệ này cho rằng hẳn có ý đồ không an phận – kỳ thật là hiểu lầm, người kia vì bảo thù, lao vào giáo chủ Kỳ Lan giáo lúc đó, cố ý hiến thân, nhưng ở đêm đó cùng Nhị gia gia... Khụ khụ... Tổ tiên, chuyển hoá linh hồn, bỏ trốn mất dạng, lưu lại hẳn đối mặt với địch nhân của mình xấu hổ vạn phần, hẳn trăm phương ngàn kế trốn thoát, chỉ ở nơi đệ đệ mình sinh hoạt tìm được một ít chữ tiêu triện mật văn, rải rác phân tán ghi lại một ít truyền thuyết, tiên thuật, nghe nói là đồ vật của Minh Kiến Sơn gì đó, trên tờ giấy thậm chí còn có chạm trổ thiên tịnh, chẳng qua, tuy hẳn muốn đổi trở về, nhưng chỉ đạt được nửa bản mật văn, hơn nữa đệ đệ không biết tung tích, rất có thể đã chết, không có biện pháp thành công, vì thế, cả đời hẳn đều tiếc nuối. Những hậu nhân chúng ta, vẫn muốn kiến thức một chút quyền sách kia, chẳng qua nửa đầu sách đại đại số là canh giờ phép tính, chỉ viết một ít chú văn, đại bộ phận đều ở phần sau sách, những năm gần đây giáo chúng bên ngoài tìm kiếm, cho rằng lúc trước đệ đệ của tổ tiên đem bí tịch giấu trong thẳm son nào đó, nào nghĩ đến đang ở trong Phù Vân sơn trang.”

“Người à nói, A Sóc... Trình Sóc hẳn đã ở trong trang, chiếm được nửa quyền sách kia, hơn nữa khi đến Kỳ Lan giáo lại đạt được nửa quyền đầu, mà còn dùng nó?”

Thiếu niên vổ tay nói: “Không sai! Nếu không người cho rằng vì sao hẳn tàn nhẫn như vậy? Bí tịch trong giáo ta, sau khi luyện thành có thể biến đổi nội lực của người khác cho mình sử dụng, có điều không tu luyện từng bước mà nói, di họa vô cùng. Hẳn biết rõ như vậy, còn muốn bắt những người đó luyện công, thủ đoạn hung tàn, không chỉ là vì tâu hòa nhập ma sau đó, còn muốn bại hoại danh tiếng của mình, cho người biến thành hẳn, liền bị cực hình xử tử, đến lúc đó hẳn lấy thân phận của người, lại tra tấn người nhiều hơn nữa, quả thật là mưu tính tuyệt diệu!-”

Hắn nói đến đây, dường như có chút hưng phấn, lắc đầu, lại có chút đáng tiếc thờ dài, “Chỉ là hẳn không ngờ động tác của người lại nhanh như vậy, vừa vặn ở trước canh giờ quy định chuyển hoá tấn công Kỳ Lan giáo, kỳ thật ngay cả ta cũng cho rằng, tiền minh chủ phụ nhân nhất vừa tròn một năm, người sẽ không vào ngày gỗ bà động thủ sát sinh...”

Trình Dục hầu như sắp nói không ra lời, Phượng Thăng Minh ôm vai y, không tiếng động an ủi, y mới hít một hơi thật sâu, như có lại khí lực, nghiêm nghị nói: “Diệt Kỳ Lan giáo, là di mệnh của gia mẫu.”

Thiếu niên nhún nhún vai, nói: “Điều này ta không rõ ràng, chẳng qua ta còn tưởng hẳn chết chắc rồi, tuy rằng hẳn phụ thu nội lực rất nhiều người, nhưng bản thân lại ở trình độ nửa vời, nội lực người khác nhất thời nửa khắc cũng không dùng được, không ngờ người lại mềm lòng như thế, không giết hẳn, khiến hẳn không đạt được ý đồ... Chắc chắn, cũng không biết người nghĩ thế nào, đối với người như vậy cũng mềm lòng, có điều cũng khó trách, dù sao hẳn là đệ đệ người, người không thủ vông đạo nghĩa, lừa dối những bách tính bị hại kia thả hẳn ra, tuy truyền đi sẽ bị rất nhiều người mắng chửi khinh thường, nhưng về tình có thể hiểu được...”

Trình Dục không giải thích kỳ thật y không thả hẳn, nhưng bởi Phượng Thăng Minh quá rối, vốn so với y tình huynh đệ thả tên ác nhân chạy đi còn khó nói hơn nhiều, cơ hồ có thể xưng là vô si.

Phượng Thăng Minh nhéo nhéo tay Trình Dục đang xụ mặt, hiển nhiên có vài phần lấy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Thấy y không phản bác, thiếu niên thoáng có chút thất vọng nói: “Thì ra ngươi thật sự... Ta vốn tưởng rằng ngươi là...” Thở dài, “Quên đi, mặc kệ những thứ này, ta có ý chọn đại hội Vô Lâm tới đây, là do trước đó không lâu có được một quẻ, trong quẻ nói chuyện ta muốn biết đến nơi này là có thể biết, vừa vặn bên trong trang các ngươi có người chuẩn ra báo tin cho chúng ta, ta liền thuận nước đẩy thuyền...”

Trình Dục nói: “Nếu là ngươi muốn lấy mặt văn tiên thuật gì đó mà nói, ta có thể thề, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua đồ vật như vậy trong Phù Vân sơn trang.”

Thiếu niên lắc đầu, nói: “Nếu Trình Sóc đã dùng, đương nhiên sẽ không lưu đồ lại Phù Vân sơn trang, ta đến không phải vì điều này, kỳ thật... ta đến đây là muốn hỏi ngươi một chút, Xung Vân đạo trưởng cùng Vô Thủy đại sư có phải cho ngươi hai túi gấm hay không?”

Phượng Thăng Minh nhú mồm, nói: “Ngươi biết?”

Dường như thiếu niên nhìn ra được hần nghi ngờ, cười nói: “Ta không có thám thính chuyện tư mật của Phù Vân sơn trang các ngươi, cũng không muốn tham gia vô lâm phân tranh, năm đó gia gia ta... tổ tiên ta từng gặp bọn họ được họ tặng hai túi gấm, chẳng qua hai túi gấm kia bị người trong lòng ông đoạt đi, ông vẫn không xem được... Ta cũng không xem được, có người nói hai người bọn họ không phải chỉ tặng một người, chỉ là người khác ta chưa nghe nói qua, ngược lại được tin tức từ chỗ ngươi, từ nhỏ đến lớn, ta vẫn muốn xem... Khụ khụ, để báo đáp lại, ta có thể dạy các ngươi làm sao giúp song nhi đỡ đê.”

Trình Dục thấp giọng ho khan một tiếng, không khỏi mất mát với Phượng Thăng Minh, hai túi gấm, thực tế cũng không phải đại sự gì.

Lưu thúc nhìn bọn họ hồi lâu, lại nói: “Trang chủ, có thể cho ta xem trước không?”

Trình Dục gạt gật đầu, đưa túi gấm cho ông.

Lưu thúc mở túi gấm ra, tỉ mỉ nhìn. Hai túi gấm là do hai người khác nhau viết, mà nét chữ này đích xác thuộc về Xung Vân đạo trưởng cùng Vô Thủy đại sư...

Sắc mặt Lưu thúc cổ quái, biểu cảm kỳ dị, ông cho rằng những người này đang diễn trò cho ông xem, nhưng mà tuồng diễn này tuy rằng không thể tưởng tượng, lại vô cùng chân thật, hơn nữa ‘Trình Sóc’ này thoát nhìn cũng quá giống Trình Dục đi... Lê nào quả thật là vậy?

Lưu thúc đưa túi gấm cho thiếu niên, trong ánh mắt có chút thần thái tân kỳ, ông nhìn Trình Dục, nói: “Trang chủ, ta đi sắc thuốc dưỡng thai cho cậu...”

Trình Dục nhẹ nhàng ho khan một tiếng, buông mắt nói: “Làm phiền Lưu thúc.”

Thần thái này, bộ dáng này, đích thật là Trình Dục.

Về mặt Lưu thúc rồi rầm, nhìn bụng Trình Dục, lại nghĩ đến quan hệ giữa Trình Dục cùng Phượng Thăng Minh...

Chung quy là chuyện của bọn họ, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Lưu thúc trực tiếp cáo lui, tuy rằng tình hình bây giờ hơi cổ quái chút, nhưng so với Trình Sóc cùng Phượng Thăng Minh hợp mưu hại chết Trình Dục, tình hình hiện giờ đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Thiếu niên tháo túi gấm ra cẩn thận xem, mới bắt đầu vẻ mặt nghiêm túc, sau lại cau mày suy tư, lại sau đó, giống như bừng tỉnh đại ngộ, nhìn không được cười to, “Ha ha! Thì ra! Thì ra là vậy!” Hắn cười không ngừng, cơ hồ ngay cả nước mắt cũng cười ra, một mảnh giấy mỏng manh hầu như cũng nắm không được, “... Ta nói tại sao bọn họ không để ta xem, thì ra là thế...”

Trình Dục bị hắn gọi lên lòng hiếu kỳ, Phượng Thăng Minh cầm lại tờ giấy, cùng Trình Dục xem, chỉ thấy hai túi gấm, phân biệt viết những lời bất đồng, thoát nhìn không có gì không ổn. Vô Thủy đại sư viết một bài thơ, thơ viết:

Xuân miên túc thâm chi, bất giác hiểu dạ tri.

Xử xử lệ tị tuyết, văn đề điều âm si.

Dạ lai hương doanh tị, phong vũ thanh minh chi.

Hoa lạc do bất tận, tri đa thiếu tương tư?

(Xuân ngủ mê trên cành, không ngờ đêm rồi chợt.

Nơi nơi lệ như tuyết, nghe được tiếng chim si.

Dạ lai hương tẻ tị, mưa gió rõ ràng chi.

Hoa rơi còn bất tận, biết tương tư ít nhiều?

Dịch bởi Snail)

Mà Xung Vân đạo trưởng viết, lại là một đoạn văn, bên trên nói: Trời tuân theo nhân quả, mệnh định nhân duyên, trời ban cho ngày tốt, mệnh định lương duyên, như bốn mùa khó làm trái, sau một lần này, gian khổ rõ ràng, tình thi sĩ sáng trong.

Chữ không nhiều, chẳng qua là tương tự với thần côn lừa gạt, nhưng mà nhìn kỹ, Trình Dục gần như bị tức chết. Chỉ thấy tờ giấy này nhìn ngang, rõ ràng là tám chữ to: Thiên mệnh, thiên mệnh, là lời như thế!

— o0o — Chính văn hoàn —o0o—

Chú thích:

Đoạn văn Xung Vân đạo trưởng viết là:

天循因果, Thiên tuân nhân quả,

命定姻缘, Mệnh định nhân duyên,

天赐良辰, Thiên tứ lương thân,

命定良缘, Mệnh định lương duyên,

如四时难违, Như tứ thời nan vi,

此一遭后, Thử nhất tao hậu,

风雨声明, Phong vũ thanh minh,

騷客情明. Tao khách tình minh.

Đương nhiên chữ bên Trung họ viết đứng, nhìn ngang mới ra tám chữ kia, còn tui gõ ngang, bởi vậy cứ lấy chữ đầu mỗi dòng là ra được tám chữ ở trên: 天命, 天命, 如此 风骚 = Thiên mệnh, thiên mệnh, như thử phong tao!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Phiên ngoại 1: Play bụng bự

Edit + Beta: Snail

Bụng Trinh Dục càng ngày càng lớn, quần áo thật dày cũng bắt đầu không che giấu được phần bụng nhỏ ra, giống như y nhét một quả bóng vào vậy, cảm giác cũng không phải vô cùng vất vả, bệnh trạng ham ngủ cũng tốt lên từng ngày...

Chẳng qua, biến hóa khác lại khá rõ ràng, tỷ như nói bắp thịt bắt đầu chậm rãi sưng đau, chân cũng dễ dàng mỏi mệt. Người luyện võ vốn không nên nhu nhược như thế, chỉ là Trinh Sóc luyện võ không lâu, lại chưa từng đặt vững nền tảng cơ bản, khi Trinh Dục mang thai ăn ngủ ngủ, thân thể mượt mà một ít, cơ bắp cũng từ từ biến mất, phòng chừng chờ y sinh xong, muốn luyện lại như trước, e rằng rất khó, Trinh Dục hơi hơi cân nhắc, xoa bóp cánh tay mình... đã qua tuổi tốt nhất để tập võ, xem ra sau này đánh không lại Phượng Thăng Minh rồi...

Tiếp tục ngồi trong đình ngắm người, thoải bản đã xem xong, ô mai cũng nhai đến vô vị, những nữ tử sinh con kia, thì ra quá trình lại khó chịu như thế.

Phượng Thăng Minh cơ hồ ôm đồm hết thấy sự vụ, không chịu qua tay y, Lưu thúc đang làm được thiện cho y, để y có thể sinh ra cục cưng khỏe mạnh. Thân là thầy thuốc, đối với chuyện Trinh Dục mang thai ông không có nửa phần xoắn xuýt ngoài một ít hứng thú kỳ dị, thậm chí còn có thể gọi cục cưng trong bụng y là tiểu trang chủ.

Thiếu niên kia – Trinh Dục nghĩ có lẽ là họ hàng của mình, đường huynh đệ, y biết hẳn họ Trinh, mà thân phận hai gia gia kia của hắn, y cũng biết đại khái. Người chung quanh đều rất ân ý, rất ân ý đợi đứa bé sinh ra, hơn nữa chuẩn bị sau khi đứa bé sinh ra, liền nói dối là trời cao ban xuống. Người dùng bí thuật đổi thân thể, hậu đại đều sẽ có một cái bốt, giống hệt như loài hoa truyền thuyết trong giang hồ kia vậy. Bọn họ không muốn nói đứa nhỏ này lại lịch không rõ được họ thu đường, ngay cả chính Trinh Dục cũng không muốn. Tuy phương pháp này có thể lừa bịp được hiểm nghị từ đại chúng, chẳng qua không tránh khỏi tranh luận, như vậy cũng tốt.

Lần nữa nhai một viên ô mai, đứa bé giữ cửa liền báo lên tin tức có người bái phỏng. Hiện tại đã là rét đậm, đại hội Võ Lâm chấm dứt, Kỳ Lan giáo bởi vì diệt giáo được thiếu niên trọng chính, không còn chương khí mù mịt như lúc trước, vì giúp Trinh Dục đỡ đỡ, thiếu niên lưu lại, có điều hẳn cũng không xuất hiện, ngược lại bên ngoài thường thường có người đến chúc tết trước thời gian, cầu kiến y, y không thể uống rượu, cũng không thể gặp khách, cơ bản đều là Phượng Thăng Minh thay y.

“Người tới là ai?” Trinh Dục hỏi.

“Là Từ cô nương cùng mẹ cô ấy.” Thăng bé cẩn thận nhìn nét mặt Trinh Dục, lại nghĩ tới bộ dáng xấu hổ mang theo sợ hãi của Từ Oánh, không khỏi hiếu kỳ hỏi, “Minh chủ, người muốn đi gặp không?”

Tâm tư Từ Oánh đối với mình Trinh Dục biết rất rõ, nhưng mà cô chưa nói thẳng, y cũng không tiện ngoài sáng cự tuyệt, lúc đầu chính mình nghĩ sẽ thành thân, nhưng hiện tại ở bên Phượng Thăng Minh, cho dù thành thân cũng không thể giống trống khua chiêng để cô biết được. Kéo dài không phải biện pháp, xem ra cần phải từ chối. Trinh Dục muốn dao sắc chặt đứt rồi, đứng lên, sức nặng của cái bụng bức bách khiến y không thể thẳng tắp sống lưng, đột nhiên nhớ tới tình cảnh xấu hổ hiện tại của mình, thấp giọng ho khan một tiếng, nói: “Con đi tìm Nhị trang chủ đi, thân mình ta không khỏe...”

Mất to của thăng bé chợt lóe, áo lai lơp dô thẫm bọc lấy tay nhỏ mềm mềm nheo nheo mu bàn tay Trinh Dục, dưới sự ngăn ngại của y, nói: “Minh chủ cùng Nhị trang chủ là phu thê sao?”

Trinh Dục hơi hơi mờ to hai mắt, nói: “Con biết cái gì là phu thê?”

Thăng bé nói: “Lần trước thấy ngài ấy đỡ người, bụng người lại lớn, mẹ con nói, phu thê mới có cục cưng nhỏ...”

Trinh Dục nhin không được nở nụ cười, lại rất nhanh che giấu, vỗ vỗ đầu nhỏ của nhóc, nói: “Chúng ta không phải phu thê, chúng ta là... bằng hữu.” Bằng hữu quan hệ rất gần, trong lòng thầm bổ sung.

“Thật vậy sao?” Thăng bé trừng mắt nhìn, cong mặt mày cười hi hi, “Thì ra bằng hữu tốt như vậy, trước kia nghe người ta nói con đều không tin, về sau con cũng muốn có thật nhiều thật nhiều bằng hữu!~ Giống như Minh chủ và Nhị trang chủ vậy.” Gật gù đắc ý nói tiếng cáo lui với Trinh Dục, nhóc con nhún nhảy chạy đi, hiển nhiên rất vui vẻ.

Trinh Dục vỗ vỗ bụng, nhìn bóng dáng thăng nhóc đi xa, ngẫm lại đứa con tương lai của mình, trong lòng vừa chờ mong vừa vui sướng, đồng thời lại nghĩ tới việc hôn nhân của mình cùng Phượng Thăng Minh... Tuy rằng không thể chiêu cáo thiên hạ tỏ chức tước mừng, bất quá cũng phải thành hôn, còn có cái bụng này, đáng đáp cũng quá nhanh. Có lúc y cũng khủng hoảng, sợ đến thời điểm, đứa nhỏ quá lớn không sinh ra được thì làm sao đây?

Đến buổi trưa, lại đến thời gian ngủ trưa. Trở lại trong phòng, cửa sổ đóng chặt, địa long trong phòng vẫn cháy rất vượng, hơn nữa bởi vì nguồn nhiệt dưới đất, trong phòng không có chút khói lửa nào, trên đất lót một tầng thảm thật dày, lòng bàn chân giẫm lên đều cảm thấy ấm áp, ở trong này mặc áo dày, ngược lại sẽ nóng. Tránh cho y bị lạnh, Phượng Thăng Minh làm rất nhiều chuẩn bị.

Coi áo dày ra, rửa tay rửa mặt, Trinh Dục nhìn canh giờ, liền chuẩn bị đi ngủ, đã tới thời gian ngủ trưa, mà mùa đông thân thể càng thêm mệt mỏi.

Địa phương ấm áp, giấc ngủ của Trinh Dục rất sâu, môi đột nhiên bị ấn xuống, thời điểm bị nhiệt tình tập kích y không phát giác chút nào, nhưng khi quần áo bị cởi, hai viên thù du bị đưa bốn tình dục, y mở mắt, đẩy người chui vào ổ chăn của y ra.

“Huynh... Ừm... Ừm...!” Bị hôn lên môi, ngăn chặn lời nói, Trinh Dục phỉ hất đại khí lực mới đẩy hẳn ra được, lau thứ trong suốt chảy xuống bên môi, giật mình nói: “Huynh làm gì?”

Phượng Thăng Minh mắt đen mi dài, nóng bỏng nhìn y, trên người còn mang theo chút cảm giác mát lạnh, hẳn coi ngoại bảo ra, bên trong vẫn ấm áp, cũng không dễ khi lạnh lây đến trên người y, “Dục đệ, ta muốn đệ.”

“Huynh phát điên cái gì? Bụng ta đã lớn như vậy... Huynh... Huynh...”

“Ta đã hỏi Lưu thúc, ông ấy nói có thể.”

Mặt Trinh Dục ‘oanh’ một cái hồng thành trúng tâm lục, cắn răng nặn ra một câu, “Huynh có ý đi hỏi ông ấy loại chuyện này?”

Phượng Thăng Minh nói: “Đều có con rồi, đương nhiên cái gì cũng làm qua, ông ấy biết mà.” Vừa nói, hắn vừa đưa tay ấm áp tham nhập vào trong quần Trinh Dục, bàn tay bao trùm lên bắp đùi y, vuốt lên da thịt mịn màng trong đùi.

Chỗ mẫn cảm bị khiêu khích, thân thể Trinh Dục nhất thời cứng đờ, bắt lấy tay hắn muốn kéo ra, Phượng Thăng Minh chú ý không dè lên bụng y, đồng thời cũng không để y cự tuyệt mở rộng vạt áo y ra.

“Dừng... Dừng tay...”

Phượng Thăng Minh chôn đầu vào trước ngực y, ngậm lấy đầu vú y.

Mặt Trinh Dục đỏ như máu, vài lần giấy giữa đều sợ động tác quá lớn tổn thương đứa bé, chỉ có thể tùy ý hân đưa gion...

“Sao huynh lại... Sao huynh lại háo sắc như vậy, ngay cả mấy tháng cũng không chờ được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Đệ Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phiên ngoại 2: Play bụng bự

Edit + Beta: Snail

Cần lần đầu vũ thơm ngọt hơi phồng lên, Phụng Thăng Minh hít vào, thậm chí phát ra tiếng nhóp nhép.

Sữa tươi nồng nặc bị mát ra từ đầu vú, người kia còn không ngừng sờ chỗ tư mật của y, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng thiêu đốt chính mình, tình thế vô cùng nguy hiểm, hết sức căng thẳng, Trinh Dục hơi khản trương nói: “Huynh... Nếu huynh thật sự không nhịn được, đừng làm đến cuối...”

Phụng Thăng Minh ngừng đầu liếc y một cái, ánh mắt thâm thúy dụ người khiến y sững sốt, thật lâu sau, Phụng Thăng Minh sáp đến gần y, đem môi kề sát cổ y, không ngừng vuốt ve, khàn khàn nói: “Nhưng mà... Ta chính là muốn làm đến cuối.”

Khốn kiếp này! Trinh Dục tức giận vô cùng, còn không kịp phản kháng, hai tay Phụng Thăng Minh liền xuyên qua nách y, ôm y đến trên người mình. Bị ép ngồi lên trên người Phụng Thăng Minh, Phụng Thăng Minh cỡi quần y xuống, khẽ cười nói: “Giống như lần trước ấy, tự đệ đi chuyển, như vậy sẽ không làm bị thương đứa nhỏ.”

Trinh Dục nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lỡ như bị thương đến thì sao?”

Phụng Thăng Minh nghĩ nghĩ, nói: “Đệ cẩn thận chút, là có thể.”

Nói xong, hân tuột quần chính mình, phóng thích ra dục vọng đứng thẳng nóng rực, tình dục cọ xát khe móng Trinh Dục.

Toàn thân Trinh Dục run rẩy, bị nhiệt độ của hân làm phồng, vài lần đều chống đỡ cánh tay, muốn đứng lên tránh khỏi khốn cảnh kỳ dị này.

Phụng Thăng Minh ngắt thất lưng y một phen, lập tức khiến chân y nhũn ra ngồi lại trên người hân.

Trinh Dục bị khi dễ đến cả mặt đều đỏ, thời gian mang thai là thời điểm đặc biệt mẫn cảm, huống chi dù không phải thời điểm mẫn cảm của y, muốn dùng tư thế cỡi này, tro mắt nhìn người dưới thân cùng mình kết hợp, còn do mình chủ động, ôm ấp yêu thương, vậy cũng xấu hổ chết y rồi, “Chờ ta sinh xong... Chờ ta sinh xong có được không...” Lời này của y đã có chút bi ai khản cầu. Ôm bụng, không muốn đứa nhỏ trong bụng chịu xót này. “Chờ ta sinh xong, ta... ta tùy tiện huynh làm sao...”

Nói xong một câu cuối cùng, mặt Trinh Dục cơ hồ đỏ đến không thể đỏ hơn, hứa hẹn ‘mặc cho người làm’ như vậy, quả thực vô cùng dâm mỹ vô cùng phóng đảng.

Phụng Thăng Minh yên lặng nhìn y, hai mắt vừa sâu lại vừa sáng, hai tay nắm móng y, sau khi xoa nắn liền tách mở, không ngừng cùng tính khí của mình vuốt ve. Quy đầu căng trướng thỉnh thoảng đâm vào miệng cúc huyết y.

“Quý háo sắc! Khốn kiếp!”

Biết hân nhất định phải làm một lần, Trinh Dục nhịn không được nằng lên, đánh hai cái trên người hân, Phụng Thăng Minh thẳng lưng đâm mở miệng hậu huyết mẫn cảm lại đối khát của y, dễ dàng đi vào chỗ sâu bên trong, cắm vào thân thể Trinh Dục.

“A... A a... Ừm...”

Cau mày cắn môi, một tay Trinh Dục ôm bụng, một tay chống trên người Phụng Thăng Minh muốn trì hoãn độ sâu hân cắm vào.

Phụng Thăng Minh nắm hông y, chậm rãi ấn xuống, Trinh Dục không ngăn cản được, đau nhức khó nhịn truyền khắp toàn thân, hốc mắt ửng đỏ, trừng hân nói: “Đau quá!”

Phụng Thăng Minh nheo nheo đầu vú đỏ tươi trên ngực y, nói: “Đợi lát nữa sẽ thoải mái, Dục đệ, ta sẽ khiến đệ thích đến ngất trời. Khiến đệ lắc mông cầu ta làm đệ càng kịch liệt hơn.”

“Huynh... Cầm miệng cho ta...” Thật đáng xấu hổ không biết liêm sỉ không có tiết tháo, Trinh Dục vô cùng khản trương, hậu huyết mát vào khiến y càng thêm căng chặt.

Phụng Thăng Minh rên lên một tiếng, trên trán hơi xuất mồ hôi, nhìn bộ dáng xấu hổ của Trinh Dục rồi nhẹ nhàng cười, tựa như nghiền ngẫm, “Rất có cảm giác, đứng không, Dục đệ?”

Nhẹ nhàng uốn thất lưng, đem từng tiếng từng tiếng rên rỉ của Trinh Dục ép ra khỏi yết hầu, đợi khi hậu huyết của y mềm mại ướt át, Phụng Thăng Minh dần dần gia tăng cường độ, lớn đến gần như phát ra tiếng nước. Trinh Dục ở trên người hân nhấp nhô xót này, nâng bụng mình không ngừng lắc đầu, cầu xin nói: “Sẽ làm bị thương đứa nhỏ, sẽ làm bị thương đứa nhỏ...”

“Sẽ không đau, đừng sợ.” Nhẹ giọng an ủi, một tay nắm eo y, một tay lại sờ từ cánh tay thẳng lên đầu vú Trinh Dục, đem sữa bên trong nặn ra, khiến nó tự nhiên chảy xuống ngực. “Đệ xem, khi đệ hoài thai thì càng dâm đảng, đứa nhỏ trong bụng cũng biết đệ dâm đảng. Bé sẽ thành toàn cho đệ, khiến cho thân thể dâm đảng của đệ không làm bị thương bé...”

Trinh Dục kêu “A a”, không ngừng lắc đầu, ôm lấy bụng muốn đè xuống ủy khuất của mình. Mang thai đến lúc này, cảm xúc của y sẽ càng mẫn cảm, càng dễ dàng bị tâm tình tiêu cực chi phối, lúc trước Phụng Thăng Minh đối xử với y vô cùng tốt, tuy bởi vì Phù Văn son trang phải tiếp đãi khách ngoại lai đến bãi phóng mà không thể bên cạnh y nhiều, nhưng y vẫn có thể điều tiết tâm tình của mình.

Hiện nay hân lại nói y dâm đảng...

“A... Ha a... Ừm... A... A...”

Tựa như sáp đến cực hạn, Phụng Thăng Minh cầm rút hơn chỉ mười phút y đã chịu không nổi, nước mắt chảy đầy mặt, không ngừng che bụng mình cầu xin tha thứ: “Thăng Minh... Thăng Minh... Thăng Minh...”

Hậu huyết ướt mềm cơ khát bao bọc lấy kẻ xâm lăng, toàn thân cao thấp mỗi một tế bào đều đang kêu gào muốn y hưởng thụ khoái cảm không gì sánh kịp lúc này, nhưng bởi vì cực hạn khủng hoảng dẫn phát cực hạn khoái cảm, y vẫn không dám hưởng thụ, trong bụng y có đứa nhỏ đó!

“Cầu huynh... Về sau cái gì ta cũng đáp ứng huynh... Về sau... Về sau làm tiếp có được không...”

Nghe trong giọng y đều là cầu xin, hình như thực sự khi dễ quá trốn rồi, tuy rằng tư thế như vậy rất khó thương tổn đứa nhỏ, có điều... Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Phụng Thăng Minh trực tiếp nâng hông Trinh Dục lơ lửng trên không, cố định không cho y nhúc nhích, ngồi dậy ôm lấy vai y, điều chỉnh góc độ nhanh chóng cảm rút.

Công kích nhanh chóng mãnh liệt khiến Trinh Dục cắn lên vai Phụng Thăng Minh, khoái cảm tê dại một đợt sóng nổi tiếp một đợt sóng, mỗi một đợt so với đợt trước càng mãnh liệt sôi trào hơn. Trong cổ họng không ngừng phát sinh ra tiếng ư ư. Tay vẫn ôm lấy bụng. Mỗi lần đâm vào, đều tránh va chạm đến tử cung bên kia, mỗi một lần va chạm, đều dụng vào điểm khiến toàn thân y co quắp. Dưới sự áp sát tiến công của Phụng Thăng Minh, Trinh Dục lại không tự chủ được lắc lư cái mông, nghiêng hộc một hồi.

Sắc thái trong mắt chớp tắt vài lần, Phụng Thăng Minh cắn răng, cố nén mong muốn áp đảo y xuống giường dùng sức tiến công càng thêm ác hơn, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói, “Lần sau đệ lại nói với người

